J.S. FLETCHER
CAPCANA

ROMAN POLIŢIST
CARTEA UNIVERSALĂ S R L *1991*

Cu automobilul prin noapte

Marshall Allerdyke, holtei încă la patruzeci de ani, bărbat de o mare energie corporală şi spirituală, era cunoscut ca un bogat fabricant de stofe din Bradfort. La 12 mai 1914, pe la ceasurile 11 seara, cobora dintr-un accelerat în gara acelui oraş. Venea din Manchester, unde lucrase toată ziua în înfrigurarea afacerilor. Abia pusese piciorul pe ultima treaptă şi şoferul său, un flăcău chipeş, în livrea verde închis, îi şi apucă geanta cu o mână, iar cu cealaltă întinse stăpânului său un plic.

— Menajera dumneavoastră m-a însărcinat să vă predau plicul acesta numaidecât, zise el. Cuprinde o telegramă sosită azi la ora patru – n-a putut să v-o trimită, deoarece nu ştia exact unde puteaţi fi găsit în Manchester.

Allerdyke apucă plicul, îl rupse şi scoase telegrama. Apoi se apropie de un felinar şi citi:

„De pe bordul vaporului Perisco.

63 mile NNO. de Spurn Point, 12 mai, ora 2, 15 p.m.

Ajung probabil diseară la Hull şi voi înnopta în hotelul gării, înainte de a-mi continua călătoria spre Londra. Poţi veni numaidecât acolo? Aş vrea să-ţi vorbesc într-o afacere extrem de importantă.

James”.

Alleryke citi telegrama de două ori, o îndoi încet, cu grijă, şi o băgă în buzunar. Apoi aruncă o privire pe ceasornicul gării şi se adresă şoferului:

— Gaffney, zise el, în cât timp poţi să mă duci la Hull?

Şoferul nu arătă nicio mirare la întrebarea aceasta. Era în slujbă de ani de zile la Allerdyke şi cunoştea

hotărârile curioase ale acestuia.

— La Hull? răspunse el. Un moment, domnule! Drumul e prin Leeds, Selby şi Howden. În linie dreaptă ar fi vreo şaizeci de mile, dar după Selby sunt tot felul de viraje. Eu zic că putem ajunge în patru ceasuri!

— Benzină e suficientă? întrebă Allerdyke, coborând peronul. Bun. La câte ai cinat?

— La zece domnule, răspunse Gaffney prompt.

— Trage maşina la intrarea hotelului, porunci Allerdyke.

Şoferul porni prin ieşirea principală a gării.

— Mai mănâncă ceva, Gaffney, zise el. Cere câteva sandviciuri sau altceva – o să facem drum lung.

Allerdyke, în vreme ce şoferul mânca, luă un whisky cu gheaţă şi se aşeză într-un fotoliu lângă focul din cămin. Mai scoase o dată telegrama şi o citi. Şi pe când citea îl cuprinse mirarea de ce vărul său, trimiţătorul, dorea să-i vorbească tocmai acum. James Allerdyke, becher şi el, şi ceva mai tânăr decât Marshall, se ocupa de câţiva ani cu' diferite speculaţiuni comerciale în Europa nordică, îndeosebi în Rusia. Fusese de curând la Petersburg şi se întorcea acum prin Stockholm şi Christiania, unde, de asemenea, avea legături comerciale. Dar Marshall Allerdyke ştia sigur că vărul său nu-i va vorbi de aceste afaceri.

Nu era încă ora douăsprezece când Allerdyke, înfăşurat într-un pled moale, se cuibărea comod într-un colţ al luxosului său automobil şi dădea lui Gaffney semnalul de pornire. Avea darul de a putea adormi la orice oră, şi adormi şi acum numaidecât. Dormi o bună bucată de drum, fără să-şi dea seama că Gaffney trecea prin Leeds şi cartierele lui mărginaşe, apoi pe drumul spre Selby şi spre Howden. Dar pe străzile tăcute din Howden Allerdyke se rezi brusc şi observă că maşina se oprise. Gaffney tocmai răspundea la întrebarea unui alt şofer, a cărui

maşină venise din partea opusă. Allerdyke privi într-acolo şi văzu înăuntru automobilului străin o doamnă înfăşurată în blănuri groase.

— Ce e, Gaffney? întrebă el, lăsânt jos geamul şi scoţând capul.

— Dumnealui mă întrebă cum ar putea să treacă mai bine peste Ouse, răspunse Gaffney. îi spuneam că în apropiere se află două plute, dar acum nu lucrează niciuna.

— Dar încotro vreţi să mergeţi?

— Aş vrea să ajung la linia ferată Great-Northern, răspunse şoferul. Doamna vrea să apuce un rapid spre Scoţia.

Fereastra maşinii străine fu şi ea coborâtă şi doamna privi afară.

Allerdyke văzu, în lumina clară a lunii care cădea pe faţa doamnei, că era tânără şi frumoasă, să tot fi avut douăzeci şi cinci de ani. Ea răspunse cu o înclinare politicoasă la salutul lui.

Permiteţi să vă dau unele informaţii. Aud că aţi vrea…

— Un rapid spre Scoţia, spre Edimburg, răspunse doamna. Am aflat la sosirea mea în Hull că aş putea ajunge cu maşina un tren de dimineaţă pe linia ferată Great-Northern. La Doncaster, Selby, York… în care din oraşele astea pot ajunge mai degrabă?

— Aici suntem în Howden, zise Allerdyke, privind la turnul înalt al vechii biserici. Cel mai bine e să vă continuaţi drumul pe şoseaua asta spre Selby şi apoi spre York.

— Multe mulţumiri, răspunse doamna. Mergem dar direct la York. Cât să fie până acolo?

— Niciun ceas, răspunse Gaffney în locul stăpânului său. Şi aveţi o şosea foarte bună.

Doamna dădu din cap, Allerdyke îşi ridică şapca de

voiaj, iar maşina cea străină se depărtă. Allerdyke însă îl opri pe Gaffney când acesta voi să pornească şi scoase proviziile ce le luaseră cu ei.

— Două şi jumătate, zise, scoţând ceasul din buzunar. Ai mers foarte bine, Gaffney. Să îmbucăm şi să bem ceva. Ciudat! s-o ia cineva cu automobilul peste câmp ca să ajungă acceleratul scoţian pe linia principală.

— Poate nu mai pleacă noaptea trenuri din Hull, răspunse Gaffney.

— Când ajungi la Hull să tragi la hotelul gării.

Aţipi chiar cum ieşiră din Howden şi nu se mai trezi decât în momentul când maşina se opri la intrarea hotelului, în Hull. Portarul de noapte îl întâmpină.

— Bagă automobilul în garaj, Gaffney, şi dormi cât vrei, am să-ţi trimit vorbă când voi avea nevoie de dumneata.

Apoi spre portar:

— Se află la dumneavoastră un domn James Allerdyke? A venit ieri seara cu vaporul din Christiania, după câte ştiu.

Portarul de noapte îl conduse în hotel şi apoi în birou.

Marshall Allerdyke se informă de noul sosit.

— Domnul de care întrebaţi a lăsat o carte de vizită pentru dumneavoastră.

Allerdyke luă cartea de vizită, pe care omul o scosese dintr-un raft, şi citi rândurile scrise în pripă:

„Dacă pici în cursul nopţii, urcă numaidecât în camera mea – nr. 263 – şi bate. Scoală-mă. Trebuie să-ţi vorbesc negreşit. J. A”.

Allerdyke vârî cartea în buzunar şi se adresă portarului.

— Vărul meu mă roagă să mă duc numaidecât în camera lui. Arată-mi, te rog, drumul. Ştii din întâmplare când a sosit? întrebă el când urcau scara. Târziu?

— Un pasager de pe „Perisco” nu? întâmpină portarul

de noapte. Au tras la noi mai mulţi de pe vaporul acela. A acostat la opt şi jumătate. Pe la nouă cred că vărul dumitale a fost aici.

Allerdyke îşi aminti acum de automobilul străin cu care se întâlnise la Howden.

— A sosit aici şi o doamnă, care a plecat cu maşina în mijlocul nopţii?

— A, doamna! exclamă portarul de noapte cu un zâmbet tăios. Am avut de furcă cu cucoana aceea. Era şi ea una din pasagerele de pe „Perisco”; venise odată cu ceilalţi, a ocupat o cameră şi s-a dus liniştită sus. Pe la douăsprezece şi jumătate mă pomenesc cu ea că-mi spune că vrea să plece mai departe. Şi pentru că nu mai umblau trenuri, a cerut un automobil, ca să apuce acceleratul de Selby sau Doncaster. Aţi dat undeva de ea?

— Am întâlnit-o cu maşina pe şosea, răspunse Allerdyke scurt. Nu era cumva o străină?

— Se prea poate să fi fost străină, răspunse portarul de noapte, că ce-i trăsnea prin cap trebuia în ruptul capului să se facă. Aici e camera.

Se opri în faţa uşii unei odăi situate cam la mijlocul coridorului lung şi bătu încet.

Să sperăm că vărul dumneavoastră nu are un somn prea greu.

— Se trezeşte totdeauna la cel mai mic zgomot, răspunse Allerdyke. Stătu o clipă şi trase cu urechea dacă vărul său s-a mişcat.

— Mai bate te rog o dată, stărui el, când după un minut nu se auzi nimic. Ceva mai tărişor!

Portarul de noapte repetă, cu vădită nemulţumire, bătaia în uşă; destul de tare, pentru un om cu somnul obişnuit. Dar nu veni niciun zgomot din cameră, nici când, pentru a treia oară, bătu tare de tot. Allerdyke deveni nerăbdător şi neliniştit.

— Dacă se află într-adevăr în cameră, atunci i s-a

întâmplat ceva. Ascultă, domnule, trebuie să descui uşa. Mai ai altă cheie?

— Cheia o fi în broască pe dinăuntru, răspunse portarul de noapte. Dar avem în birou o cheie unică pentru toate uşiile astea. Să mă duc s-o aduc?

— Adu-o! zise scurt Allerdyke. Începu să se plimbe agitat prin gang, iar omul porni în fugă după cheie. Ce să însemne acest somn ciudat, de buştean, al vărului său?

James Allerdyke nu era un om să se îmbete sau să ia narcotice, şi din câte ştia despre dânsul sărea în sus la orice zgomot.

— Bizar! repetă el, tot plimbându-se în sus şi în jos. Dar poate că nici nu se află în cameră!

Deschiderea uşoară a unei uşi îl făcu să se uite într-acolo. Prin semilumina coridorului văzu un domn care se uita ţintă la el – un om cu un păr neobişnuit de mare şi cu o barbă enormă, care holbă un moment ochii cu ciudă asupra lui Allerdyke şi închise apoi uşa odăii sale tot atât de încet cum o deschisese, Allerdyke fără voie pusese în acest timp mâna pe clanţa uşii, apăsând-o.

Uşa se deschise, deci nu era încuiată!

Allerdyke respiră adânc, trecând pragul. Era deprins cu rosturile de prin hoteluri şi ştia unde se afla comutatorul. Ridică mâna, îl găsi şi răsuci. Când lumina inundă camera, rămase împietrit de groază. În faţa lui, în fotoliu, şedea, complet îmbrăcat, cu capul dat pe spate, vărul său. Şi era mort, nu-ncăprea nicio îndoială. Mort de-a binelea.

Mortul

Un minut întreg Marshall Allerdyke rămase nemişcat, holbând ochii spre sinistrul chip tăcut al celui ce sta în fotoliu.

— Dar bine, James, ce-i cu tine?

Dar pe când rostea vorbele acestea ştia foarte bine că James nu va mai răspunde niciodată. Dacă cineva avea

curajul să-şi arunce numai o privire pe trăsăturile înţepenite ale feţei lui, sau să atingă trupul acela nemişcat ca o statuie, îşi dădea imediat seama că James Allerdyke nu numai că era mort, dar că moartea survenise de mai multe ceasuri.

Nu ne putem închipui ceva – mai paşnic ca această liniştită odaie de hotel. Allerdyke îl cunoştea pe vărul său ca pe un bărbat foarte ordonat, ceea ce dovedea şi această cameră, în care se instalase numai pentru o noapte. Lucrurile lui de toaletă se aflau aliniate pe lavoar; pijamaua era întinsă peste perne; geamantanul de mână sta deschis pe un scaun la piciorul patului, iar pe covoraşul de lângă pat pantofii de noapte. Un pardesiu atârna de un cuier fixat pe uşă, un halat pe acelaşi cuier; pe un scaun într-un colţ îşi găsise loc pledul de voiaj, împăturit cu îngrijire. Ochiul ager al lui Marshall Allerdyke surprinse toate aceste mici amănunte; pe urmă îşi îndreptă iarăşi atenţia spre mort.

James era aşezat într-un jeţ mare de piele, lângă o masă rotundă, care se afla într-un colţ al camerei. Purta un costum gri de pânză şi era complet îmbrăcat, afară de una din ghete – cea stângă –, pe care şi-o scosese. Moartea îl surprinsese pe neaşteptate. Un cearcăn vânăt se vedea sub ochi şi buza de sus era şi ea învineţită; dar încolo faţa liniştită şi palidă nu avea nimic care să te înspăimânte. Mortul şedea acolo într-o poziţie atât de comodă, încât, cu toată completa nemişcare, puteai să crezi că era cufundat într-un somn vârtos şi adânc.

Allerdvke auzi pe coridor paşii portarului de noapte, care se întorcea, şi se repezi afară.

— Sst! zise el aproape mecanic. Aici s-a… ştiam eu că trebuie să se fi întâmplat ceva. Vărul meu e mort!

Portarul de noapte, de surprindere, scăpă cheia pe care o adusese.

— Mort! repetă el şoptit. Dânsul? Dar bine, arăta

sănătos tun.

— Iaca e mort, zise Allerdyke. E aici în cameră, mort. Intră!

Uşa de unde apăruse mai devreme omul cu părul vâlvoi se deschise din nou, şi capul se ivi din nou. Când îi văzu pe cei doi ieşi cu totul afară. Era într-o pijama de noapte.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă, apropiindu-se. Dacă e cineva bolnav, eu sunt medic. Vă pot fi de vreun ajutor?

Allerdyke se întoarse brusc şi-l examină pe străin. Nu se dumirea bine dacă are de-a face cu un englez sau cu un om de alt neam; i se păru că accentul lui avea o uşoară nuanţă străină. Dar tonul vocii era foarte prietenos.

— Vă sunt foarte îndatorat, răspunse Allerdyke. Venisem anume aici ca să mă întâlnesc cu vărul meu şi-l găsesc mort. Se pare chiar că e mort de o bună bucată de vreme. Deoarece sunteţi doctor, v-aţi putea da seama mai bine.

O luă înainte, ceilalţi doi îl urmară. La vederea mortului, bărbosul scoase un strigăt de surprindere.

— Oh, făcu el. Mr. Allerdyke!

— L-aţi cunoscut, aşadar? întrebă Marshall. Aţi fost cumva împreună cu el?

Celălalt, care se aplecase asupra cadavrului, pipă îndu-i uşor mina şi faţa, se îndreptă şi confirmă din cap.

— Am călătorit cu el din Christiania până aici. Îl întâlnisem acolo – într-un hotel. Pe vapor am vorbit adesea cu dânsul, şi l-am prevenit.

— Prevenit? întrebă Allerdyke. În ce privinţă?

— Se surmena, lucra prea mult, răspunse doctorul liniştit. După câte mi-a povestit, trebuia să presupun că duce o viaţă prea încordată. Şi observasem la el simptomele unei boli de cord.

— Nu zău, exclamă Allerdyke mirat, l-aţi găsit suferind. Eu l-am considerat omul cel mai sănătos din

lume.

— Cred şi eu, zise doctorul. Profanul adeseori nu vede ceea ce sare în ochi medicului experimentat. Iată chiar aici o dovadă!

Arată spre chipul mortului, la care portarul tot se mai holba cu teamă.

— Vasăzică credeţi că a murit de moarte naturală. Nu bănuiţi că ar putea fi altceva la mijloc?

Doctorul clătină liniştit din cap.

— Cred că a murit din pricina inimii. Vedeţi, îşi scotea tocmai ghetele. E cam corpolent. A simţit o crampă violentă, s-a aplecat şi a murit.

— Şi a murit, repetă Allerdyke. Ce trebuie făcut în asemenea cazuri? Presupun că ştiţi mai bine.

— Va fi o anchetă a autorităţilor, firește, răspunse doctorul. Pot să fac eu în locul dumneavoastră declaraţiile necesare – căci mai rămân câteva zile aici în Hull. Dar – pentru moment – cel mai potrivit lucru este să vă puneţi în legătură cu antreprenorul hotelului şi vă mai sfătuiesc să trimiteţi după un medio local. Cadavrul trebuie pus în pat. Mă îmbrac repede şi apoi vă stau la dispoziţie.

— Vă sunt într-adevăr recunoscător, zise Allerdyke. Permiteţi să vă întreb cum vă numiţi?

— Numele meu e Lydenberg, răspunse străinul. Am să vă dau mai pe urmă cartea mea de vizită. Dar eu cu cine am onoarea?

— Mă numesc Marshall Allerdyke, răspunse celălalt. Sunt vărul mortului. Îl socoteam un om extraordinar de rezistent şi de vânjos.

— O să chemaţi aşadar şi un alt medic? stărui dr. Lydenberg. Asta ar fi în orice caz mai liniştitor pentru dumneata.

— Da, voi face şi lucrul acesta, răspunse Allerdyke. Apoi portarului: Scoală pe antreprenorul hotelului şi roagă-l să vină aici. Caută pe şoferul meu şi spune-i că am

nevoie de el. Cât despre medic, cunoşti vreunul, dar din cei mai buni?

— Stă unul numai la zece minute de aici, răspunse portarul de noapte. Doctorul Orwin din Colţman-street

— Pe el în chemăm de obicei la nevoie. O să trimit numaidecât pe cineva după el.

— Trimite, te rog! porunci Allerdyke. Dar mai întâi cheamă-mi şoferul – am nevoie de el. Spune-i ce s-a întâmplat.

El aşteptă, fără a lua ochii o clipă de pe vărul mort, până ce paşii lui Gaffney se auziră pe coridor. Allerdyke îi făcu semn să într-en cameră şi apoi închise uşa în urmă-i.

— Gaffney, zise el, vezi cum stau lucrurile. Mr. James e mort – i-am găsit în fotoliul acesta, aşa cum îl vezi. A murit de mai multe ceasuri, se pare. Un doctor, care sta în una din camerele de alături – un străin, pe cât cred –, e de părere că vărul meu ar fi murit de o boală de inimă. Am trimis şi după un alt doctor. Până atunci vreau să examinez ce lucruri are cu el vărul meu. Să punem tot ce am găsit asupra lui, valori, hârtii şi altele, în geamantanul lui.

Poate că James într-adevăr murise de un atac la inimă; poate că era la mijloc ceva cu totul deosebit, o crimă. Trebuia oricum să ştie exact ce avusese mortul la el în momentul fatal? Pe măsuţa de toaletă se afla alt geamantan. Allerdyke îl deschise şi scoase tot ce conţinea: un fular de mătase, o şapcă de voiaj, o carte, câteva ziare din străinătate, un dicţionar rus, o sticluţă şi mărunţişurile multe şi neînsemnate pe care un călător le cumpără pe bord sau pe uscat. Apoi îi spuse lui Gaffney să-i golească mortului buzunarele.

Nici în buzunare nu găsiră mare lucru: un ceas cu lanţ, chei, un monoclu, un portmoneu cu aur, monedă mărunţă de argint, o sumă însemnată în bancnote englezeşti şi străine, scrisori şi hârtii, un carnet de notiţe – asta era tot. Allerdyke examina şi punea lucrurile în

geamantanul de mână.

— Asta-i tot, domnule, spuse şoferul. Allerdyke găsi cheiţa geamantanului, îl încuie şi-l puse pe prichiciul căminului. Apoi cercetă cufărul de călătorie, care sta la piciorul patului, îl încuie şi pe el şi vârî legătura de chei în buzunar. Îndată după aceasta sosi dr. Lydenberg şi antreprenorul hotelului, cu faţa îngrijorată. El prezentă pe un domn mai în vârstă, ce-l urma, doctorul Orwin.

După ce lungiră pe pat cadavrul lui James Allerdyke, cei doi medici începură o convorbire şoptită. Allerdyke luă mai la o parte pe hotelier.

— L-ai văzut pe vărul meu când a sosit ieri seară? întrebă el.

— Nu când a sosit, ci mai târziu, când lua masa de seară. Voia să ştie dacă se afla permanent un portar de noapte. Îmi spunea că aşteaptă un prieten, care putea sosi la orice oră din noapte, şi că ar vrea să lase pentru el un bilet. Acela erai dumneata, probabil, domnule?

— Exact, răspunse Allerdyke. Şi cum arăta în momentul acela? Cât să fi fost ceasul când ai vorbit cu el?

— Să fi fost aproape zece, zise hotelierul. Cum arăta? Părea în cea mai bună dispoziţie trupească şi sufletească. Am rămas ca trăsnit când am aflat adineauri că este mort. Nu mi s-a întâmplat să văd un om atât de sănătos. Părea…

Bătrânul medic veni acum spre Allerdyke.

— După cele ce mi-a comunicat doctorul Lydenberg, şi după o cercetare superficială a corpului, înclin să cred că domnul acesta a murit de-o slăbiciune a inimii, zise el. Vor urma desigur şi cercetările justiţiei şi nu-i exclusă o autopsie. Sunteţi rudă?

— Sunt vărul lui, răspunse Allerdyke. Cumpăni o clipă, apoi spuse:

— Nu credeţi că e la mijloc o otrăvire?

Dr. Orwin strâmbă buzele şi privi ceva mai atent pe omul care întreba.

— Credeţi că s-ar fi otrăvit singur? Aveţi vreo dovadă?

— El sau altcineva. Eu nu pot pricepe cum a putut muri de inimă. Nu s-a plâns niciodată în viaţa lui de inimă. Era un bărbat vânjos, energic. În orice caz aş dori siguranţă deplină.

— Ei, disecţia o să aducă claritate deplină, mormăi doctorul Orwin. Dacă aţi binevoi să ne lăsaţi câteva minute singuri, zise Orwin lui Allerdyke, am putea să procedăm la un examen mai minuţios şi să vă dăm desluşiri mai precise.

Allerdyke, printr-o scurtă înclinare, dădu a înţelege că se-nvoieşte. Însoţit de hotelier şi de Gaffney, părăsi camera. Luă cu sine micul geamantan de mină care cuprindea lucrurile ce le găsise în cameră.

Note despre o ducesă…

Alierdyke, părăsind camera, rugă pe hotelier să-i dea o odaie care să comunice cu cea în care va sta Gaffney. Va fi silit să rămână în hotel până la terminarea anchetei parchetului şi va lua şi măsuri pentru' înmormântarea vărului său. Hotelierul îl conduse într-un apartament de trei camere, la capătul aceluiaşi coridor. Alierdyke le închirie, trimise pe Gaffney să aducă unele lucruri din automobil, şi mai opri pe hotelier pentru o scurtă convorbire.

— Presupun, zise el, că ieri aţi primit mai mulţi pasageri de pe vaporul din Christiania.

— Cincisprezece până la douăzeci.

— Ai văzut întâmplător pe vărul meu vorbind cu cineva?

Hotelierul ridică din umeri. Nu era sigur, avea însă o vagă amintire, ca şi cum l-ar fi văzut pe Mr. Alierdyke conversând cu pasageri de pe „Perisco".

— Ştiţi cum se-ntâmplă, urmă el. Sosesc tot felul de pasageri – stau pălăvrăgind în grupuri prin hol. Pare-mi-se că l-am zărit vorbind cu doctorul care e acum în cameră cu

doctorul Orwin apoi cu o doamnă, care venise şi ea cu vaporul.

— Te rog, înţelege-mă, zise Alierdyke. Deocamdată nu sunt deloc mulţumit de explicaţia ce o dau cei doi doctori. Pot avea, fireşte, dreptate – probabil au chiar dreptate. Cu toate astea aş vrea, aş ţine să ştiu tot ce s-a întâmplat, şi bineînţeles mă interesează mai cu seamă persoanele cu care vărul meu a fost în ultimele ore împreună.

— Să sperăm că nu a lipsit nimic din cameră, zise hotelierul întrebător şi neliniştit.

— După câte ştiu, nimic, răspunse Alierdyke.

— Vreţi, domnule, să anunţ poliţia? întrebă hotelierul.

— Pentru moment, nu, răspunse Allerdyke. În orice caz nu înainte ca aceşti medici să fi indicat ceva precis; au rămas să-l mai examineze o dată. Aveţi o listă a pasagerilor?

— Sunt înscrişi toţi. Lista o puteţi examina oricând.

— Mai pe urmă, zise Allerdyke. Mai întâi aş vrea să cercetez mai de aproape lucrurile găsite. Trimite-mi te rog îndată o cafea.

Cum plecă hotelierul, el deschise geamantanul de mână. Mai înainte de toate, ţinea să cerceteze lucrurile pe care le avusese văru-său prin buzunare. Obiectele de valoare nu-l interesau mai deloc. După părerea lui era absolut limpede că – în ipoteza unei crime, şi bănuiala i-a venit numaidecât – motivul nu putea fi jaful. James avea totdeauna cu sine bani mulţi – era foarte bogat – şi Gaffney găsise la el o groază de bani. James mai purta un ceas scump cu lanţ şi două inele preţioase cu briliante; acestea nu dispăruseră. Dar nu putea fi totuşi vorba de-o jefuire de alt soi, mai fină, mai neobişnuită? James avea afaceri mari şi planuri mari – putea să fi avut acţiuni de valoare, hârtii, documente secrete, fiind implicat şi în mai multe patente,

aşa că se putea să fi fost urmărit şi ucis pentru a i se fura hârtiile. Erau la mijloc multe posibilităţi, nu numai aceea – atât de greu de admis – că James ar fi murit de o boală de nimeni până atunci cunoscută.

Marshall Allerdyke simţea cum îi creştea bănuiala că la mijloc nu putea fi lucru curat. El şi cu James crescuseră împreună şi în răstimul de treizeci şi cinci de ani nu stătuseră despărţiţi mai mult de câteva luni. Deci niciun om pe lume nu-l cunoştea mai bine ca el pe James. Niciodată James nu se plânsese de vreo boală sau de vreo indispoziţie, şi nici nu stătuse vreodată la pat. În ceea ce priveşte presupusa slăbiciune a inimii, Allerdyke îşi aminti acum că de câţiva ani James contractase o asigurare pe viaţă şi cu acest prilej fusese supus unei riguroase examinări medicale. Doctorul îl declarase absolut sănătos, de-o sănătate cum rar se întâlneşte. Şi tot aşa susţinea şi hotelierul, care-l văzuse aseară.

Allerdyke nu-şi putea birui sentimentul că în spatele morţii subite a lui James trebuie să se ascundă un mister, deşi nu putea aduce argumente în favoarea acestei idei. Să-l fi urmărit cineva până aici şi să-l fi suprimat într-un chip tainic?

— Ei asta-i! exclamă el, cu ciudă, căutând să alunge obsesia acestor gânduri. Toate astea vin de acolo că mi-am băgat în cap ideea unei crime. Şi pe ce, mă rog, se întemeiază această bănuială. Chiar pe nimic!

Ei, dar iată aici hârtiile pe care Gaffney le scosese din buzunarele mortului, iată carnetul lui de notiţe zilnice. În orice caz era bine să le răsfoiască – poate va afla ceva.

Luă deci carnetul, îl răsfoi până ajunse la ziua când James pornise din Bradford în călătoria sa spre Rusia. 30 martie. Alesese calea pe continent, prin Berlin şi Vilna, şi în amândouă aceste oraşe îşi întrerupsese voiajul. De la Petersburg se dusese la Moscova, unde stătuse o săptămână. Toate astea reieşeau clar din fugitivele notiţe

cu creionul din carnetul său. După aceea se înapoiase de la Moscova la Petersburg, rămânând acolo paisprezece zile. Veni în fine voiajul de întoarcere prin Reval, unde s-a îmbarcat pe un vapor pentru Stockholm; de la Stockholm o luase pe uscat până la Christiania. Şi după coborârea de pe vapor, aici la Hull, îşi găsise moartea bizară şi neaşteptată.

Marshall Allerdyke, deşi nu avea directă legătură comercială cu vărul său, îi ştia oarecum planurile şi hotărârile, căci James, faţă de cei care avea încredere, vorbea foarte deschis. De aceea şi recunoscu multe din numele de firme înscrise în carnet; cu unele era şi el în contact de afaceri. Tot cercetând carnetul găsi trei scurte însemnări. Se refereau toate la a doua sa şedere în Petersburg, cea de paisprezece zile:

18 aprilie: întâlnit ducesa.

20 aprilie: Luat masa la prânz cu ducesa.

23 aprilie Ducesa luat masa de seară cu mine.

Aceste note erau o enigmă pentru Allerdyke. Vărul James fusese în ultimii trei ani cel puţin de două ori în Rusia, dar niciodată nu pomenise ceva despre vreo cunoştinţă cu o ducesă. Cine era deci această doamnă cu care James era atât de intim, încât prânzea şi cina cu ea? James îi scrisese de două ori în timpul acestui ultim voiaj al său – una din scrisori era datată din 24 aprilie, dar nu-i pomenise nimic de vreo ducesă. Allerdyke căută în zadar vreo explicaţie şi ajunse în sfârşit la presupoziţia că poate nici nu era vorba de o ducesă veritabilă. James, care avea o uşoară slăbiciune faţă de societatea doamnelor şi sta în legătură cu cercuri teatrale, făcuse poate cunoştinţa vreunei actriţe, cântăreţe sau dansatoare şi-i dăduse în glumă porecla măgulitoare de „ducesă”.

Asta era tot ce putu scoate din carnetul de însemnări zilnice. Era ca şi nimic. Dar mai rămâneau foile celelalte şi câteva scrisori. Allerdyke se puse metodic pe citit. Erau

puţine, căci James obişnuia să distrugă tot ce nu era important. Legate la un loc cu un gumilastic, se dovediră simple documente de afaceri, fără o deosebită importanţă pentru cazul de faţă. Numai o telegramă îi trezi interesul; spre uimirea lui Allerdyke se pomenea în ea şi de ducesă. Depeşa, expediată la 21 aprilie, ora unsprezece dimineaţa, din Londra, glăsuia:

„*Mr. James Allerdyke, Hotel Grand Monarch*
St. Petersbourg

Primit depeşa dv. Dacă ducesa consimte să vă încredinţeze obiectele de preţ spre transportare personală la Londra, voi rezolva totul repede şi satisfăcător. Am un client distins şi galanton, în oraş, până la mijlocul lui mai.

Franklin Fullaway, Waldorfhotel London".

Iscălitura era a doua surpriză. James nu pomenise niciodată faţă de vărul său de Franklin Fullaway. Şi totuşi acest Franklin Fullaway telegrafia cum numai un vechi cunoscut de afaceri ar fi putut-o face. Iar ducesa era desigur cea din însemnările din carnet. Apoi, era vorba de obiecte de preţ – probabil giuvaieruri de mare valoare, care au fost încredinţate spre a fi transportate la Londra lui James. Dacă James le-a adus cu sine, unde erau acum? Pe cât putuse stabili Allerdyke, vărul său nu mai avusese alte bagaje în afară de cele pe care le scotocise el cu şoferul său. Unde putuseră rămânea atunci lucrurile de preţ încredinţate de ducesă lui James?

În momentul acela se auzi bătăi în uşă şi cei doi medici intrară.

— Am aflat de la hotelier că sunteţi în odaia asta, Mr. Allerdyke, zise doctorul Orwin. Am examinat mortul încă o dată şi înclinăm spre părerea pe care am exprimat-o. Dacă sunteţi aşadar de acord, mă voi pune imediat în legătură cu autorităţile. Voi dispune transportarea cadavrului şi voi purta de grijă să i se facă autopsia. Cum doctorul Lydenberg are treburi în acest oraş, care-l vor reţine

câteva zile, îmi va fi de ajutor, şi desigur că veţi fi şi dumneavoastră mai liniştit dacă vom cere şi asistenţa unui alt medic. Aş propune pe doctorul poliţiei locale. Dacă vreţi, aşadar, lăsaţi asupră-mi totul.

— Vă las în seamă toate aceste lucruri, zise Allerdyke. Vă sunt foarte recunoscător, dar vreau să fiu sigur de cauza morţii vărului meu. Vreţi să dispuneţi transportarea cadavrului? Atunci am să trec să arunc o ultimă privire asupra mortului.

Doctorii îl salutară şi plecară, iar Allerdyke împlini ce spusese. Cu toată bărbăţia lui, când se plecă asupra cadavrului vărului său şi-i puse o mină pe fruntea rece, lacrimi îi umplură ochii.

— Dacă s-a săvârşit vreo mişelie asupra ta, murmură el, dacă e la mijloc o crimă – te voi răzbuna, prietene! Pe Dumnezeu, jur!

Se stăpâni şi se smulse cu greu din emoţia lui. Întorcându-se, zări ceva ce strălucea, jos, pe marginea covoraşului din faţa căminului. Se repezi spre obiect şi-l ridică – era catarama de aur a unui pantof de damă, încrustată cu diamante veritabile, deşi mici.

4

Mr. Franklin Fuliaway

Allerdyke luă preţiosul obiect, se duse cu el în camera sa şi-l examină cu de-amănuntul. Catarama era într-adevăr de aur; micile pietre erau, recunoscuse îndată, diamante veritabile. Două concluzii deosebite puteau să tragă dintr-asta: – una că stăpâna pantofului era o femeie care iubea lucrurile frumoase şi scumpe; cealaltă – că era oarecum neglijentă şi nici măcar nu observase cât de slab se ţinea preţioasa cataramă de pantoful ei. După aceea se apucă să examineze serios o altă chestiune, mai importantă: cum se face că această cataramă se găsea în camera lui James Allerdyke? De câtă vreme zăcea acolo? Când fusese posesoarea lucrului pierdut pentru ultima

oară în acea cameră? Intrase ea acolo după ce James Allerdyke sosise şi se instalase în hotel?

Îşi dădu numaidecât seama că se puteau da diferite răspunsuri acestor întrebări. Catarama ar fi putut aparţine unei locatare mai vechi a odăii. Dar un obiect, atât de sclipitor ar fi scăpat el atenţiei oricât de superficiale a servitoarei care măturase şi dereticase? Nu l-ar fi zărit agerul observator care era James Allerdyke? Ei, dar toată problema asta se putea lesne limpezi. N-avea decât să întrebe cât stătuse goală camera înainte de instalarea lui James în ea O chestiune şi mai importantă era dacă posesoarea cataramei fusese în cameră între ora nouă a serii din urmă şi ora cinci dimineaţa? De aici se năşteau alte întrebări: Ce căutase acolo? Cine era ea? Allerdyke îşi sorbi repede cafeaua, pe care chiar atunci i-o adusese un chelner, şi coborî la biroul hotelului.

Îi ieşi înainte hotelierul, cu o telegramă în mână.

— Pentru vărul dumneavoastră, domnule, zise el, înmânându-i-o. Sosită în momentul acesta.

Allerdyke deschise încet depeşa, şi îl izbi iscălitura: Franklin Fullaway.

„Comunicaţi-mi când sosiţi azi în staţia King’s Cross. Voi veni să vă iau. E foarte important ca amândoi să vizităm imediat pe clientul meu”.

Această comunicare purta aceeaşi adresă pe care Allerdyke o găsise şi pe cealaltă depeşă – Waldorfhotel – şi se hotărî să telegrafieze neîntârziat lui Franklin Fullaway. După oarecare cumpănire, scrise şi se duse singur la oficiul telegrafic, care se afla în localul gării. Telegrama suna astfel:

„Mr. Franklin Fullaway, Waldorfhotel, London. Telegrama dv. către James Allerdyke a fost deschisă de subsemnatul, vărul său. James Allerdyke a murit subit în timpul nopţii. împrejurări oarecum misterioase. Ancheta în curs. La răposat am găsit telegrama dv. din 21 aprilie. Aş fi

bucuros pentru informaţiuni privitoare la afacerea menţionată în ea sau şi pentru alte comunicări.

Marshall Allerdyke. Hotelul gării Hull”.

Se făcuseră între timp ceasurile opt; afară huruiau tramvaiele electrice iar în hotel începuse forfoteala treburilor zilei. Se vedea că se făceau pregătiri pentru plecarea cu trenurile de dimineaţă, şi Allerdyke alergă în birou ca să revizuiască listele de pasageri. Dar o scurtă privire îi arătă inutilitatea acestei căutări.

— Din lista asta nu se înţelege nimic! mormăi el. Oricum – ce pasageri au tras la dumneavoastră de pe „Perisco”.

Hotelierul făcu semn contabilului, care aduse mai multe înscrisuri. Allerdyke recunoscu numaidecât numele doctorului Lydenberg, ceilalţi pasageri însă îi erau cu totul necunoscuţi.

— Dar aseară a fost aici o doamnă care, după câte mi-a spus portarul, a renunţat la intenţia ei de a rămâne peste noapte şi a plecat pe la miezul nopţii cu un automobil, observă Allerdyke. Care era numele doamnei?

Contabilul îi arătă imediat un nume înscris cu litere drepte, neobişnuit de mari.

Aici, zise el. Miss Celia Lennard – nr. 265.

— Numai două numere mai încolo de camera vărului dumneavoastră – acesta avusese nr. 283.

În toiul nopţii a plecat, urmă contabilul. Mă tot chinuia cu întrebări sâcâitoare, cum ar putea ajunge la nord – la Edinburgh. Era pe la ora unsprezece şi i-am spus că până dimineaţa nu era niciun tren. Apoi am văzut-o urcând în camera ei, era puţin după unsprezece, când tocmai închideam biroul. Se pare că apoi, după cum spune portarul de noapte…

Ştiu, ştiu, îl întrerupse Allerdyke. A găsit cu greu un automobil şi a poruncit s-o ducă la o staţie a liniei ferate Great Northern; am întâlnit-o şi eu pe la era două şi

jumătate pe şoseaua naţională. Presupun că şoferul ei poate fi găsit – acum trebuie să se fi întors.

— Fireşte că poate fi găsit, răspunse contabilul. Automobilul e dintr-un garaj care e foarte aproape de aici.

Allerdyke îşi notă numele garajului şi începu apoi cercetări asupra acţiunilor vărului său în timpul serii trecute, informându-se de la diferiţi salariaţi ai hotelului – chelneri, cameriste, servitori. Luase masa de seară; vorbise cu unii din musafirii hotelului, se urcase în camera lui – şi din tot ce puteau spune oamenii de serviciu nimic din purtarea sau înfăţişarea lui nu-i izbise „decât cel mult că arăta foarte robust şi sănătos.

Hotelierul, care însoţise peste tot pe Allerdyke în ancheta lui, propuse din nou să se adreseze poliţiei.

— Nu, încă nu, se opuse Allerdyke. Nu zic că poliţia nu are să se ocupe şi ea de acest caz, trebuie doar să se facă şi o disecţie a cadavrului; dar vreau mai întâi să aştept toate concluziile medicilor.

Tăcu un moment şi aruncă o privire pasagerilor care traversau holul cu diferite bagaje.

— E o chestie îndrăcită, bombăni el mai mult ca pentru sine. Dacă e într-adevăr la mijloc un asasinat, criminalul poate să-şi vadă liniştit de drum, fără să-l pot reţine. În puţine ore va dispărea fără de urmă.

Hotelierul ridică din umeri.

— Aşa este, şi nici poliţia nu ar putea face nimic, căci nu există nicio urmă.

— Până acum nu, recunoscu şi Allerdyke, dar poate să se ivească ceva. Şi mai e ceva – în privinţa doamnei care a părăsit hotelul la miezul nopţii. Aş vrea să vorbesc cu camerista care a servit-o. Dar eu singur.

— Am s-o trimit în camera dumneavoastră cum oi găsi-o, răspunse hotelierul.

— Trimite-mi-o după nouă, zise Allerdyke. Până atunci trebuie să mai iau o informaţie.

Căută pe Gaffney şi-l trimise la garajul care furnizase maşina Celiei Lennard pentru drumul ei nocturn.

— Vezi de află cât mai multe despre această călătorie, zise Allerdyke. Dar ştii, pe ocolite, ca să nu trezeşti bănuieli.

Gaffney fu repede înapoi. Găsise pe şofer; tocmai se întorsese. O dusese pe doamnă la York, unde ea află că până la ora nouă dimineaţa nu era niciun tren spre Edinburgh. Se dusese atunci la hotelul gării din York, ca să aştepte acolo trenul.

Raportul lui Gaffney nu cuprindea lucruri importante, dar se putea deduce că Miss Lennard se grăbea într-adevăr să plece, spre nord. În vreme ce Allerdyke cumpănea lucrurile, hotelierul sosi cu o nouă telegramă.

— Doamna de care vorbeam mi-a trimis telegrama asta. Poate vă interesează.

Allerdyke văzu că depeşa fusese expediată cam de vreo patruzeci de minute din York:

„Rog spuneţi cameristei să caute o cataramă de aur cu diamante, pe care am pierdut-o probabil în hotelul dv. Dacă o găsiţi, trimiteţi-o recomandat; adresa Miss Lennard, Bedford Court Mansions 503-a, London”.

Allerdyke îşi notă adresa şi stătu în cumpănă dacă trebuia să comunice hotelierului că acea cataramă se află acum în posesia lui. Hotărî să tacă şi înapoie depeşa cu indiferenţă.

— Cred că un obiect atât de preţios se va găsi imediat, zise el. Puteţi să nu-mi trimiteţi fata numaidecât, să mănânc mai întâi ceva.

Allerdyke se aşează în salonul cafenelei şi în timp ce mâncă îşi lunecă privirile peste mesele din jur. O fi ştiind vreunul din aceştia ceva despre mortul pe care medicii l-au transportat în tăcere?

Un lucru se limpezise deplin – catarama cu diamante aparţine Cellei Lennard, a cărei adresă din Londra şi-o

notase. Dar cum ajunsese această cataramă în camera nr. 263? Hotărât, trebuia s-o vadă pe Celia cât de curând.

Dar mai înainte mai avea aici de rânduit şi de rezolvat multe lucruri importante. Nu isprăvise bine dejunul şi i se aduse o telegramă: răspuns din partea lui Mr. Franklin Fulaway:

„Cu adâncă durere şi uimire am primit ştirea dv. Vin imediat Hull. Sosirea ora două. Rog supravegheaţi până atunci sever bagajele vărului, mai ales pachetul sigilat. Extrem de importantă4

Această înştiinţare mărea şi mai mult misterul. Un pachet sigilat – ce însemna asta?

Deocamdată nu-i rămânea decât un lucru – să aştepte. Să aştepte rezultatul noilor examinări medicale, şi apoi sosirea lui Franklin Fullaway. Acesta sosi zece minute după era două. Era agitat, cu o înfăţişare tipic americană. De-abia închisese uşa, că-i şi puse lui Allerdyke întrebarea:

— Scuză-mă, domnule, te simţi în siguranţă aici?

5

Bijuteriile ducesei Nastirsevici

Allerdyke, care era un bărbat foarte prevăzător, aruncă o privire cercetătoare asupra celui ce-l întrebase, în faţa sa stă un domn înalt, îmbrăcat ireproşabil, un om de vreo treizeci, treizeci şi cinci de ani, ai cărui ochi scânteiau de emoţie. Evident, Mr. Franklin Fullaway, cu tot corpul său musculos şi umerii săi laţi, era un personaj foarte senzitiv şi nervos. Asta se vedea nu numai din mişcările şi gesturile lui dar şi mai ales din căutătura nerăbdătoare ce o îndrepta asupra lui Marshall Allerdyke, care-şi privea musafirul cu o aparentă indiferenţă.

— Mr. Fullaway? întrebă el liniştit. A, da, fireşte! Luaţi loc, Mr. Fullaway. N-aţi vrea să gustaţi ceva? – e drum lung de la Londra…

— Nimic, nimic, mulţumesc, Mr. Allerdyke, răspunse Fullaway, vădit uimit de rezerva rece a celuilalt. Am

dejunat în tren.

— Da, un vagon restaurant e un lucru foarte comod, îşi dădu cu părerea Allerdyke.

Fullaway aruncă din nou o privire asupra flegmaticului englez.

— Nu ştiaţi aşadar că vărul dumneavoastră aducea nişte bijuterii preţioase, întrebă el cu încordare.

— Ştiu exact, răspunse Allerdyke pe un ton sec, ce avea asupră-i vărul meu şi ce se afla în bagajul lui când l-am găsit mort în camera sa. Era întocmai ceea ce mă şi aşteptam să aflu, dar nimic mai mult.

— Nimic mai mult? Nimic decât ceea ce te aşteptai?

Allerdyke se aplecă peste masă şi privi fix pe vizitatorul său.

— Ce v-aţi fi aşteptat să găsiţi la el, dacă l-aţi fi aflat în starea în care eu l-am găsit? Spuneţi-mi, vă rog, ce?

Americanul era în momentul acela prea agitat ca să poată răspunde.

— Să vorbim deschis, Mr. Fullaway, urmă Allerdyke, în vreme ce punea pe masă hârtiile găsite asupra mortului. Eu nu vă cunosc, dar presupun că ia-ţi cunoscut pe James şi că aţi avut afaceri cu el.

— Am cunoscut pe Mr. James Allerdyke şi eram de doi ani în legături de afaceri.

— Prea bine, şi în ce constă afacerea dumneavoastră?

— Eu sunt agent general de afaceri, comisionar, în mare un mijlocitor, dacă vrei, răspunse Fullaway. Mijlocesc foarte multe vânzări între comercianţii europeni şi cumpărătorii americani – tablouri, rarităţi, bijuterii, antichităţi…

— Înţeleg, zise Allerdyke. Nefiind însă ramura mea, eu nu vă cunosc. Dar acum să vă comunic tot ce ştiu în privinţa întâmplării cu vărul meu. Am găsit telegrama pe care aţi trimis-o lui James la Petersburg. La ce anume se referă? La bijuteriile de care aţi pomenit?

— Întocmai. La nimic altceva.

— Ce bijuterii erau acelea, întrebă Allerdyke.

— Giuvaieruri în valoare de un sfert de milion.

— Ce? Dolari?

Fullaway râse dispreţuitor.

— Dolari? Nu! pfunzi sterlini! Două sute cincizeci de mii de pfunzi sterlini, dragă domnule!

— Crezi că le avea asupra lui?

— Da. Le transporta pentru mine.

— Însărcinat de cine? întrebă Allerdyke.

— Însărcinat de o doamnă, o ducesă, care căuta un cumpărător pentru ele.

— În cazul acesta, ca să rezumăm chestiunea, zise Allerdyke, dacă vărul meu avea obiectele de preţ la el când a debarcat aici, înseamnă că a fost jefuit?

— Jefuit, şi în acest scop asasinat, da! afirmă Fullaway.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul cu ochi măriţi. Apoi Allerdyke desfăcu hârtiile, în faţa sa, pe masă.

— Cel mai bine ar fi să-mi povestiţi tot ce ştiţi privitor la această afacere, zise el liniştit. Atunci am putea cădea de acord cum să procedăm mai departe.

— Bucuros, exclamă americanul. Scoase din buzunar mai multe telegrame şi le puse pe masă. Ultima oară l-am văzut la sfârşitul lui martie la Londra, când îmi comunică, între altele, că se pregătea să plece în Rusia. La 20 aprilie am primit depeşa asta din Petersburg: „Ducesa Nastirsevici ar dori cumpărător pentru bijuteriile sale, preţuite de expert, în diferite rânduri, la un sfert milion pfunzi. Pot aranja ca să transport personal giuvaierurile spre vedere cumpărătorului, dacă sunt şanse de vânzare imediată. James Allerdyke”.

Cum am primit această înştiinţare de la vărul dumneavoastră, m-am gândit imediat la un client foarte serios – Mr. Delkin din Chicago, a cărui fiică avea să se

căsătorească în curând cu un nobil englez. I-am telegrafiat lui James Allerdyke în ziua de 21 aprilie.

— Fără îndoială, trebuie să fie telegrama aceasta, zise Allerdyke.

— Chiar asta, zise americanul. Bun, ştiţi aşadar ce i-am depeşat. Şi aici iată şi răspunsul lui, foarte scurt:

„De acord – urmează detalii, telegrafic – ţineţi clientul femr! N-am mai auzit nimic de atunci despre el până joia trecută, 8 mai, când am primit telegrama astăâaltă, din Christiania, din parte-i: „Sper să sosesc lunea viitoare la Hull. A doua zi voi fi la Londra. Aranjaţi întâlnire cu clientul dv. Am toate mărfurile la mine". Ei, nu-i aşa, Mr. Allerdyke? ultimele cinci cuvinte nu pot avea alt sens decât că aducea giuvaierurile. Şi cum nu le-aţi găsit printre lucrurile lui – atunci ce au devenit? Bijuterii în valoare de două sute cincizeci de mii de lire sterline!

— Cine e ducesa Nastirsevici?

— Ducesa nu e, cum ştiu din întâmplare, chiar rusoaică neaoşe, ci numai prin căsătorie. E o compatrioată a mea, Helen Hamilton, vestita dansatoare.

Allerdyke clătină negativ din cap.

— De asemenea lucruri nu m-am interesat niciodată, zise el. Era mai degrabă amator de aşa ceva James. Aşadar o fostă dansatoare? Căsătorită cu un duce?

— Acum douăzeci şi cinci de ani, răspunse Fullaway. Prin dansul ei îşi câştigase o avere mare, pe care a plasat-o mai ales în perle şi diamante. Mai ştiu că din căsătoria ei a rezultat un fiu, pe care-l iubeşte cu patimă. Presupun că moşiile bătrânului duce sunt greu grevate de ipoteci, şi prin vânzarea pietrelor scumpe voia să le degreveze, pentru a înlesni fiului ei o viaţă lipsită de griji băneşti.

Allerdyke îşi ţuguie nedumerit buzele, frecându-şi bărbia.

— Ce nu pot pricepe, zise el, e faptul că ea a încredinţat o valoare de un sfert de milion de lire sterline

unui om pe care, oricum, abia îl cunoştea.

— Conform telegramei lui din Christiania avea la el giuvaierurile. În privinţa asta nu mai încape nicio îndoială. Dar chestia e, unde sunt acum?

Allerdyke sări în sus:

— Vărul meu ţi-a vorbit vreodată de ducesă, înaintea ultimului său voiaj în Rusia?

— Da, a pomenit o dată că a cunoscut-o întâmplător, răspunse Fullaway. Cum ea şi eu. suntem compatrioţi, lucrul m-a interesat, firește. El mi-a spus numai că ar fi întâlnit-o în Rusia.

— Ei, da, zise Allerdyke pe gânduri. A fost doar de multe ori în Rusia, şi a cunoscut acolo fără-ndoială multă lume, de care nu avea de ce să-mi vorbească.

El se aşeză iar pe scaun.

— Ei, dar ce facem acum? Desigur a fost asasinat mişeleşte de vreo bandă! Dar cum? Şi cine să fi fost ucigaşul, sau poate ucigaşa?

— Probabil că a fost otrăvit, zise Fullaway. N-ai descoperit ceva urme? în genere, în ce situaţie ai găsit mortul?

Allerdyke îşi apropie scaunul de vizitator.

Am şi uitat să vorbesc cu dumneata de asta, zise el.

Îi făcu americanului, un scurt dar complet raport privind tot ce făcuse din momentul primirii telegramei vărului său. Fullaway îl ascultă cu mare atenţie.

— Trebuie să găsim numaidecât pe doamna aceea, zise el hotărât. Pe această Celia Lennard. Socotesc că e absolut necesar.

— Şi eu cred tot astfel, încuviinţă Allerdyke. Dar e oare de admis ca o femeie care a furat într-un hotel obiecte în valoare de un sfert de milion de lire sterline să telegrafieze hotelierului pentru o cataramă de pantof, fie şi încrustată cu diamante, şi să-şi dea adresa?

— Eu, pentru moment, nici nu vreau măcar să

presupun că ea e hoaţa, afirmă Fullaway. Vreau şi trebuie s-o găsesc, ca să-i pun o întrebare simplă. Ce căutase în camera lui Allerdyke? Căci am o idee.

— Care?

— Ideea mea e că Miss Lennard a venit ieri în camera lui ca să vadă bijuteriile ducesei Nastirsevici. Vărul dumitale înţelegea prea bine ce efect putea să facă asupra unei femei asemenea comori. Şi apoi…

Dar în momentul acela intră un chelner, după ce bătuse la uşă, şi anunţă pe doctorul Orwin, care se ivi în prag, dar se opri văzând că Allerdyke nu e singur.

Portretul primadonei

Ochiul ager al lui Marshall Allerdyke observă numaidecât că medicul are să-i facă o comunicare importantă şi că voia să vorbească numai cu el.

— Un amic al răposatului meu văr, îl recomandă Allerdyke pe Mr. Franklin Fullaway, sosit chiar acum din Londra şi nerăbdător ca şi mine să afle adevărul.

Medicul se înclină înaintea lui Fullaway şi se aşeză pe scaunul oferit.

— Am procedat la autopsia cadavrului, zise el. Doctorul Lydenberg, doctorul Quillet, un medic legist local şi eu. Examinarea a fost atentă şi scrupuloasă.

— Şi rezultatul? întrebă Allerdyke nerăbdător. E la fel cu cel pe care mi l-aţi comunicat după prima cercetare a cadavrului?

Faţa medicului se întunecă puţin, vocea lui luă un ton misterios.

— Cei doi colegi ai mei, zise el, au fost de acord că moartea a fost cauzată de o sincopă bruscă a inimii dintr-o pricină naturală. Au dovezi suficiente pentru opinia lor. În ceea ce mă priveşte eu nu găsesc deloc exclusă posibilitatea ca Mr. James Allerdyke să fi fost otrăvit.

Niciunul din cei doi nu făcu vreo mişcare sau vreo observaţie la această ciudată, comunicare şi după o pauză

Doctorul Orwin continuă în felul său calm, măsurat:

— Acum se prea poate ca eu să mă înşel – colegii mei în orice caz aşa cred. Dar şi ei sunt de părere că trebuie să păstrăm anumite organe spre a fi examinate. Dar bănuiesc că nu se va găsi nici măcar urma vreunei otrăviri, cu toate că vărul dumitale putea prea bine să fi fost suprimat prin otrăvire.

— Printr-o otravă volatilă! exclamă Fullaway.

Orwin aprobă din cap.

— Exact! zise el. Sunt otrăvuri – ştiinţa le cunoaşte foarte precis – care produc moartea fulgerător şi nici cel mai ager medic n-ar putea descoperi apoi cea mai slabă urmă. Totul, după părerea mea, depinde de…

El tăcu din nou şi privi iscoditor pe Marshall Allerdyke.

— Da, da, exclamă acesta tulburat. Terminaţi-vă gândul, dragă doctore!

— Se pune problema – rosti Orwin încet şi hotărât – dacă sunt într-adevăr motive pentru care să fi căutat cineva să-i ia viaţa vărului dumneavoastră. Asta fireşte ar întări bănuiala.

Allerdyke sări în sus şi bătu pe Fullaway pe umăr.

— Vino un minut, te rog, dincolo, zise el arătând spre uşa camerei sale de dormit. Scuză-ne, doctore, aş vrea să vorbesc un moment cu domnul. Ascultă, urmă el după ce duse pe american dincolo şi închisese uşa după ei. Ai priceput ce a zis. Să-i spunem tot? Ori să păstrăm tăcerea deocamdată? Ce crezi?

— Povesteşte-i şi cere-i cel mai strict secret, răspunse Fullaway, după o scurtă chibzuinţă. Eu cred că bănuiala lui e întemeiată.

— Fireşte că e întemeiată, zise Allerdyke cu un râs amar.

Conduse pe american în camera cealaltă.

— Doctore, zise el, nimic nu trebuie să se afle încă,

dar vărul meu avea la el aseară când a tras aici la hotel – avem motive serioase ca să credem – giuvaieruri ce reprezentau o mare avere, pe care le transporta la Londra din partea unei ducese ruse spre a le preda domnului Fullaway. Ele nu au fost găsite însă în bagajele sale. Mr. Fullaway şi cu mine nu avem cea mai mică îndoială că a fost prădat.

— Era mare valoarea acestor bijuterii?

— Destul de mare pentru a interesa nu numai un om, ci chiar o bandă întreagă.

— Atunci sunt convins, zice medicul, că bănuiala mea este întemeiată. Evident că aceşti bandiţi l-au urmărit aici, au reuşit să-i strecoare o otravă volatilă şi mortală şi au pătruns apoi în camera lui. Aveţi vreo urmă, fie şi cât de mică?

— Numai aceasta, răspunse Allerdyke, şi începu să-i spună povestea cu catarama de aur, adăugând şi părerea lui Fullaway.

— Nu prea e mare lucru, nu?

— Trebuie în orice caz să vorbiţi cu această femeie, zise doctorul. Vărul dumitale a invitat desigur pe Miss Lennard în camera lui ca să-i arate aceste giuvaieruri – ceea ce fireşte ar proba că el le mai avea la el. Ca să mă întorc la ancheta oficială – ea a fost stabilită pentru mâine dimineaţa la ora zece. V-aş sfătui să lăsaţi lucrurile să treacă mâine ca o procedură pur formală. Să nu pomeniţi de bănuiala pe care o aveţi până nu veţi fi găsit pe Miss Lennard. La a doua expertiză – care se va face după vreo opt sau zece zile – aveţi tot timpul să spuneţi tot ce trebuie spus. Dar vă trebuie un avocat legal, şi eu am şi depăşit drepturile mele, dându-vă aceste îndrumări procedurale.

— Vă sunt nespus de îndatorat, doctore, zise Allerdyke. Poate sunteţi şi aşa de amabil ca să ne indicaţi numele şi adresa unui avocat valoros.

Doctorul Orwin scrise un nume şi o adresă şi îşi luă

rămas bun. După ce-l văzu plecat, Allerdyke îi zise lui Fullaway:

— Să mergem la avocat şi să telegrafiem ducesei ruse. Cum să dăm însă de adresa ei?

— Aici în Hull trebuie să fie desigur un consulat rusesc, îşi dădu cu părerea Fullaway.

— O idee bună! zise Allerdyke. Am să mă pun apoi în legătură, prin telefon, cu adresa din Londra a Celiei Lennard. De aici s-a dus fireşte la Edinburgh: cum însă în telegrama ei către hotelier îşi dă adresa din Londra, e probabil că nu avea să stea mult în Edinburgh şi putem cere informaţiuni la Londra. Să mergem.

După convorbirea lor cu avocatul, care dovedi numaidecât un deosebit interes pentru cazul acesta, trimiseră o lungă telegramă la Petersburg. Allerdyke avu o convorbire telefonică cu menajera Celiei Lennard din Londra, şi apoi amândoi se duseră pe vaporul care transportase pe James Allerdyke din Christiania ca să ia informaţiuni de la căpitan şi de la secund. Rezultatul tuturor acestor osteneli fu neînsemnat. Personalul de pe „Perisco11 nu observase nimic suspect în ţinuta şi comportarea pasagerilor. Ţineau minte că-l văzuseră pe James Allerdyke stând de vorbă cu mai multe persoane, între care cu Miss Lenard şi cu doctorul Lydenberg; dar nu observaseră nimic neobişnuit. Menajera Celiei Lennard le spuse că stăpâna ei se află la Edinburgh şi că o aşteaptă peste vreo săptămână. Spre seară sosi şi un răspuns de la ducesa Nastirsevici, care confirma că James Allerdyke se afla în posesia bijuteriilor ei, şi vestea în acelaşi timp plecarea sa spre Anglia. Va călători pe linia Berlin-Calais şi voia să întâlnească pe Mr. Franklin Fullaway în hotelul lui din Londra.

Avocatul aprobase sfatul doctorului Orwin în privinţa atitudinii lor în faţa anchetei autorităţilor. Secretul fu păstrat. Chiar şi reporterul gazetei locale nu putu nota

decât că în hotelul gării un domn decedase subit. Deoarece cauza morţii nu putuse fi stabilită cu siguranţă absoluta, s-a dispus a se examina unele părţi organice ale cadavrului. Marshall Allerdyke şi Fullaway erau la prânz în trenul care-i ducea la Edinburgh.

— Se poate ca tot voiajul nostru să nu aducă nimic, zise Allerdyke îngrijorat. De unde putem şti dacă vom putea măcar găsi pe femeia asta la Edinburgh.

— Ei, Edinburgh nu e cine ştie ce mare oraş, zise Fullaway. Cred că în câteva ore dăm de ea, dacă mai e cumva în oraş.

Îşi scoase liniştit o tabacheră plină de ţigări, îşi alese cu grijă una mai verzuie, pe care, în contrast ciudat cu obişnuita sa nervozitate, o aprinse tacticos.

— Îmi pare, zise el, că am picat într-o afacere ciudată şi complicată. Eu îmi închipui problema cam aşa: cineva a aflat întâmplător că vărul dumitale călătoreşte cu bijuteriile ducesei spre Anglia. L-a urmărit deci, pas cu pas, în tot voiajul, afară numai dacă…

Fullaway tăcu şi privi pe celălalt, cercetător.

— Afară numai dacă ce? întrebă Allerdyke contrariat.

— Dacă hoţii nu l-au aşteptat acolo la Hull.

Dar demersurile pentru găsirea Celiei Lennard merseră mai puţin anevoie decât crezuseră. Coborând pe peronul gării în Edinburgh, Allerdyke scoase o exclamaţie de uimire în faţa unui afiş ilustrat cu portretul unei femei neobişnuit de frumoase.

— Ia te uită! strigă el. Asta-i ea! înţelegi? E femeia pe care o căutăm. Omule, am găsit-o.

Fullaway se întoarse şi căscă ochii mari, nu atât la portret, cât la literele groase ale afişului:

ASTĂ SEARĂ LA ORA 8 ZELIE DE LANGARDE

SOPRANA DE CELEBRITATE MONDIALĂ REÎNTOARSĂ DIN MOSCOVA ŞI PETERSBURG.

SINGURUL CONCERT ÎN EDIMBURG

Impresarul disperat

Fullaway citi afişul şi începu apoi să râdă.

— Aşadar misterioasa doamnă care trecea ca o fantomă în miezul nopţii în automobil, Miss Lennard de la hotelul din Hull, nu-i alta decât marea, unica, incomparabila Zelie de Longarde! exclamă el.

Stătu o clipă gânditor, apoi. adăugă:

— La opt începe concertul, şi acum este trecut de şapte. Dânsa fără îndoială îşi face pregătirile, ea să apară la rampă, aşa că îmi pare mai potrivit s-o lăsăm până după concert.

Allerdyke se învoi.

— O să predăm lucrurile noastre la biroul de bagaje a gărzii, zise Fullaway. Apoi îmbucăm ceva la iuţeală în restaurantul gării şi mergem direct la concert.

Peste câteva minute comandaseră ceva şi mâncau tăcuţi.

— Un lucru e sigur, zise Allerdyke, care sfârşise primul sprijinindu-se de speteaza scaunului. Această Miss Lennard sau domnişoară de Longarde nu are bijuteriile.

— N-am crezut niciodată că ea a furat giuvaierurile spuse Fullaway. Dar ceea ce aş vrea să ştiu este dacă le-a văzut? Şi în ce împrejurare le-a văzut? Ai, cred, la dumneata catarama pantofului.

— Aici, în buzunarul vestei! răspunse scurt Allerdyke.

— Asta-i de ajuns ca să ne putem introduce la dânsa, zise Fullaway. Nu că ar fi absolut necesar, căci eu am mai fost cu dânsa în legături de afaceri. Şi ce e mai ciudat e că şi atunci tot de bijuterii fusese vorba; mijlocisem vânzarea renumitului colier de perle al lui Pinkie Pell domnişoarei de Longarde. Ai auzit desigur despre perlele astea?

— Niciodată! răspunse Allerdyke. Nu e branşa mea. Şi apoi cine e Pinkie Pell?

— Pinkie Pell era o foarte cunoscută artistă de varieteu, care după o strălucită carieră decăzuse cu totul

şi fusese nevoită să-şi vândă tot ce avea de preţ. Ai să vezi colierul în astă seară; îl poartă la toate concertele, după câte ştiu, şi l-a plătit cu 7.500 pfunzi.

— Dar acum trebuie să ne grăbim, altminteri nu mai căpătăm locuri bune, zise Allerdyke.

Plătiră şi ieşiră repede.

Fullaway zise:

O să profităm de pauză. Serata va fi dirijată de maistrul de concert Ernest Weiss. îl cunosc pe Weiss, ne va înlesni după primul număr al artistei o întrevedere.

— E un mare avantaj să ai lângă tine pe cineva care cunoaşte pe toată lumea, zise Allerdyke.

— Meseria mea cere să cunosc cât mai multă lume, răspunse Fullaway. Dar iată că am ajuns. Numai să căpătăm locuri bune, căci nu suntem în costum de seară.

Allerdyke zâmbi. După părerea lui, un om cu bani putea merge oriunde, şi bani avea întotdeauna destui în buzunar. Luă asupră-şi cumpărarea biletelor, şi după câteva explicaţii el şi tovarăşul său fură conduşi la nişte locuri rezervate, în faţa unei estrade pline de flori. În jur erau doamne şi domni, elegant îmbrăcaţi, care măsurau cu priviri dispreţuitoare pe cei doi străini în haine de stradă.

Fullaway desfăcu programul şi-şi aruncă privirea asupra celor ce urmau să se producă în acea seară. Maestrul Ernest Weiss era o personalitate şi numai artişti consacraţi obişnuiau să evolueze în concertele dirijate de el. Şi azi se aflau nume cunoscute în program – un tenor renumit, Un violonist, artist preferat, un foarte preţuit specialist în cântece vechi scoţiene şi alţii. Cel mai important nume din program era, fireşte, cel al Zeliei Longarde, care la Paris şi la Londra, la Berlin şi la Moscova, la New York şi la Melbourne era cunoscută sub numele de „regina cântului”.

— Ea cincea, observă Allerdyke, care-ş-i privea

indiferent programul. Ei, pe cât se pare, o să fim nevoiţi să – ascultăm şi pe ceilalţi patru.

„Ascultară deci cu o răbdare primele patru numere: „În sfârşit respirară uşuraţi.

Un fel de tăcere plină de încordată aşteptare părea că străbate întreaga sală, şi se vedea cum toţi. Se pregăteau s-o acopere cu aplauze pe Zelie de Longarde, de cumva apărea pe scenă. Dar trecu un minut, două minute, trei minute, şi apăru pe scenă un bărbat, care-şi dădea cea mai mare osteneală să zâmbească curagios şi liniştitor, lucru ce nu-i reuşea cu niciun chip. Era un domn îmbrăcat elegant, blond, după toate probabilităţile un german, care veni la marginea scenei şi se înclină politicos.

— Weiss! şopti Fullaway. Este ceva ce nu-i tocmai în ordine. Priveşte-i faţa – se află în mare încurcătură.

Directorul concertului aruncă o privire mută, rugătoare spre sala plină.

— Doamnelor şi domnilor, domnişoara de Longarde n-a sosit încă de la hotel. Până va veni vă rog să-mi îngăduiţi să vă prezint numărul următor al programului.

Spectatorii primiră oarecum liniştiţi şi cu bună dispoziţie vestea. Artistul următor, cântăreţul care debuta cu cântece populare scoţiene, fu acoperit cu aplauze entuziaste şi trebui să mai interpreteze câteva bucăţi suplimentare. După aceea, urmă o nouă şi foarte penibilă pauză. Când în sfârşit mai întâi la galerie, dar apoi şi la parter – începură să se facă observate semne zgomotoase de nerăbdare, Weiss veni iar pe scenă:

— Doamnelor şi domnilor, spuse el, vă rog de mii deori să mă iertaţi. Domnişoara de I/mgarde tot nu a sosit. Ne-a comunicat că a fost jefuită – că i s-au furat absolut toate bijuteriile din casetă. Am rugat-o. Ea mi-a răspuns – ah, nici nu pot repeta ce mi-a răspuns! Scurt – rămâne la hotărârea ei: nu găseşte bijuteriile, nu cântă! Doamnelor şi domnilor. Mă duc s-o implor în genunchi pe domnişoara să

vină cu mine! După ce Weiss se retrase şi un violoncelist pletos se ivi pe scenă, Fullaway se ridică –, trăgând după sine pe Allerdyke. O luă înainte spre o uşă lăturalnică, şopti ceva servitorului teatrului şi fu condus pe o altă uşă de-a dreptul pe scenă, unde Weiss se pregătea să-şi îmbrace paltonul. Maestrul de concert făcu o mutră mirată, văzându-l pe american.

— Ah, dragul meu Mr. Fullaway, exclamă el. Eşti aici? Ai auzit? Nu vrea să cânte pentru că i-au dispărut bijuteriile! Ea…

— La ce hotel locuieşte domnişoara de Longarde? întrebă Fullaway calm.

— La Hotel Caledonia! răspunse Weiss. Tocmai mă pregăteam să pornesc într-acolo! Sunt ruinat dacă dâhsa nu cântă. Ruinat – pierdut!

— Vino repede, mergem cu dumneata! zise Fullaway.

După câteva minute, cei trei se aflau la hotel. Urcară o scară şi se găsiră înaintea unei femei frumoase dar extrem de agitate, care vorbea cu voce tare cu un hotelier deznădăjduit şi cu câţiva domni care aparţineau evident poliţiei.

8

Caseta de bijuterii

La apariţia celor trei, domnişoara de Longarde îşi întrerupse *torentul de* cuvinte grele, apoi se repezi la directorul de concert cu un gest ameninţător.

— Ieşi afară, Weiss! strigă ea, lovind cu piciorul în podea. Pleacă îndată şi cântă-le dumneata spectatorilor.

Tăcu deodată, deoarece îl recunoscu pe Fullaway.

— Dumneata? exclamă ea. Ce te aduce aici? Şi domnul cu care ai venit, nu l-am întâlnit oare pe drum, în mijlocul nopţii, când veneam încoace?

— Domnişoară, zise Fullaway îne-linându-se adânc, dă-mi voie să-ţi amintesc că în împrejurările de faţă judecata calmă e cel mai bun lucru. Poate ne vei spune mai

întâi ce s-a întâmplat. Apoi vom începe cercetările, iar dumneata şi Mr. Weiss veţi pleca spre sala de concert. Te aşteaptă o sală arhiplină. Publicul e entuziast.

— Curios mai eşti – îl întrerupse primadona, care tremura din tot trupul. Ce am pierdut? Am pierdut toate bijuteriile mele, şi până acum nimeni nu mi-a spus cum le-aş putea găsi.

Zicând aceasta aruncă din nou o privire distrugătoare hotelierului şi celor doi detectivi.

— Poate că nu le-ai explicat încă ce să caute, urmă Fullaway, liniştitor. E colierul lui Pinkie Pell?

Primadona, care făcuse un pas spre dormitorul ei, se întoarse dispreţuitoare.

— Colierul lui Pinkie Pell? Am pierdut totul! Toate bijuteriile mele!

Ea arătă cu un deget delicat şi tremurător spre o casetă cu capacul ridicat de pe masa din camera ei. Allerdyke urmări direcţia degetului şi văzu o lădiţă simplă de lemn lustruit, cu un miner de bronz. Putea să fi conţinut o maşină mică de scris, putea să fi fost o cutie de medicamente; dar nimănui nu i-ar fi trăsnit prin minte s-o ia drept altceva.

— În ea mi-am păstrat întotdeauna bijuteriile, fiecare în cutiuţa ei, zise ea. Şi mai erau aici când am părăsit Christiania acum câteva zile. Şi de atunci, nici măcar o clipă n-am scăpat din ochi caseta. Dar când am deschis-o astă seară, era goală. Am făcut tot ce-am putut. I-am spus şi hotelierului, am spus şi celor doi poliţişti, dar niciunul nu-i în stare să-mi dea un sfat rezonabil. Poate că ai putea să-mi dai dumneata?

Şi dispăru, trântind uşa în urma ei. Cei şase bărbaţi care rămăseseră locului se priviră unul pe altul. Apoi vorbi unul dintre poliţişti, clătinând din cap şi zâmbind nervos:

— Până în prezent nu ne-a dat niciun alt amănunt, decât că a fost jefuită. Aşa pretinde dânsa. Poate…

— Dă-mi voie o clipă, îl întrerupse Fullaway. Să aşteptăm până ce va pleca la concert, apoi vom putea vorbi în linişte. Presupun, se adresă el hotelierului, că dumitale ţi-a comunicat cel dintâi paguba suferită?

— A comunicat aceasta întregii lumi, ca să zic aşa, răspunse hotelierul cu un râs sec. Nu se mai află acum nimeni în tot hotelul care să nu ştie de păţania ei – a avut ea grijă de asta. Şi nu mă pot dumiri, oricât mi-aş bate capul, cum de a putut fi jefuită aici, de vreme ce aproape n-a părăsit camera ei de ieri după amiază de când a sosit. De ce n-or fi luat oare hoţii şi caseta? De ce?

— Ai dreptate! îl aprobă Fullaway. Dar mai întâi de toate trebuie să purtăm de grijă ca domnişoara să plece la concert, abia apoi ne vom putea începe cercetările. Weiss, trebuie s-o laşi să cânte în partea a doua a programului printre cei dintâi, pentru ca să se poată întoarce aici cât mai curând.

Cântăreaţa apăru în rochie de concert, dar fără nicio podoabă.

— Ai dreptate – îi zise Fullaway. Du-te acolo, cântă – j, cântă cât poţi mai bine – arată publicului, care te venerează, că curajul dumitale nu poate fi zdruncinat nici măcar de-o lovitură atât de tristă. Până atunci, dă-mi voie să comand supeul pentru ora unsprezece, aici în camera dumitale, şi îngăduie-mi mie şi prietenului meu Mr. Allerdyke să luăm şi noi parte. Apoi îţi vom face o comunicare care te va uimi.

— Asta mă face cu atât mai dornică să fiu cât mai curând înapoi, exclamă cântăreaţa.

— Vino, Weiss, ai sper afară un automobil.

După ce maestrul Weiss şi însoţitoarea lui dispărură, Fullaway începu să râdă, apoi se întoarse spre domnii care rămăseseră.

— Ei, acum putem vorbi mai în tihnă. Povesteşte-ne, domnule hotelier, amănunţit, ce s-a întâmplat? Trebuie. să

ştim exact ce a făcut. La ce oră a sosit?

— A sosit ieri, îndată după amiază, răspunse cel întrebat. A locuit întotdeauna în aceste două camere, ori de câte ori a concertat la Edinburgh, şi eram înţeleşi ca pianul, bine acordat, să-i fie adus în odaia aceasta, de îndată ce pe Scria sau ne telegrafia. A sosit ieri singură – povestindu-ne cum fusese părăsită de ea merista ei de îndată ce sosise în Anglia – şi a angajat în serviciu-ai o fată, pe care şi-a ales-o, de altminteri cu mare; grija r şi cumpăneală, dintr-o duzină. Fata aceasta poate să vă spună că domnişoara aproape nu şi-a părăsit odăile, şi e absolut de neînţeles cum a pătruns hoţul în hotel? De ce n-a luat pur şi simplu întreaga casetă, în loc de a zăbovi cu deschiderea broaştei? Nu cred…

— Ai dreptate, îl întrerupse Fullaway. Cam cât să fie de când ţi-a anunţat furtul?

— Este aproape o oră. Fata aceasta – care se află acum în dormitor – îi ajuta să se îmbrace pentru concert. Când să-şi scoată bijuteriile, după spusele fetei, dânsa scoase un strigăt îngrozitor, apoi alergă în coridor şi începu să mă cheme cu o voce care se auzea în tot hotelul.

— Ei, şi ce s-a petrecut apoi?

— Apoi am urcat, fireşte, la ea. Mi-a arătat caseta aceasta. Spunea că de la sosire stătuse pe o măsuţă mică, aproape de tot de patul ei. Jură, că fusese plină cu bijuterii, fiecare în cutiuţa ei. Fireşte că ceru să fie înştiinţată îndată poliţia. Susţinea, de asemenea, să încui îndată toate uşile hotelului şi să pun să arestez toate persoanele din interior, până ce vor fi cercetate cu de-amănuntul toate bagajele lor şi ei înşişi. Ridicol!

— Şi i-ai spus desigur asta? întrebă Fullaway.

— Ba m-am ferit. Dar am telefont îndată poliţiei, şi au venit aceşti doi agenţi. De la ei n-a cerut altceva decât să aresteze îndată pe toţi oamenii din hotel. E ferm încredinţată că există o conjuraţie generală împotriva ei.

— Ei bine, domnule, trebuie să admiţi că avea motive destul de serioase ca să fie atât de agitată, zise Fullawă, şi acum aş vrea să vorbesc cu actuala ei cameristă.

Hotelierul deschise uşa dormitorului şi chemă înăuntru o fată drăguţă, cam sfioa s-a care la vederea atâtor domni manifestă o sinceră încurcătură. Totuşi dădu un raport amănunţit şi limpede despre relaţiunile ei cu stăpâna, de la sosirea acesteia. A fost aproape tot timpul pe lângă dânsa şi n-a părăsit-o decât atunci când se ducea să mănânce. Caseta o văzuse într-adevăr tot timpul neatinsă şi nedeschisă, stând pe măsuţa de lângă pat. Exista şi o uşă, care ducea din coridor în dormitor. Domnişoara nu şi-a părăsit niciun moment camerele. Păruse grozav de înspăimântată, când îşi descoperi paguba. O clipă se prăbuşi: pe patul ei, de parcă ar fi leşinat; apoi alergă în hol şi începu să strige în gura mare după hotelier şi după poliţie.

După ce plecă drăguţa cameristă, Fullaway luă în mână caseta:

— Lă s-o privim acum mai de aproape, zise el calm. E din lemn de trandafir şi de-o lucrătură excelentă. Nimănui nu-i poate trece prin minte că o doamnă şi-ar putea păstra în ea bijuterii în valoare de multe mii de pfunzi.

Unul din detectivi interveni:

— Înainte de toate ar trebui să avem o listă exactă a tuturor bijuteriilor furate.

— Ba nicidecum! răspunse Fullaway. Mai avem multe de rezolvat până să ajungem la asta. Deocamdată, domnilor, nu puteţi face absolut nimic! Mâine dimineaţă poate, după ce mă voi fi sfătuit cu domnişoara de Longarde, vă voi chema iar sau poate că voi veni chiar eu la dumneavoastră. Deocamdată nu văd de ce v-aş mai reţine. Şi acum, urmă el, adresându-se hotelierului, după ce amândoi agenţii poliţiei, cam surprinşi şi uluiţi, se retraseră, fii bun şi poartă de grijă ca aici în odaie, la ora

unsprezece, să fie pregătit un supeu special, pentru trei persoane. Trimite-ne cea mai bună şampanie pe care o ai. Dacă te poate oarecum consola, atunci îţi pot face, ca director al hotelului, liniştitoarea comunicare că bijuteriile cu siguranţă n-au fost furate la Edinburgh.

Mama cameristei

Când hotelierul, cu mult mai liniştit, plecă, Fullaway bătu la uşa camerei de culcare, chemă camerista şi îi înmână caseta din lemn de trandafir.

— Pune-o la locul unde stă de obicei, zise el. În caz că domnişoara va fi aici înainte să ne fi întors, să-i co

munici că vom apărea la ora unsprezece fără cinci minute. Vino cu mine, Allerdyke, urmă el, luând-o înainte. Trebuie să ne rezervăm camere în hotel. Apoi vom spune să ni se aducă bagajele de la gară. Bănuiesc ceva.

După un sfert de oră, cei doi domni stăteau în fumoar.

— Ei, ce crezi acum de toată povestea? începu Fullaway.

— Mă gândesc la ce i-ai spus hotelierului, răspunse Allerdyke. Dar crezi că această tânără femeie şi-a pierdut bijuteriile?

— O, în privinţa aceasta nu poate încăpea nici cea mai mică îndoială, răspunse Fullaway. Dar lucrul nu s-a întâmplat aici! N-a adus bijuteriile la Edinburgh; la sosirea ei nu mai erau de mult în casetă. A fost jefuită sap pe vapor sau în timpul puţinelor ore cât a zăbovit în Hull. Întreaga afacere – jefuirea vărului dumitale şi a ei – e opera unei bande nespus de abile, de hoţi internaţionali, şi n-aveam din nefericire nici cea mai slabă urmă care să ne poată ajuta, dacă doamna cu care vom supa nu ne va aduce pe calea cea bună.

Allerdyke clătină din cap gânditor.

— Avem aici de-a face, stărui Fullaway, cu bandiţi

foarte abili şi cu experienţă, care au luat nu ştiu în ce chip cunoştinţă de două lucruri: că vărul dumitale aduce în Anglia biiuteriile ducesei Nastirsevici şi că domnişoara Zelie de Longarde obişnuia să-şi păstreze perlele şi diamantele în caseta din lemn de trandafir. Dragă domnule Allerdyke, am pus adineauri caseta deoparte cu vădită indiferenţă, şi desigur n-ai bănuit că în acea clipă chiar făcusem o descoperire. Caseta, care se află acum sus în camera de dormit a domnişoarei – aş putea paria pe orice, căci mă pricep în lucruri de astea – a fost executată în ultimele patru săptămâni de un rus, meşter tâmplar şi artist!

— Pentru un scop anumit? întrebă Allerdyke.

— Fireşte că pentru un scop anumit, îl încredinţă Fullaway. Cu scopul de a o schimba cu cea adevărată, eu caseta originală. N-ai ţinut în mână caseta. E ciudat de grea, deşi e absolut goală. Fără îndoială că conţine o placă de plumb sub tapiseria ei delicată de atlas. Aceasta era fireşte necesar pentru a o înşela pe domnişoara Zelie. Ai piizit ce spunea, că abia în astă seară a deschis caseta, aici; în Edinburgh. Atunci, fără îndoială că cineva a schimbat casetele între Christiania şi Edinburgh. De altminteri acesta e un truc de care se folosesc foarte mulţi, şi e foarte vechi. Şi acum să ne întoarcem iar la marea şi importanta întrebare – cine oare să fie făptaşul? La această întrebare n-avem, cel puţin în momentul de faţă, niciun răspuns.

coeec Da, zise Allerdyke. Pentru mine întrebarea cea mare şi cea mai importantă este: cine este ucigaşul vărului meu? Şi această întrebare n-o putem dezlega de-şI nu pierzându-ne vremea alergând după bij ut oriile unei cântăreţe celebre.

(jfi – Şi eu, îl asigură Fullaway cu vocea hotărâtă, sunt încredinţat c-a mijlocul de a ajunge la descoperirea ucigaşului vom găsi-o la supeul la care ne-am autoinvitat.

Ce ne va povesti cântăreaţa are poate cea mai mare însemnătate pentru cercetările noastre de mai târziu. Gândeşte-te la catarama pantofului! Ceea ce ne va spune referitor. la asta va fi pentru noi de-o deosebită importanţă!

Zelie de Longarde, care se întorsese de la concert puţin înainte de unsprezfece, apăru surâzătoare şi într-o dispoziţie cu totul schimbată. Primirea extraordinar de caldă şi de entuziastă ce i se făcuse îi redase buna dispoziţie. Guiţă ceva din mâncările excelente, bău un pahar de şampanie şi începu apoi să râdă fără de grijă.

De fapt ai venit tocmai la momentul oportun.

Fullaway, zise ea cu un ton de uşoară intimitate. Grasul acela de Weiss nu mi-ar fi putut fi de niciun folos. Dar tot mă mir, cum de ai venit până aici şi ce aveţi împreună de rezolvat – cu domnul acesta, Mr. Allerdyke, aşa vă numiţi, nu-i aşa – aici în Edinburgh? De fapt Allerdyke e şi numele unui domn cu care am venit pe vapor de la Christiania şi pe care l-am părăsit la Hull.

Fullaway îi făcu semn lui Allerdyke pe sub masă cu piciorul să tacă.

— N-ai mai auzit nimic despre acest domn Allerdyke de când l-ai părăsit la Hull, întrebă el, privind cu încordare pe cântăreaţă.

— Cum să fi auzit ceva despre el? răspunse domnişoara Zelie. Nu era decât o cunoştinţă de călătorie. Totuşi hotărâsem să ne întâlnim la Londra pentru afaceri.

— Mr. Allerdyke – în treacăt fie zis, un văr al domnului de faţă – nu-şi va putea ţine cuvântul. Curând după ce ai părăsit dumneata hotelul din Hull, a fost găsit mort.

Fullaway vorbise rece şi calm şi privea acum pe cântăreaţă, care era sincer speriată. Ea puse jos paharul pe care tocmai voia să-l ducă la buze. În acelaşi timp aruncă o privire compătimitoare lui Allerdyke, şi acesta

observă pentru întâia dată ce neobişnuit de frumoasă era.

— Adevărat? exclamă ea. Dar e cu neputinţă! Am fost, în aceeaşi seară în care am părăsit Hull-ul, în camera lui; trebuia să vorbesc cu el despre afacerea de care am pomenit adineauri. Şi părea atât de sănătos şi de voios! Mort – spuneţi? De ce a murit?

Cei doi bărbaţi se priviră reciproc – urmă o scurtă pauză. Apoi Allerdyke scoase din buzunarul vestei un pacheţel învelit în hârtie de mătase. îl puse pe masă şi privi pe domnişoara de Longarde.

— Ştiam că aţi fost în camera vărului meu, zise el. Aţi pierdut acolo catarama de la pantof am găsit-o când cercetam odaia. Apoi mi-a arătat hotelierul telegrama dumneavoastră. Poftim catarama.

El o privi fix când spunea acestea şi-i preda pacheţelul, pe care ea-l desfăcu încet. Dar pe faţa ei nu se vedea decât surpriza satisfacţiei, şi-i aruncă lui Allerdyke o privire recunoscătoare.

— Dar fireşte că-i catarama mea, exclamă ea. Vă sunt într-adevăr îndatorată, Mr. Allerdyke. Da, am telegrafiat hotelului sub adevăratul meu nume – Zelie de Longarde e doar numele meu de artistă. Mi-ar fi părut foarte rău să pierd catarama asta – e un cadou primit de mama mea la aniversarea naşterii sale. Dar n-aţi venit la Edinburgh doar ca să mi-o predaţi?

— Nu, răspunse Allerdyke. N-am venit pentru asta. Ştiam că plecaseţi spre Edinburgh. O aflasem de la şoferul în automobilul căruia v-am întâlnit noaptea la Howden. Şi aşa se face că v-am găsit aici. Aş vrea doar să vă pun câteva întrebări privitoare la vărul meu, şi poate e să vă hotărăsc să veniţi la Hull să depuneţi mărturie la instrucţia judiciară.

— La instrucţia judiciară? întrebă ea uimită. Nuvreţi să spuneţi că vărul dumneavoastră n-a murit de moarte naturală!

— Sunt ferm încredinţat de faptul că a fost ucis în noaptea în care a sosit la Hull, răspunse Allerdyke. Şi Fullaway crede tot aşa; dumneavoastră sunteţi probabil ultima persoană cu care a vorbit vărul meu. Despre ce voiaţi să vorbiţi cu vărul meu când l-aţi vizitat în camera lui?

— Despre o chestiune pur comercială, răspunse ea cu hotărâre. Avusesem mai multe convorbiri pe bordul lui „Perisco” – şi am constatat că era un comerciant desăvârşit. Voiam să depun nişte bani – şi el mă sfătuise să-i investesc în întreprinderile unei societăţi prospere, care lucra cu cherestea de brad şi pin. M-am dus în camera lui să văd unele hârtii referitoare la societate. Mi-a dat un prospect, care se află în valiza mea. chiar azi l-am recitit. Asta-i tot. N-am rămas decât puţine minute în camera lui.

— V-a arătat lucruri de preţ – bijuterii? întrebă Allerdyke deodată.

— Bijuterii, lucruri de preţ? repetă ea. Nu, fireşte că nu.

— Şi nici în timpul călătoriei, pe vapor?

— Nu, nicidecum! zise ea. Bijuterii? Cum de aţi ajuns la concluzia aceasta?

— Pentru că vărul meu ducea cu el bijuterii de mare valoare, răspunse Allerdyke. Le avea la el când părăsise Christiania – şi le mai avea când se afla în hotelul din Hull.

Fullaway, care ascultase cu atenţie, interveni:

— Asta n-o poţi spune, Allerdyke. Nu putem şti dacă le-o fi adus cu el la Hull. Poate că fuseseră furate încă dinainte. Miss Lennard care-i de faţă – daţi-mi voie să las deoparte numele dumneavoastră de artistă şi să reiau pe cel autentic – crede şi dânsa că bijuteriile sale se mai aflau în caseta de lemn de trandafir când a debarcat la Hull, şi tot astfel când a sosit la Edinburgh, dar…

— Vrei să spui cumva că nu le-aş mai fi avut? întrebă

ea. Crezi oare…

— Susţin, răspunse Fullaway, că e mai mult decât probabil că atât dumneata cât şi defunctul James Allerdyke aţi fost jefuiţi pe „Perisco”. Şi mai întreb unde se află fosta dumitale cameristă?

Celia Lennard lăsă să-i cadă cuţitul şi furculiţa. Pălise deodată tare de tot.

— Camerista mea? repetă ea cu voce slabă. Sfinte Dumnezeule! Nu te vei fi gândit, nu vrei să susţii că ea e hoaţa? Căci – dar nu, asta-i cu neputinţă – nu m-am gândit nici măcar o clipă la o astfel de posibilitate. Când am ajuns la Hull a fost întâmpinată de un bărbat, care s-a dat drept fratele ei. Era foarte agitat – spunea că venise la Hull în mare grabă, ca s-o întâlnească şi s-o roage să vină numaidecât cu el deoarece mama lor zăcea pe patul de moarte la Londra. Fireşte că am lăsat-o îndată să plece, cu un automobil, ca să apuce trenul.

Fullaway se plecă peste masă şi-i umplu paharul.

— Ştii, zise el silind-o să bea, numele şi adresa fetei? Dă-mi-le, şi peste câteva ore vom şti dacă povestea cu mama muribundă a fost adevărată.

19

Al doilea asasinat

Lui Allerdyke îi bătuse la ochi faptul că Celia Lennard, din momentul în care Fullaway pomenise de camerista dispărută, se tulburase şi părea cuprinsă de nelinişte. Pe rând roşea şi pălea; lacrimi i se iviră în ochi, şi vocea îi tremura. Şi acum, la ultima întrebare a americanului, ea îşi frângea aproape disperată mâinile.

— Dar e imposibil! exclamă ea. Nici nu-i ştiu adresa – cum s-o mai ţin minte? Locuia undeva la Londra – în Blomsbury, pare-mi-se; dar chiar dacă i-am găsi adresa, de unde ştim că locuieşte acolo şi maică-sa? Acum un an, când am angajat-o, îi ştiam domiciliul, fireşte, dar acum? Chiar crezi că ea m-ar fi prădat?

— Acum n-are prea mare importanţă ce credem noi despre asta, răspunse Fullaway. E aceeaşi fată care te însoţise când m-ai vizitat cu prilejul achiziţionării colierului lui Pinke Pell?

— Da, fireşte, aceeaşi! răspunse ea.

— O franţuzoaică?

— Da, se numeşte Lisette. O aveam de un an şi avea recomandări excelente.

— Nu-i chip să-ţi aminteşti adresa ei? insistă Fullaway.

Celia strânse din sprâncenele ei fine.

— Trebuie s-o am pe undeva, zise ea în sfârşit, probabil că în caietul de adrese, care se află în locuinţa mea.

Cine se află în locuinţa dumitale? întrebă Fullaway.

— Menajera mea şi o fată în casă. Dar ele nu pot găsi caietul cu adrese – toate hârtiile şi lucrurile mele de valoare sunt încuiate.

Fullaway îşi împinse la o parte farfuria.

— Atunci nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să plecăm imediat la Londra.

Allerdyke, care mâncase liniştit până atunci, ridică privirea.

— Tocmai asta voiam să propun şi eu, zise el. N-avem niciun motiv să mai rămânem aici. Dacă camerista a furat giuvaierurile, atunci poate că-i părtaşe şi la jefuirea vărului meu. Trebuie s-o găsim.

Astfel supeul se termină repede. Miss Lennard începu să-şi împacheteze lucrurile ajutată de cameristă. Domnii îngrijiră de toate celelalte, şi la ora două cei trei se aflau într-un expres ce gonea spre Londra, fiecare preocupat de propriile sale gânduri.

Allerdyke, care luase cu Fullaway un cupeu separat, se pregătea de dormit. Dar înainte de a se culca, mai făcu o observaţie.

— Pare-mi-se, dragă prietene, că ne plimbăm cam fără rost de colo până colo. Sunt curios ce surpriză ne-o fi aşteptând la Londra.

O dimineaţă frumoasă de mai îi salută senină la sosirea lor la Londra. Luară îndată un automobil şi sosiră la locuinţa Celiei Lennard în Bedford Court Mansions, unde cântăreaţa căută mult timp până ce găsi caietul cu adrese.

Iată-l! exclamă ea în culmea mulţumirii. Lisette

Beaurepaire, Bernard Street 911, Bloomsbury – ştiam că trebuie să fie Bloomsbury! în orice caz aici locuia când am angajat-o. Bărbatul din Hull, care s-a dat drept fratele ei, n-a spus unde locuieşte mama ei la Londra.

— În orice caz trebuie să ne ducem îndată în Bernard Street, zise Fullaway.

Dar informaţiile pe care le căpătară la numărul 911 din Bernard Street erau foarte puţine şi fără de niciun folos pentru ei. Era un mic hotel sărăcăcios şi proprietarul, care fusese chemat dintr-o casă învecinată, îşi aminti cu mare greutate şi cu ajutorul unui carneţel soios, că închiriash cu un an înainte o cameră de mansardă unei franţuzoaice. Dar nu-i ştia nici măcar numele; n-o înscrisese decât ca „Mamselle* şi deoarece îşi plătea punctual chiria nu se mai ocupase de ea. Locuise la el cinci săptămâni, şi de atunci nu mai auzise absolut nimic de ea.

— Şi acum, ce-i de făcut? întrebă Allerdyke, când cei trei se aflară în stradă, dezamăgiţi. Urma aceasta cred că nu ne poate duce la un rezultat. Ori, stai, nu spuneai Miss Lennard că ai nişte recomandări de-ale ei? Poate că acelea să ne ducă la un rezultat mai bun.

— Da, am avut, declară Celia. Trebuie să le mai am; dar aţi văzut în ce dezordine se află toate hârtiile mele. Va trebui să caut mult şi îmi trebuie timp.

— Până atunci, îşi dădu cu părerea Fullaway, făcând semn unei maşini, avem ceva mai bun de făcut. Trebuie să

mergem la poliţie.

Şi de astă dată, Allerdyke se convinse ce dibaci şi plin de experienţă era americanul. Părea că ştie întotdeauna ce are de făcut şi cui trebuie să se adreseze. După trei minute se aflau în faţa unui funcţionar al poliţiei criminaliste, care-i asculta atent şi în deplină tăcere. Fireşte că americanul nu-i comunică numai despre paguba suferită de domnişoara de Longarde, ci şi despre moartea lui James Allerdyke, precum şi despre dispariţia bijuteriilor ducesei Nastirseviei. După ce isprăvi, poliţistul se adresă Celiei Lenftard.

— Aţi putea să-mi faceţi o descriere a acestei fete?

— Fireşte, răspunse Celia. Foarte exactă.

— Atunci, vă rog s-o faceţi, zise funcţionarul, scoţând dintr-un sertar un teanc de hârtii. Le răsfoi şi-şi puse în faţă una din ele.

— E franţuzoaică, zise Celia. De vreo douăzeci şi şase de ani. Înaltă. Zveltă – dar nu slabă. Cu o figură foarte simpatică. Păr negru, foarte des. Ochi negri – foarte pătrunzători. Are un ten foarte fraged. Nu prea drăguţă, dar. foarte atrăgătoare – aşa cum sunt de obicei pariziehcele; căci e din Paris. Purta, când m-a părăsit la Hull, un costum negru şi e mantilă tot neagră, garnisită cu blană.

— Bagajul ei? întrebă funcţionarul.

— Avem un geamantan de mină de mărime mijlocie.

— În orice caz, era destul de mare ca să conţină caseta de care pomenise amicul dumneavoastră?

— O, da, desigur!

Funcţionarul poliţienesc îşi puse la loc hârtiile în sertar şi-şi privi vizitatorii pe rând. La urmă privirea lui se opri asupra Celiei.

— Nu mai nutresc, din nefericire, nici cea mai mică îndoială că ştiu unde se află camerista.

— Unde se află? repetă Celia tulburată. Cum, ştiţi

unde se află?

— Se află în sala cadavrelor de la morga din Peddington, răspunse calm poliţistul.

— Moartă! Probabil ucisă! Celia. Şi, cum presupun acum, omorâtă în acelaşi chip ca şi domnul Allerdyke.

— Trebuie să facem negreşit ceva zise Allerdyke cu voce tăioasă. Nu mai pot să suport această amânare. Ucigaşul lui şi ucigaşul acestei fete e una şi aceeaşi persoană.

— Noi ne-am şi pornit pe lucru, Mr. Allerdyke, zise poliţistul, întrerupându-l calm. De douăzeci şi patru de ore ne ocupăm de moartea acestei fete, şi deşi nu ştiaţi asta, noi am auzit şi despre moartea vărului dumneavoastră la Hull. Dar acum să vă spun ce s-a petrecut cu tânăra fată. La Peddington se află în apropierea gării *o* serie de mici hoteluri particulare, la care trag mai ales pasagerii ocazionali. La unul din aceste hoteluri au sosit la 13 mai, la ora nouă seara, deci, douăzeci şi patru de ere după ce dumneavoastră, Miss Lennard, aţi debarcat la Hull, un bărbat şi o femeie, care s-au înregistrat ca frate şi soră, şi au cerut două camere pentru o noapte. Femeia corespunde exact cameristei descrise de dumneavoastră – iar pe bărbat vi-l voi descrie mai târziu. Aceştia doi, care aveau ca bagaj o valiză mijlocie, ca aceea descrisă de Miss Lennard, mâncară seara împreună şi seretraseră. A doua zi dimineaţă, cam pe la opt, bărbatul sună şi ceru pentru amândoi ceaiul. Acesta fu adus – şi valetul văzu cum fratele întinde surorii o ceaşcă de ceai prin uşă. După o oră veni şi spuse că soralui doreşte să nu fie deranjată. Că este foarte obosită şi rrea să se odihnească. Apoi reţinu camerele şi pentru noaptea următoare, intră în restaurant şi luă un dejun foarte copios, fără să se grăbească. Mai rămase chiar un timp de-şi fumă ţigara şi, părăsind hotelul, n-a mai fost văzut şi nici nu s-a mai auzit nimic de el. Ziua trecu, fără ca fata să fi sunat sau să fi coborât. Seara, după

repetate chemări, hoteliera deschise uşa, găsi fata moartă – şi, după aprecierea doctorului, moartă încă de la zece sau unsprezece dimineaţa. Părerea medicilor era că fata fusese omorâtă cu o otravă necunoscută şi care nu lasă urme.

Poliţistul tăcu şi apăsă butonul unei sonerii. Intră îndată un bărbat cu aparenţa calmă, corpolent, de vârstă mijlocie.

— Vă rog, Miss Lennard, să însoţiţi pe omul acesta – este unul din funcţionarii mei – la morgă, pentru a Identifica cadavrul fetei. Poate însoţiţi şi dumneavoastră, domnilor, pe Miss Lennard. După ce vă veţi întoarce, ne vom ocupa mai departe de chestiunea ce ne interesează şi vom vedea ce putem face.

Miss Lennard şi cei trei însoţitori străbătură cu mare viteză oraşul până la Peddington, unde se opriră în faţa unei clădiri de cărămidă roşie. Un funcţionar îi conduse spre un mic pavilion, care avea un perete întreg de sticlă. Văzură un trup nemişcat de femeie, acoperit cu un cearşaf de pânză, cu faţa albă şi părul negru, des. Miss Lennar, care aruncase o privire fugară asupra cadavrului, strigă deodată: – Ea este, asta-i Lisette! Ah, pentru numele lui Dumnezeu, scoateţi-mă de aici!

11

Bancnotele ruseşti

Detectivul care-i însoţise la morgă îi conduse înapoi în biroul şefului său. Acesta oferi un scaun Celiei, rugă şi pe cei doi domni să stea şi făcu detectivului semn să rămână şi el. Apoi se adresă Celiei:

— Aţi recunoscut-o pe femeie? întrebă el prietenos. Tocmai la asta mă aşteptam şi eu. Îmi pare rău că am fost nevoit să vă impun o îndatorire atât de neplăcută; dar era absolut necesar. Şi acum, urmă el, punându-şi iar dinainte hârtiile, vă rog să-mi descrieţi exact bărbatul cu care v-aţi întâlnit când aţi sosit la Hull. L-ai văzut probabil şi

dumneavoastră.

— Desigur că l-am văzut, răspunse Celia. Şi l-aş recunoaşte cu siguranţă pe mizerabil!

Poliţistul zâmbi şi privi spre Fullaway.

— Credeţi, aşadar, Miss Lennard, că omul pe care l-aţi văzut atunci şi bărbatul care a însoţit pe cameristă la hotelul unde a fost găsită moartă ar fi una şi aceeaşi persoană? La urma urmelor ar putea să fie şi aşa, dar nu e sigur. Pe fată aţi descris-o perfect, descrieţi-i acum pe bărbat.

— Cred că pot s-o fac foarte bine, zise Celia cu ton hotărât. Şi v-aş putea povesti şi întâmplările ce au precedat întâlnirea. Vaporul – „Perisco” – a intrat la Hull pe şuvoiul fluviului cam pe la opt şi un sfert şi a ancorat în faţa debarcaderului Victoria. Din cauza fluxului n-a putut înainta mai mult şi a trebuit să facem transfeordarea până la ţărm cu un tender. Când vaporaşul se apropie de noi se produse mare învălmăşeală, şi eu m-am mai dus o dată în cabina mea, să mai văd de unele lucruri. Atunci a venit Lisette; părea foarte tulburată şi-mi spuse că fratele ei ar fi venit s-o ia, deoarece mama ei zăcea pe patul de moarte la Londra. Mă rugă să-i îngădui să se ducă cu el. Fireşte că i-am permis. Îşi căută îndată geamantanul şi haina, dintre bagajele noastre. Am ieşit şi eu pe bord. Ea şi bărbatul, presupusul ei frate, se urcară într-o barcă şi plecară îndată spre debarcader.

— Şi cum arăta bărbatul? o întrebă şeful poliţiei prietenos.

— Un om tânăr – cam de vârsta Lisettei. În orice caz de douăzeci şi şapte până la treizeci de ani, cel mult. Păr negru, mustaţă, ochi negri şi tenul oacheş. Nu mă îndoisem nicio clipă că ar fi fratele ei – părea să fie francez, deşi vorbea foarte bine englezeşte şi fără accent străin. Era foarte corect îmbrăcat, cu costum şi pardesiu negru. Ar fi putut fi luat drept un funcţionar comercial de

la o casă mai bună – avea maniere foarte politicoase, aproape prea politicoase. Fireşte, era grăbit. Voia s-o ia pe Lisette numaidecât, şi spunea că ar putea apuca ultimul tren spre Londra.

Şeful clătină din cap.

— Acesta nu-i bărbatul care a însoţit-o la hotelul din Peddington, zise el. Vreau să vă citesc acum descrierea bărbatului, aşa cum ne-au făcut-o hoteliera şi personalul de serviciu: „Vârsta, cam patruzeci şi cinci de ani, statură mijlocie. Păr castaniu, faţa rasă. Purta un costum cenuşiu de aţă, deasupra un pardesiu roşcat. Pălărie de vânător de „un cafeniu deschis. Ghete de sport cafenii". După cum vedeţi, Miss Lennard, urmă şeful, e vorba de cu totul altă persoană. Nu recunoaşteţi cumva din des – crierea aceasta vreo persoană pe care aţi mai observat-o vreodată în societatea cameristei dumneavoastră?

— Pot susţine că n-am văzut-o niciodată pe camerista mea în tovărăşia vreunui bărbat, răspunse Celia. De când am angajat-o n-am stat mult la Londra. Am fost anul trecut un timp la New York şi Chicago; apoi la Paris; la Milano şi Turin; şi în ultimul timp la Moscova şi Petersburg. Când ne opream la Londra, avea fireşte mult timp liber – putea ieşi seara – dar nu ştiu ce societate frecventa. Nu, nu cunosc pe nimeni căruia să i se potrivească descrierea făcută.

Şeful îşi adună hârtiile şi le puse din nou în sertarul biroului său.

— Deoarece sunteţi cu toţii aici, zise el, aţi putea să-mi daţi unele informaţiuni despre călătoria dumneavoastră pe „Perisco", în ceea ce priveşte mai ales cunoştinţa dumneavoastră cu Mr. James Allerdyke. Unde şi când aţi făcut cunoştinţă?

— Pe vapor – puţine ore după plecarea noastră din Christiania, răspunse Celia.

— Aşa cum se cunosc tovărăşii de călătorie?

— Desigur. Am stat întâmplător la masă unul „lângă

altul.

— Ştiţi unde se afla cabina lui pe vapor?

— Da, chiar în faţa cabinei mele. Cred că noi doi eram singurii care aveam cabine separate.

— A pomenit vreodată faţă de dumneavoastră despre preţioasele giuvaieruri pe care le aducea cu el în Anglia?

— Nu, nici măcar o singură dată!

— L-aţi văzut când a plecat de pe „Perisco” spre debarcader?

— Da, desigur! Am venit chiar împreună spre ţărm, înaintea celorlalţi pasageri. Îndată după ce m-a părăsit Lisette, m-am întâlnit întâmplător cu Mr. James Allerdyke. Îi povestit cele petrecute şi-l întrebai dacă n-ar vrea să-mi ajute la transportul lucrurilor mele. Mă sfătui îndată să nu mai luăm tenderul, ci să închiriem o barcă din cele ce se aflau pe lângă vapor. Spunea că ar fi foarte grăbit să ajungă pe uscat, deoarece îl aştepta un prieten la hotelul gării. Am închiriat aşadar o barcă şi am ajuns repede la debarcader.

— Şi dumneavoastră vă duceaţi fireşte caseta de bijuterii – sau mai bine zis ceea ce luaţi drept caseta dumneavoastră – caseta-duplicat, pe care aţi adus-o apoi la Edinburgh?

— Da, fireşte. O aveam în mână când m-a părăsit Lisette, şi n-am pierdut-o din ochi până ce n-am ajuns la hotel.

— Vă puteţi aminti dacă Mr. Allerdyke avea ceva în mână?

— Da, ducea o geantă de mână. Avea geanta în mână când l-am întâlnit pe vapor; o ţinu pe genunchi în barcă şi apoi în trăsura care ne-a dus la hotel; l-am văzut în ducând-o sus în camera lui. Ceea ce mă izbise atunci era că adusese cu sine geanta şi în sala de mâncare şi că a pus-o pe masă, lângă el, cât timp a luat masa de seară. Am mai văzut-o apoi în camera sa, când l-am vizitat, pentru a

vedea prospectele unei întreprinderi norvegiene, de care-mi vorbise. Prospectele nu le-a scos din geanta de mână, ci din despărţitura laterală a unui geamantan.

— În seara aceea aţi luat masa împreună?

— Nu – stătea la o altă masă şi vorbea cu o doamnă, care fusese şi ea pe „Perisco”. În hotelul acela se aflau o mulţime de pasageri de pe vapor – cel puţin douăzeci.

— S-a aşezat cineva lângă Mr. Allerdyke? Vreau – să spun la masa lui, când mânca?

— Nu-mi pot aminti – nu, cred că nu. Mânca la o masă de lângă perete – şi-şi pusese geanta lângă el. Mă miram de ce tot târa după sine geanta aceasta; şi când te gândeşti că şi eu purtam după mine lădiţa pe care o credeam caseta mea de bijuterii.

— L-aţi văzut stând de vorbă seara cu pasageri de pe „Perisco”?

— O, da – vorbise în holul hotelului. cu doi trei dintre ei. Nu-i cunoşteam de aproape – în afară de doctorul cu barba mare. Pe el l-am văzut stând de vorbă cu Mr. Allerdyke în uşa camerei de fumat.

— I-aţi observat mai de aproape pe pasagerii de pe „Peri seo”? Nu vă izbise nimic neobişnuit la ei?

— Absolut nimic. Erau ca toţi pasagerii obişnuiţi.

Şeful, care luase notiţe stenografice în timpul convorbirii, tăcu o clipă, ca pentru a mai chibzui lucrurile. Apoi se adresă iar Celiei, zâmbind.

— De ce aţi părăsit atât de repecuyaotelul? întrebă el. Aveaţi desigur motive serioase; aş frali: mult să le ştiu, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— N-aveam niciun motiv serios, mărturisi Celia, cu o francheţă neprefăcută. Nu-mi plăcea, pur şi simplu, să fiu singură. Nu-mi plăcea hotelul.

Ştiam că n-am să pot dormi, şi cum era o noapte frumoasă cu lună plină, mi se făcu deodată poftă să plec cu un automobil. Odată hotărârea luată, am şi plecat.

— Înainte de plecare, v-aş ruga Miss Lennard, să ne ajutaţi în cercetările noastre. Şi adresându-se detectivului: Adu lucrurile, zise el calm. Adu totul înăuntru.

Celia scoase un uşor strigăt de spaimă când detectivul se întoarse într-o mână cu un geamantan de piele cafenie, iar în cealaltă cu o cutie de rochii în care se afla o mantilă garnisită cu blană.

— Lucrurile Lisettei! gemu ea. O, n-aş vrea să le văd! Ce mai pot face eu?

— Am vrea să le identificaţi – şi dacă se poate – să le mai priviţi o dată, răspunse şeful poliţiei. Cutia aceasta conţine tot ce purta pe dânsa când venise la hotel; geamantanul şi mantila sunt de altminteri tot ce a avut cu sine. Întinde toate lucrurile pe masă, adăugă el, adresându-se detectivului.

— Da, toate sunt lucrurile ei, zise Celia. Ăsta-i geamantanul pe care-l avea când m-a părăsit la Hull; şi aceasta e mantila pe care i-o dăruisem – şi celelalte lucruri sunt tot ale ei. O, mi-e atât de neplăcut să privesc toate astea.

— O clipă, zise şeful. Voiam să vă mai spun că printre toate aceste lucruri nu se află nimic care ar putea dovedi identitatea fetei – vreau să spun că nu s-au găsit niciun fel de hârtii sau altă dovadă. Nu s-a găsit nici măcar o singură scrisoare în geamantan – niciun indiciu. În pungă erau bani – doi sau trei pfunzi de aur şi ceva argint. Ceasul ei e aici – un ceas bun de aur – şi purta două sau trei inele. N-aţi putea să ne spuneţi dacă după părerea dumneavoastră n-ar putea fi ceva ascuns în vreunul din lucrurile fetei? Prin aceasta am putea economisi timp preţios.

Allerdyke, pe care-l interesa mai mult Celia decât toate cele petrecute, observă deodată cum ochii ei deveniră mai vioi – curiozitatea ei femeiască fusese trezită. Privi obiectele visătoare. Pipăi vreo două sau trei, apoi se întoarse ţinând în mână o casetă pentru batiste,

capitonată.

— În căptuşeala aceasta a fost cusut ceva! zise ea. Se poate simţi. Dacă poate careva din dumneavoastră să-mi dea un briceag sau o foarfecă…

Bărbaţii se apropiară, pe când degetele abile ale Celiei descoseau căptuşeala de atlas. După o clipă, ea trase afară un pacheţel, pe care-l, întinse şefului. Era învelit în hârtie. Fullaway şi Allerdyke priveau cu încordare, pe când poliţistul îl desfăcea şi aşternu conţinutul dinaintea lor. Tăcură toţi o clipă.

Bancnote! exclamă Fullaway. Bancnote ruseşti! Şi încă noi de tot!

12

Al treilea asasinat

Şeful pusese bancnotele pe masă şi începu să le răsfoiască.

— Nu prea cunosc bine banii ruseşti, spuse el. Ştie vreunul din dumneavoastră cât ar face aceste hârtii în banii noştri?

— Cinci sute de mărci englezeşti. Şi vedeţi că absolut toate bancnotele sunt noi – nu uitaţi asta.

— Da, şi ce conchideţi?

— Că bancnotele acestea i-au fost date abia de curând fetei, în Rusia – probabil la Petersburg, răspunse americanul. Ele mai arată că această femeie a fost o unealtă în lovitura de jefuire a lui Miss Lennard şi a lui Mr. Allerdyke. Banii ruseşti au fost răsplata, sau numai o parte a răsplăţii, şi întregul plan a fost născocit în Rusia şi pus la cale tot acolo.

— Foarte bine! aprobă Allerdyke. Acum începem să ne apropiem de chestiune.

— Dar dacă afacerea îşi are începutul în Rusia, zise şeful gânditor, atunci ar trebui să ne căutăm ceva dovezi sau puncte de sprijin în Rusia.

— Ducesa Nastirsevici se şi află în drum spre noi,

zise Fullaway. Îşi scoase portofelul şi începu să caute printre hârtiile lui. Telegrama aceasta e de la ea – spune că a plecat spre Londra prin Berlin, Calais, şi că vrea să mă vadă îndată după sosire. Telegrama a fost expediată acum două zile – aşa că mâine seară va fi la Londra.

Şeful poliţiei criminaliste se aşează la masa sa şi apucă condeiul.

— Vă rog să-mi daţi cu toţii adresele, dumneavoastră, Mr. Fullaway, e hotelul Waldorf? Locuiţi mereu Mansions. Ce număr? Mulţumesc. Şi adresa dumneavoastră, Mr. Fullaway, e hotelul Waldorf? Locuiţi mereu acolo? Bine. Dumneata, Mr. Allerdyke trăieşti în Bedford. Te-aş sfătui însă, dacă ţii cu tot dinadinsul să clarifici moartea enigmatică a vărului dumitale, să mai rămâi în Londra câteva zile. Îmi poţi da o adresă?

— Am aici o filială comercială, răspunse Allerdyke. Acolo îmi găsesc întotdeauna corespondenţa când mă aflu în oraş. *Allerdyke and Partners*, Gresham Street. Dar debarece voi rămâne în orice caz aici câtva timp, am să merg cu Mr. Fullaway la Waldorfhotel, astfel că mă veţi putea găsi acolo. Şi apoi încă ceva, urmă el, dacă banii ar putea juca vreun rol, atunci spuneţi vă rog şi…

— Foarte bine, Mr. Allerdyke, deocamdată avem noi grijă de toate, zise şeful zâmbind. Deocamdată, aceste două cazuri analoge – crima din Hull şi cealaltă din Peddington – se află în mâinile celor mai buni oameni ai mei. Unul din ei se află aici de faţă: detectivul-sergent Blindway. Dacă Blindway va avea nevoie de unul din dumneavoastră, va veni el să vă caute. Dumneavoastră, Miss Lennard, să căutaţi actele cameristei şi să aveţi bunătatea să mi le trimiteţi cât mai. repede cu putinţă, iar dumneata Mr. Fullaway, s-o aduci pe ducesa Nastirsevici de îndată ce va fi sosit.

Afară în faţa clădirii lui Scotland Yard, Celia Lennard respiră uşurată.

— Mai bine să nu fi cheltuit nicio centimă pe pgjrle şi diamante! Sunt’sigură că nu-mi voi mai vedea bijuteriile.

— Nu trebuie să fii chiar aşa de deznădăjduită, zise Fullaway. Poliţia criminalistă londoneză e excelentă. Iar eu şi prietenul meu Allerdyke mai suntem la posturile noastre. De aceea, pleacă liniştită acasă, mănâncă, apoi odihneşte-te puţin şi caută cu grijă certificatele – cine ştie!

Amândoi bărbaţii merseră un timp cufundaţi în gânduri.

— Un lucru e limpede, în afacerea aceasta misterioasă, zise în sfârşit americanul, şi anume că avem de-a face aici cu criminali încercaţi şi cu experienţă. N-o să fie deloc uşor de clarificat Situaţia. Şi acum, vino cu mine la hotel Waldorf, aş vrea să dejunez.

— Da, dar ar trebui să-mi rezolv mai întâi unele chestiuni personale. Dacă rămân la Londra, trebuie să cer menajerei mele să-mi trimită haine şi rufe. Ce nu pot îndura este această inactivitate impusă şi neputincioasă aşteptare.

Activitatea noastră se prea poate să nu fie chiar atât de inutilă pe cât bănuim acum.

— În asemenea cazuri nu se ştie niciodată ce aduce ceasul următor, zise Fullaway. Ne putem aştepta la orice.

O luă înainte şi aşteptă până ce Allerdyke îşi expedia telegramele. Când acesta ieşi din clădirea poştei, zâmbea.

— I-am spus menajerei mele să-mi expedieze câteva sufere cu lucruri cu primul rapid şi să-mi trimită şi pe şoferul meu, Gaffney. Gaffney ăsta e un băiat foarte şiret, care poate fi de mare folos în caz de primejdie. Când e vorba de spionat pe cineva, de adulmecat ceva, poţi să te bizui pe el – e un adevărat copoi!

— Minunat! zise Fullaway satisfăcut.

Mr. Franklin Fullaway, ca om de afaceri modern, îşi avea birourile instalate chiar în hotel. Lucrul acesta era pe cât de inteligent, pe atât de comod. Îşi amenajase

apartamentul în faţa biroului, trăia într-un mediu plăcut şi elegant, şi ţinea la dispoziţie permanent pentru clienţii săi diferite încăperi şi săli de restaurant ale unui hotel de primul rang, putând şi să-i distreze, când era nevoie.

— Şi afacerea mea cere un cadru cât mai luxos, observă americanul. Nu eşti primul milionar care s-a aşezat în fotoliul acesta.

— Eşti foarte amabil, dar cam exagerezi în privinţa asta, răspunse Allerdyke. Îşi aprinse o ţigară şi privi cu un ochi de cunoscător covoarele groase, moi, mobilele elegante, rafturile de cărţi cu volume minunat legate, întreprinderea dumitale pare că merge bine. Afaceri mari?

Fullaway îşi arătă zâmbind dinţii lui fini.

— O, în încăperea asta mică am făcut, anual, afaceri de peste două sau trei milioane.

— Iar dumneata te-ngrijeşti să nu fii în pagubă la asemenea vânzări, zise Allerdyke.

— Iau, firește, comisionul ce mi se cuvine, plus un procent din vânzare.

— În orice caz câştigi mai bine ca mine, zise Allerdyke.

Afacerile mele sunt de alt gen. Trebuie să fac rost în fiecare vineri de peste o mie patru sute de pfunzi, leafa a şase sute de lucrători. Toate astea desigur că nu le cunoşti – în tot cazul n-ai un număr mare de funcţionari?

— Nu, răspunse Fullaway. Făcu semn din cap spre uşă. Tot personalul meu este doamna aceea tânără pe care ai văzut-o adineauri, Mrs. Marlow. O fată excelentă!

— O femeie măritată?

— O văduvă tânără, răspunse Fullaway; o am de când sunt aici – de trei ani. Vorbeşte şi scrie în mai multe limbi, e bine crescută şi posedă şi serioase cunoştinţe în ramurile speciale ale afacerilor mele. Americanăâi cunosc foarte bine rudele. E specialistă în două ramuri în care lucrez mai mult – în tablouri şi diamante. Recunoaşte dintr-o ochire

un tablou vechi, autentic, şi se pricepe la tot soiul de diamante – tatăl ei a lucrat în negoţul de diamante în Africa de Sud.

— Bun element! aprobă Allerdyke. I-ai povestie cele întâmplate?

— Încă n-am avut prilejul, răspunse Fullaway. Dar am să mă sfătuiesc cu dânsa. E o femeie cu mintea pătrunzătoare.

— Pare chiar foarte inteligentă, zise Allerdyke.

Îşi rechemă în minte încă o dată figura doamnei Marlow îl examinase cu o privire tăioasă a ochilor ei mari, adineauri, când străbătuse camera ei de lucru; o femeiuşcă foarte bine îmbrăcată, drăguţă şi mlădioasă.

— Fullaway, eşti deplin încredinţat că afacerea cu franţuzoaica şi afacerea cu vărul meu au vreo legătură?

— Dar se înţelege de la sine! răspunse Fullaway. Lovitura porneşte de la o bandă foarte dibace, care a aflat că Mr. James Allerdyke duce în Anglia giuvaierurile ducesei Nastirsevici, şi care urmărea şi comoara Zeliei de Longarde. Lisette, camerista franţuzoaică, nu este fireşte decât o unealtă…

Cineva bătu în uşă; apăru Mrs. Marlow, care aruncă şefplui ei o privire întrebătoare.

— Mr. Blindway doreşte să vă vorbească, îl vesti ea. Să-l las să intre?

— Imediat! răspunse Fullaway. Sări în sus de pe for toliul său şi se duse spre uşă; îl rugă pe detectiv să intre. Noutăţi? întrebă el agitat, după ce Mrs. Marlow plecase, închizând uşa în urmă-i. E ceva important?

Detectivul, care avea o faţă gravă, scoase din buzunar o mapă de scrisori şi desfăcu încet o telegramă.

— Destul de important! răspunse el. Cazul acesta, domnilor, ia forme foarte complicate. Telegrama aceasta a sosit acum o jumătate de oră, şi şeful a socotit că ar fi bine să v-o aduc îndată. Vedeţi ce conţine!

O ţinu în faţa celor doi domni, şi ei o citiră împreună. Iată ce spunea: „Comisariatul poliţiei Hull, inspectorului C.I.D. Scotland Yard.

Dr. Lydenberg, în legătură cu cazul Allerdyke, a fost împuşcat azi dimineaţă aici, High Street, de către o persoană necunoscută, care n-a putut încă şi arestată. Nicio urmă a criminalului”.

13

Ambler Appleyard

Fullaway puse telegrama pe masă şi privi la detectiv. – împuşcat – pe High Street – azi dimineaţă? zise el uimit. Cum asta? într-o stradă plină de lume? Şi totuşi nicio urmă?

— Nu cunoaşteţi prea bine Hull-ul, observă Allerdyke, care-şi mângâia gânditor mustaţa. High Street e cea mai veche stradă din oraş. E vechea stradă comercială. Jumătate din ea, partea de jos, e aproape căzută în ruine. Se află aici case care nu mai sunt locuite. În spatele acestor case sunt curţi şi străzi, care duc de o parte spre fluviu, iar de cealaltă parte spre străzi lăturalnice. Ucigaşul a putut dispărea cu cea mai mare uşurinţă. Probabil că aşa s-a şi întâmplat. Dar ceea ce mă uluieşte e că a fost împuşcat tocmai doctorul Lydenberg. Căci acum se pune întrebarea: e legată şi crima aceasta de celelalte misterioase nelegiuiri? înţelegi, Fullaway?

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu, răspunse americanul.

— Da, e la mijloc o mare enigmă, urmă Allerdyke, întorcându-se din nou spre detectiv. Acest Lydenberg era un străin – un suedez, norvegian, danez, sau aşa ceva. Nu ştiam nimic despre el, doar, după cum a spus chiar el, că venise la Hull pentru nişte afaceri. Dar dacă asasinatul acesta e în legătură cu celelalte, atunci…

— Atunci, urmă Allerdyke, deodată, atunci avem de-a face cu ceva monstruos. Ce crezi Fullaway?

— Cred că ai dreptate, răspunse Fullaway; doctorul Lydenberg a fost împuşcat ca să i se astupe gura pe veci. Poate că ştia ceva, şi ucigaşului îi era frică. Ce-o. să faceţi în împrejurarea aceasta? întrebă el pe detectiv.

Ai să pleci desigur îndată la Hull?

— Nu! zise Blindway. Unul din oamenii noştri a şi «plecat spre Hull. Trebuie să aşteptăm deocamdată alte veşti. Dacă aceste trei asasinate au vreo legătură între ele, atunci avem de-a face cu o bandă foarte abilă.

Allerdyke îşi luă o ţigară.

— Cine ştia, exclamă el, că vărul meu aducea bijuterii în Anglia. Dacă am putea şti precis aceasta, atunci cercul cercetărilor noastre s-ar rbstrânge simţitor.

— Chestiunea bijuteriilor lui Miss Lennard trebuie luată şi ea în seamă, zise Fullaway.

— Neîndoios, dar a fost probabil o acţiune secundară, zise Allerdyke. Trebuie să aşteptăm sosirea ducesei Nastirsevici. Se poate ca ea să fi vorbit, aşa că a aflat cineva că afacerea dintre ducesă şi clientul ei se va încheia, şi imediat a fost conceput planul acţiunii. Înţelegeţi, negocierea era cunoscută la două capete ale continentului.

Unde să se fi aflat ceva din această taină? Aici sau acolo?

— Fireşte că nu aici, răspunse Fullaway, apăsând asupra cuvintelor. Asta o ştiu cu siguranţă. Din Rusia a fost pus la cale totul.

— Atunci nu putem face altceva decât să aşteptăm sosirea ducesei, zise Allerdyke. Crezi că vine mâine seară? În timpul acesta, domnii de la poliţie vor mai căpăta şi alte informaţii de la Hull şi poate că găseşte şi Miss Lennard actele cameristei sale franceze. Fullaway – urmă el, ridicându-se de pe fotoliu – acum trebuie să te părăsesc. Omul meu cu bagajele trebuie să fi sosit, şi mai am de aranjat unele chestiuni în biroul hotelului. O să ne vedem

desigur mai târziu.

Plecă agale şi, străbătând antecamera, aruncă o privire pătrunzătoare secretarei, care-i răspunse în acelaşi fel.

— Pare să fie o femeie a naibii de isteaţă, mormăi el după ce fu afară.

Se duse la biroul hotelului şi comandă pentru Gaffney o odaie cât mai aproape de a sa, dădu unele instrucţiuni în privinţa bagajelor sale apoi porni încet pe stradă, spre ţărm. împotriva obiceiului său, umbla cu capul plecat şi privea asfaltul trotuarului, de parcă ar fi căutat să capete de acolo o dezlegare.

— Dacă aş avea cel puţin la îndemână un om deştept, cu care să se poată sta de vorbă, exclamă el deodată, cu glas tare, fără să bage de seamă că un trecător îl privea uimit.

Deodată tresări. O idee, un nume îi trecu prin minte. Ambler Appleyard, acesta era omul care-l trebuia lui acum!

Chemă un automobil şi se urcă: „Du-mă până la începutul lui Gresham Street, zise el. Dar cât poţi de repede!” Se mira de ce nu se gândise mai devreme la Ambler Appleyard. Appleyard era procuristul filialei sale londoneze, un tânăr din Bradford, inteligent, priceput şi energic, care conducea de trei ani afacerea din Londra a firmei „Allerdyke and Partners”.

Allerdyke ajunse la clădirea înaltă, pe a cărei intrare era gravat, pe o placă de metal strălucitor, propriul său nume. Străbătu depozitul de marfă, unde câţiva lucrători despachetau marfa proaspăt sosită de la fabrică, şi salutând scurt străbătu coridorul spre biroul procuristului său.

— Ambler, am să-ţi vorbesc.

— Nu ştiam că vă aflaţi în oraş. E ceva nou?

— O mulţime de noutăţi! răspunse Allerdyke. Ce mai e pe aici?

— Am încheiat contractul cu sud-americanul, zise Appleyard. Am isprăvit azi dimineaţă.

— Bine, zise Allerdyke. Până la ce sumă se ridică valoarea totală?

— Şaptezeci şi cinci de mii!

— Bine, foarte bine, repetă şeful. Încolo, ce mai e nou?

— Nimic, în afară de cele obişnuite!

Aruncă asupra lui Allerdyke o privire plină de aşteptare.

— Ai auzit veştile despre vărul meu?

— Doar din gazete, zise Appleyard, luând câteva de de pe pupitrul său. Una pomeneşte despre moartea lui subită; cealaltă lasă să se înţeleagă că nu-i lucrul curat la mijloc!

— Lucru curat? repetă Allerdyke. James al nostru a fost asasinat, asta-i! Şi acum, fii atent Ambler. îi povesti pe larg toată chestiunea, neuitând niciun amănunt.

— Ei, întrebă în sfârşit Allerdyke, ce crezi de povestea asta?

— E o lovitură premeditată şi îndrăcit executată. Dar un lucru mă frapează. Vestea despre giuvaierurile ducesei Nastirsevici a răsuflat, aşadar, sau aici în Londra sau dincolo, în Rusia. Înainte de sosirea ducesei nu aveţi nicio posibilitate să judecaţi asupra celor ce se vor fi petrecut eventual în Rusia. Ştiţi deocamdată că trei oameni, aici în Londra, au ştiut că bijuteriile se aflau în păstrarea lui James Allerdyke. Cei trei sunt: Fullaway, secretara sa şi Delkin, milionarul din Chicago! Şi acum, Mr. Allerdyke, ce ştiţi despre aceştia trei?

14

Cincizeci de mii de pfunzi recompensă

Allerdyke răspunse la întrebarea lui directă printr-o lungă privire cercetătoare. Încet şi treptat îşi dădu seama de însemnătatea acestei întrebări.

— Da, asta este! zise el în sfârşit. Ce ştiu eu de fapt despre aceşti trei oameni? Despre Fullaway doar atât cât am aflat de el. Pe secretara lui abia o cunosc, iar în ce-l priveşte pe Delkin, nu ştiu nimic despre el. Toate laolaltă nu valorează absolut nimic pentru lămurirea problemei.

— Mai nimic, într-adevăr, repetă Appleyard. S-ar putea ca Fullaway să fie un om cinstit, s-ar putea însă să fie şi contrariul. Despre secretara lui e cu putinţă de crezut orice. În ceea ce-l priveşte pe Delkin, de ce n-ar fi decât o născocire a fanteziei lui Fullaway.

— Te înţeleg foarte bine, îi răspunse Allerdyke. Am fost până acum două zile în societatea lui Fullaway – e fără de nicio îndoială un om inteligent şi capabil. James nu era omul care să fie în relaţii cu oameni suspecţi, în ce o priveşte pe secretară, nu pot spune încă nimic despre dânsa. De altminteri, Fullaway mi-a spus chiar azi că nu i-a vorbit încă nimic despre această afacere.

— Încă nimic despre evenimentele din Hull şi despre problema Lennard, posibil! Dar ea trebuie să ştie despre afacerea cu ducesa. Aţi putea deci să recurgeţi la orice birou de informaţii, cerând detalii despre Fullaway. Tot atât de uşor este să vă interesaţi şi despre Delkin. Dar niciun birou de informaţii nu vă va putea spune nimic despre Mrs. Marlow. Chiar şi despre Fullaway nu veţi căpăta decât informaţii pur comerciale. Ar putea fi un om de afaceri cinstit; poate fi totuşi părtaş în această afacere şi secretara lui. Giuvaierurile în valoare de două sute cincizeci de mii de pfunzi, Mr. Allerdyke, sunt o adevărată ispită! Şi oamenii aceştia ştiu că giuvaierurile astea erau pe drum. Mai mult. Aveau timpul şi prilejul să-l spioneze pe aducător – pe Mr. James.

Allerdyke îşi frecă bărbia şi încreţi fruntea.

— O crimă, reluă Appleyard, atât de brutal executată trebuie să fi avut un cap, care să fi condus totul. Ne întoarcem mereu la faptul că oamenii aceştia erau singurii

în Anglia, care ştiau ceva despre bijuterii.

— Pe cât ştim, singurii! îl îndreptă Allerdyke. Dar se poate să mai fie şi alţii care să fi ştiut ceva. Oameni cărora să li se fi scris ceva din Petersburg. Căci întregul complot, deşi executat aici, se poate să fi fost născocit în Rusia. Nu trebuie să uiţi nici asta!

— Admit şi asta, zise Appleyard; dar chestiunea aceasta nu se poate limpezi în niciun fel înainte de sosirea ducesei. Cu toate acestea, eu tot vă propun să culegem ceva informaţii asupra lui Fullaway şi a milionarului său Delkin. aş putea rezolva aceasta în câteva ore.

— Fă cum crezi! zise Allerdyke.

— Nu uitaţi că pot afla. dacă un milionar din Chicago cu numele Delkin se află în Londra sau dacă Fullaway e un om de afaceri cu bună reputaţie – dar atât. În privinţa secretarei nu pot face absolut nimic.

— Pe Mrs. Marlow o păstrez pentru mine, zise Allerdyke. Vasăzică vei avea grijă de toate şi-mi vei comunica rezultatul. Bagă de seamă Ambler – peste două sau trei zile, toată povestea o să se afle în gazete.

Allerdyke avea dreptate în privinţa aceasta. Autorităţile poliţieneşti, care ajunseseră la convingerea că evenimentele luaseră proporţii uriaşe, se hotărâră să-şi asigure ajutorul presei şi publicară întreaga poveste, cu toate amănuntele. Astfel gazetele de a doua zi relatau despre trei asasinate misterioase şi două mari jefuiri – lumea gazetelor nu mai cunoscuse de mulţi ani o afacere mai senzaţională.

— Oamenii presei vor roi acum în jurul nostru ca muştele, zise Fullaway către Allerdyke, la dejun. Urmează-mi sfatul – nu primi pe nimeni şi evită să le dai vreo informaţie.

— Că nu voi vorbi cu nimeni despre asta poţi fi încredinţat, răspunse Allerdyke cu voce hotărâtă. De fapt nici nu văd ce folos ar putea avea pentru noi toate aceste

articole de gazetă.

— Un mare folos, zise Fullaway. Îndreaptă atenţia generală asupra chestiunii. Pariez că de acum mulţi detectivi amatori sau şi pornit în urmărirea omului care a omorât-o pe camerista franceză la hotelul din Peddington. Ceea ce mai trebuie făcut acum e să anunţăm acordarea unui premiu.

— Probabil vor mai contribui la acest premiu încă două persoane: Miss Lennard şi ducesa rusă. Dar mai întâi am să le întreb şi pe ele.

— Bine! aprobă Fullaway. O să vedem ce va spune prinţesa, când o sosi diseară. Cred că atunci vom cunoaşte mult mai bine toată situaţia.

În seara aceea Allerdyke avu prilejul să afle părerile ducesei Nastirsevici; căci aceasta nu se ostenea să-şi ascundă sentimentele. Chiar el o conduse pe Miss Lennard la Scotland Yard, unde găsiră pe Fullaway şi pe ducesă într-o aprinsă discuţie contradictorie. Allerdyke privi cu mult interes pe noua sosită. Era o femeie îngrijită, drăguţă, de vârstă mijlocie, inteligentă, dezgheţată, tip de americană. Şeful poliţiei se pregătea s-o întrebe şi alte amănunte, dar mai întâi îi relată lui Allerdyke ceea ce aflase până atunci.

— Ducesa ne asigură, Mr, Allerdyke, că niciun om în afară de dânsa şi de Mr. James Allerdyke n-a ştiut nimic despre afacerea cu giuvaierurile, zise el. V-am înţeles bine, doamnă, urmă el, adresându-se ducesei, că n-aţi pomenit nimănui despre intenţiile dumneavoastră?

— Nimănui, asigură ducesa. Din clipa în care Mr. Allerdyke mi-a vorbit despre aceasta şi până la sosirea mea aici, în Londra, n-am spus nimănui vreo vorbă de toată afacerea.

Poliţistul privi pe Allerdyke de parc-ar fi voit să-l invite să pună vreo întrebare oarecare, şi Allerdyke veni cu întrebarea ce-l preocupase continuu de când văzuse

carnetul cu însemnări al vărului său.

— Cum de aţi ajuns, doamnă, să acordaţi o astfel de încredere vărului meu? întrebă el în felul său degajat. M-am bucurat întotdeauna de încrederea vărului meu, dar nu l-am auzit niciodată pomenind numele dumneavoastră. Vă cunoştea bine?

— Îl cunoşteam pe Mr. Allerdyke de ceva mai mult de un an, răspunse ducesa. L-am întâlnit mai întâi la Paris, apoi pe Riviera, după aceea ne-am văzut în Rusia. Rezolva pentru mine diferite afaceri. I-am oferit toată încrederea – cea mai deplină încredere. Ştiam că este un om cum nu se poate mai cinstit. Şi tocmai când luasem hotărârea să vând giuvaierurile acestea, l-am întâlnit din întâmplare la Petersburg pe Mr. James Allerdyke. Să fie cel mult câteva săptămâni de atunci. M-am sfătuit cu el şi am luat împreună hotărârile necesare. Apoi dânsul a telegrafiat lui Mr. Fullaway, iar restul îl ştiţi. Vă repet că nimeni în Rusia n-a putut afla ceva de la mine, şi sunt sigură că nici Allerdyke n-a pomenit nimănui nimic.

— Niciodată nu putem fi siguri, ducesă, zise poliţistul. Aţi schimbat scrisori cu cineva în legătură cu afacerea aceasta?

— N-am scris niciun rând despre toate astea, replică ducesa. N-a fost decât schimbul de telegrame dintre Mr. James Allerdyke şi Mr. Fullaway. Crima n-a fost plănuită în niciun caz în Rusia. Aici în Londra a fost pusă la cale.

— Hm, da, i se poliţistul după o pauză, atunci aş dori să vă mai pun o întrebare, ducesă. Aţi predat preţioasele dumneavoastră bijuterii lui Mr. James Allerdyke. V-a dat în schimb vreo chitanţă?

— Mi-a dat o chitanţă, pe care o am în geantă, răspunse ducesa. Cuprinde şi o listă, scrisă de mâna lui, a tuturor bijuteriilor.

— Şi cum erau împachetate bijuteriile când i le-aţi dat.

— Au fost împachetate foarte simplu – a fost ideea lui – în hârtie de mătase şi piele de căprioară şi vârâte apoi într-o cutie veche de ţigări, pe care a ascuns-o apoi într-o valiză mică de voiaj. O cutie de ţigări i se părea o bună ascunzătoare pentru lucrurile acelea de preţ. Nu ocupau loc mult, şi ca mijloc de prevedere a mai pus pe deasupra unele obiecte de toaletă fără importanţă.

— Şi totuşi se pare că hoţii s-au repezit în momentul critic de-a dreptul la cutia de ţigări, zise şeful. Dar cred că în astă-seară nu mai putem face nimic altceva. Mai are careva dintre dumneavoastră să-mi facă vreo propunere?

— Da, zise Allerdyke. Trebuie să acordăm un premiu, dar nu o sumă derizorie. Asta mă priveşte pe mine, pe ducesă şi pe Miss Lennard. De aceea propun ca noi trei să ne sfătuim o clipă în linişte.

Rezultatul acestei convorbiri – condusă de Allerdyke cu toată energia lui bărbătească – fu un comunicat care apăru a doua zi în toate ziarele londoneze. Se referea la trei asasinate şi două însemnate furturi de bijuterii, ale căror amănunte erau destul de interesante. Dar ce era mai fascinant, era titlul:

50.000 DE LIRE STERLINE RECOMPENSA.

Pensiunea din Bayswater

Marshall Allerdyke, care şi până atunci avusese de lucru în Londra, devenise, cu mult înaintea acestor aventuroase evenimente, membru al Carlton-clubului din City, şi stătea acolo, a doua zi după sosirea ducesei Nastirsevici, la o fereastră a sălii de fumat, ca să-l vadă venind pe Appleyard, pe care-l invitase la dejun. Chiar în faţa lui se afla renumita clădire a Băncii Rothschild, şi cu interesul pe care-l au oamenii de afaceri pentru pitentaţii finanţelor, privea intrarea distinsei case şi se distra urmărind numeroasele persoane care intrau şi ieşeau.

Deodată văzu un automobil care venea din susul străzii şi se opri în faţa Băncii Rothschild. O doamnă

tânără coborî şi plăti şoferului. Allerdyke constată spre marea lui uimire că era Mrs. Marlow.

Instinctiv se trase puţin înapoi de la fereastră. De fapt n-avea niciun motiv, căci ce era dacă-l vedea secretara lui Fullaway la una din ferestrele Carlton-clubului?" Arăta mai drăguţă şi mai elegantă ca de obicei. După ce plăti şoferului, dădu din cap prieteneşte, apoi cu un pachet de hârtii în mână intră în bancă.

— Afaceri eu Rothschild? se gândi Allerdyke. Aş vrea să ştiu…

Tocmai atunci portarul clubului, un bătrân cu o înfăţişare foarte venerabilă, conducea înăuntru pe Appleyard. Allerdyke îi făcu îndată semn să vină la fereastră.

— Îţi aduci desigur aminte, zise el încet procuristului, că ţi-am pomenit ieri de secretara lui Fullaway – o oarecare Mrs. Marlow?

— Da, desigur, răspunse Appleyard. Ce-i cu ea?

— A intrat chiar acum la Banca Rothschild, peste drum, zise Allerdyke. Vino în colţul acesta. Trebuie să iasă numaidecât, şi atunci ai putea s-o vezi.

Appleyard se aşeză la fereastră şi aşteptă în tăcere şi cu răbdare. Deodată, Allerdyke îl atinse cu degetul.

— Uite-o că vine! şopti el. Acolo!

Appleyard privi cu oarecare indiferenţă pe stradă. În clipa următoare trebui să uzeze de toată puterea lui de stăpânire, ca să înăbuşe un strigăt de surprindere; cunoştea foarte bine pe doamna aceasta.

— Drăguţă femeie, zise el. Pare să fie şi foarte isteaţă. Aşadar, Mr. Allerdyke, am ambele informaţii. Vreţi să le auziţi?

— Fireşte, răspunse Allerdyke.

Appleyard se aşeză pe o şofa şi-şi aprinse ţigareta pe care i-o oferise Allerdyke.

— Fullaway este un om de afaceri în care te poţi

încrede, şi se pare că nu se cunoaşte nimic defavorabil privitor la el. Raportul pe care vi l-a făcut el însuşi asupra tranzacţiilor sale este în concordanţă cu cele ce am aflat despre el. Pe scurt, e un om demn de încredere, cumsecade – fireşte că văzut tot din punctul de vedere al afacerilor. Şi cu Delkin e totul în regulă – în orice caz se află de câteva săptămâni în Londra un milionar cu numele Delkin, din Chicago. Ocupă un apartament somptuos la Hotel Cecil – şi fiica lui e pe punctul de a se căsători cu Lordul Hexwater. Şi aici totul se potriveşte cu cele povestite de Fullaway.

— Foarte bine! Dar acum altceva: Ce crezi de recompensa fixată?

— Cincizeci de mii de lire sterline e o sumă colosală, zise Appleyard.

— Jumătate e de la ducesă; douăzeci de mii sunt de la mine; cinci mii plăteşte cântăreaţa! şopti Allerdyke.

— O să găsească destui amatori, zise Appleyard, dând din cap.

Appleyard plecă după vreun ceas şi jumătate de la club, adâncit în gânduri. Dar nu se gândea la recompensă ci la Mrs. Marlow, căci Appleyard o cunoştea destul de bine dar sub alt nume, Miss Slade. De când venise la Londra şi preluase conducerea afacerilor lui Allerdyke locuia într-una din acele pensiuni bine mobilate şi confortabile din Bayswater în care burlaci, femei tinere, văduve şi perechi fără copii trăiau fiecare după gustul său. Putea fi singur, sau să se distreze, după dispoziţie. Astfel trăia de câţiva ani, şi de vreo doi ani locuia aici şi tânăra femeie pe care o cunoştea ca Miss Slade. Relaţiile sale cu Miss Slade erau de prietenie şi-i plăcea să mai petreacă cu dânsa în saloanele pensiunii. O cunoştea ca pe o tânără plină de spirit, cu idei proprii, pe care ştia să le exprime foarte tranşant. Se vedea bine că era femeie umblată prin lume, care cunoştea şi poameni şi” lucruri. Se pricepea să

vorbească despre politică, cunoştea bine viaţa economică şi poseda mai ales un fel al ei propriu de a privi viaţa şi lumea. Dar nu vorbea niciodată despre sine, şi Appleyard nu ştia despre ea nimic altceva decât că lucra într-un birou şi că părăsea în fiecare dimineaţă punctual şi regulat casa. Desigur că avea un post bine plătit, căci traiul în pensiunea aceasta nu era chiar aşa de ieftin. Ei, dar acum era informat asupra activităţii acestei Miss Slade. Era secretara particulară a lui Mr. Franklin Fullaway şi-l înlocuia în chestiuni de afaceri la o casă ca Banca Rothschild. Dar de ce se numea Miss Slade în viaţa particulară şi Mrs. Marlow în afaceri?

— Şi la urma urmelor de ce n-ar face-o? se întrebă singur Appleyard. Ar putea avea motivele ei pentru a se da într-un loc drept o femeie nemăritată, iar într-alt loc drept văduvă. Niciun articol de lege din Anglia nu-i interzicea aceasta, şi niciun om n-avea dreptul s-o întrebe asupra motivelor sale.

De altfel nici nu intenţiona s-o întreba despre aşa ceva pe Miss Slade, dar întâmplarea îl aduse, chiar în seara aceea, după masă, lângă ea deoarece se aşezară la masa pe care se aflau ziarele. Senzaţia zilei, premiul colosal, îi dădu prilej să lege conversaţia.

— Aţi urmărit povestea aceasta ciudată? întrebă el cu un ton indiferent, arătând spre titlul cu litere groase al articolului din ziar. O să fie desigur principalul subiect de conversaţie pentru săptămânile ce vor urma. Trei asasinate, jafuri de aproape trei sute de mii de lire sterline, o mare recompensă. Asta-i colosal!

Miss Slade clătină din cap, fără să dea cel mai mic semn de interes.

— Nu citesc despre asasinate, răspunse ea.

— În orice caz, un premiu de cincizeci de mii de lire e o sumă enormă! Cred că am să mă ocup de afacerea asta.

— Dacă nu cunoşti pe niciunul din cei implicaţi şi eşti

cu totul departe de chestiune, cum vrei să câştigi premiul?

— Dar în informaţiile din ziare sunt numite o mulţime de persoane despre care s-ar putea afla câte ceva, răspunse Appleyard. Avem o ducesă rusă; un fabricant care se numeşte Allerdyke; un american care se numeşte Franklin Fullaway – toţi par să fie oameni bine cunoscuţi. Ai auzit vreodată de ei?

Miss Slade îi aruncă o privire plină de indiferenţă:

— Niciodată, zise ea liniştit. Dar mă tem, că de-acum încolo o să-mi fie dat să aud de la dumneata.

Se întoarse, şi plecă luându-şi jurnalul ei, pe când Appleyard se aşează cu o gazetă într-un colţ.

— Ce mai minciună! îşi zise el. Şi o femeie care poate spune mii de minciuni cu aceeaşi siguranţă şi aceeaşi dibăcie. Ea…

Dar îşi curmă monologul. Când să treacă în cealaltă încăpere, Miss Slade se oprise spre a vorbi cu un alt locatar al casei, un domn asupra căruia Ambler Appleyard îşi oprise de multe ori atenţia.

16

Ms. Gerald Rayr. ei

Existau destule motive temeinice pentru care Ambler Appleyard se ocupase atât de mult de bărbatul cu care vorbea acum Miss Slade. Chiar şi înfăţişarea lui exterioară era destul de frapantă, căci aparţinea acelor oameni la care se îngemănează nefericit o mare frumuseţe a expresiei feţei cu un trup diform. Chipul lui era al unui poet şi visător, trupul al unui cocoşat. S-ar fi putut spune că natura voia să arate ce desăvârşit se pot îmbina în acelaşi om frumuseţea şi urâciunea. Un alt motiv pentru care Appleyard se preocupase atât de mult de Mr. Rayner era misterul care-l înconjura pe omul acesta. Era fără îndoială om cu stare. Căci în afară de faptul că era bărbatul cel mai bine îmbrăcat din casă, ocupa şi mai multe camere foarte bogat şi elegant mobilate, în care se

aflau şi tablouri de mare preţ şi obiecte de artă. Appleyard îl luase la început drept poet, artist sau savant, dar ajunsese curând la convingerea că Rayner trebuia să fie, ca şi dânsul, om de afaceri. În fiecare dimineaţă, la nouă şi jumătate fix, se oprea un elegant automobil particular în faţa casei, ca să-l ia pe Rayner, şi acelaşi automobil îl aducea înapoi la cinci şi jumătate. Numai oamenii de afaceri puteau fi după părerea lui Appleyard atât de exacţi şi de punctuali în obiceiurile lor.

Dar nimeni în toată pensiunea nu ştia ceva despre Rayner. Nimeni nu ştia unde-l ducea zilnic automobilul, nimeni nu cunoştea afacerea lui. Appleyard, care se învârtea întotdeauna prin inima oraşului, care cunoştea toate străzile comerciale, toate cluburile şi toate restaurantele bune, nu-l întâlnise încă niciodată.

Peste marginea ziarului său, Appleyard observa cu prudenţă cum Rayner şi Miss Slade se salutară, schimbară câteva cuvinte şi se aşezară împreună într-un colţ al camerei, unde au stat multă vreme de vorbă. Îi bătuse lui la ochi şi în alte dăţi cât de des vorbeau şi cât păreau de intimi. Cocoşatul se avea bine cu mai toţi locatarii casei, şi erau puţine lucruri pe lume despre care să nu fi ştiut discuta. Dar în cele mai multe cazuri nu vorbea cu un singur ins, ci se ataşa unui întreg grup. Numai cu Miss Slade făcea excepţie, şi nenumăratele, intimele conversaţii cu dânsa împingeau lucrurile atât de departe, încât putea părea evident că Miss Slade îşi pusese în gând să atace punga bine umplută a lui Mr. Rayner.

Când Appleyard se duse în seara aceea la culcare, se frământă din nou cu rezolvarea enigmei pe care cele două nume diferite ale lui Miss Slade i-o impusese. Şi se gândea şi la Rayner, care era atât de bun prieten cu ea, şi chibzui dacă n-ar exista vreo posibilitate să afle taina acestui om.

— Dar cum? se întrebă el. Nu, sunt un detectiv particular şi nici n-am poftă. să mă folosesc de vreunul.

De-aş cunoaşte un om isteţ, mi-ar fi de ajuns!

Când veni a doua zi dimineaţa la birou, găsi pe Gaffney, care-l aştepta.

— Bună dimineaţa, domnule, zise şoferul. O scrisoare de la Mr. Allerdyke. Nu-i nevoie de niciun răspuns, dar trebuie să aştept până veţi citi scrisoarea.

Appleyard deschise îndată scrisoarea. Erau doar câteva rânduri aşternute la repezeală, în care sta scris că Allerdyke, în urma unei comunicări a poliţiei, va pleca la Hull; deoarece Gaffney n-avea nimic de făcut, i-l punea la dispoziţie.

Appleyard rugă pe Gaffney să aştepte o clipă, intră în biroul său, cercetă la repezeală corespondenţa ce i se adusese şi dădu unele ordine privitoare la lucrul de dimineaţă. Apoi chemă pe şofer înăuntru.

— Gaffney, zise el, după ce închise uşa cu grijă în urma lui. Eşti londonez?

— Păi fireşte, răspunse cu un zâmbet deschis şoferul. Am venit pe lume în centrul oraşului.

— Atunci cunoşti Londra foarte bine?

— Aproape că n-am ieşit din Londra până să-mi găsesc postul de acum din Bradfford, fu răspunsul. Şi nici n-aş fi primit noul post dacă Mr. Allerdyke nu mi-ar fi făgăduit o leafă deosebit de mare.

Appleyard întinse şoferului biletul.

— Vezi ce scrie Mr. Allerdyke, spuse el. Să caut o ocupaţie pentru dumneata, în timpul lipsei sale. Ai idee cam cât timp are de gând să lipsească patronul?

— Spunea că poate se întoarce mâine seară. Dar probabil că are să vină abia poimâine.

— De, nici nu ştiu cu ce m-ai putea ajuta, zise Appleyard. Avem oameni destui, şi în momentul de faţă nu prea avem de lucru. Dar ai putea să-mi faci mie un comision – un comision cu totul personal şi de încredere. E pentru mâine dimineaţă, şi nu trebuie să vorbeşti despre

asta nici măcar lui Mr. Allerdyke – am să te plătesc din propria mea pungă.

— Cum credeţi de cuviinţă, răspunse Gaffney. Despre ce e vorba?

— Ai citit desigur despre colosala recompensă ce s-a fixat, zise Appleyard, care fără de voie scăzuse vocea. Ştii, despre ce vorbesc?

Gaffney dădu din cap, Ştiu zise el. Cincizeci de mii de lire sterline! O avere întreagă!

— Ce-aş vrea să aranjez cu dumneata, urmă Appleyard, e în legătură cu afacerea aceasta. Aşadar, ascultă. Crezi că ţi-ai putea face rost pentru mâine dimineaţă de un automobil particular? Ar trebui să fie o maşină cât mai elegantă, şi ar fi indicat să te însoţească un bărbat elegant.

— O nimica toată, răspunse Gaffney. Ştiu şi automobilul şi omul care ne trebuie.

— Bine, zise Appleyard. Cunoşti desigur Lancaster Gâtul?

— Dacă-l cunosc! răspunse Gaffney ironic. Am fost în slujba unui domn bătrân care locuia acolo.

— O, atunci cunoşti desigur şi hotelul particular-Pompadour?

— Fireşte că-l cunosc.

— Atunci eşti chiar omul de care am nevoie, urmă Appleyard. Aşadar îngrijeşte să ai mâine dimineaţa maşina, şi la nouă şi jumătate fix treci pe la pensiunea Pompadour. Ai să vezi un automobil particular şi un domn cocoşat care se va urca în el – nu-i posibil să te înşeli. Urmăreşte-l şi vezi unde-l duce automobilul. Apoi întoarce-te şi comunică-mi ce-ai aflat. Ai înţeles bine totul?”

— Cât se poate de bine, răspunse Gaffney. Am mai avut eu astfel de însărcinări.

— Bine, zise Appleyard. Las atunci totul în seama dumitale. Dar fii prevăzător – n-aş vrea ca omul acesta să

aibă cea mai uşoară bănuială că este urmărit. Şi apoi încă ceva, numele acestui domn cocoşat e Rayner – Mr. Gerald Rayner. Ai să poţi ţine minte numele?

— Ca şi pe al meu, răspunse Gaffney. Mr. Gerald Rayner. Mi l-am notat în minte.

— Şi mă pot oare încrede în prietenul dumitale? întrebă Appleyard.

— E fratele meu, răspunse Gaffney, şi niciunul din cunoscuţii mei nu l-au ţinut de prost.

— Bine, zise Appleyard. Aşadar când acest Mr. Rayner va coborî din maşină fratele dumitale va trebui să observe dacă domnul acela intră într-un magazin, într-un birou, sau în alt loc. Mă înţelegi? Aş vrea să aflu ce fel de afaceri conduce. Şi acum te poţi duce să te pregăteşti.

Gaffney plecă şi i se putea vedea pe faţă că însărcinarea aceasta îi era pe plac. Appleyard îşi văzu de treburile zilnice, gândindu-se dacă toate aceste încercări vor putea scoate ceva la lumină. A doua zi dimineaţă întârzie într-adins ceva mai mult ca de obicei acasă, aşteptând până ce sosi timpul plecării lui Rayner. De la una din ferestrele de la stradă, văzu pe cocoşat urcându-se în automobil şi plecând. În aceeaşi clipă porni şi o maşină particulară elegantă, condusă de Gaffney. Un domn tânăr, elegant îl însoţea.

Atunci Appleyard plecă grăbit spre biroul său, unde aşteptă cu nerăbdare rezultatul urmăririi. Gaffney sosi în sfârşit cu fratele său.

— Ei? întrebă el.

— Lucrul a mers cât se poate de uşor, Mr. Appleyard, răspunse Gaffney. Automobilul a pornit pe drumul cel mai scurt spre chei, până la capătul lui Arundel Street. Acolo domnul ghebos a coborât – maşina se întoarse şi plecă înapoi – iar el a pornit pe jos, mai departe. Fratele meu s-a luat agale după el. Restul vi-l poate spune el.

— Raportul meu e tot aşa de simplu ca şi al lui, zise

celălalt Gaffney. A intrat în imobilul „Clitemnestra”, una din acele uriaşe clădiri care au aproape până la ultimul etaj magazine şi birouri. Am aşteptat un timp, ca să văd dacă rămâne acolo sau dacă a făcut numai o vizită; se aflau aici diferite pancarte cu firme, dar niciuna cu numele Gerald Rayner. Dar m-a frapat totuşi un nume care începea cu aceleaşi iniţiale – G. R.

— Numele, răspunse al doilea Gaffney, este: Gavin Ramsay.

17

Fotografia

Allerdyke fusese trezit din somn cu un ceas înainte decât obişnuia să se scoale de zuruitul telefonului şi plecase în mare grabă la Hull. Cel care-i telefonase era Chettle, un funcţionar al poliţiei criminaliste londoneze, care fusese trimis la Hull de îndată ce sosise ştirea asasinării lui Lydenberg. Chettle îl ruga pe Allerdyke să vină cu primul tren şi singur mai ales. Insistă chiar să nu-i spună nimic lui Mr. Franklin Fullaway despre călătoria sa. Allerdyke chemase pe Gaffney şi-i spusese să nu pomenească nimănui despre plecarea sa.

Chettle îl aştepta la gară şi-l conduse la un automobil, în care se urcară amândoi.

— Mă bucur nespus că aţi fost atât de punctual, zise detectivul. Şi vă mai mulţumesc că n-aţi adus pe nimeni.

— Dar de ce? întrebă Allerdyke. De ce a fost nevoie să vin singur?

Chettle râse cu poftă.

— Voiam să mă consult cu dumneata asupra unor chestiuni şi am preferat ca americanul acela să nu fie de faţă.

— Nu-nţeleg.

— Vedeţi, Mr. Allerdyke, răspunse detectivul, pe dumneavoastră vă cunosc. Sunteţi un om cu avere şi aveţi o afacere controlată aici în Anglia. Dar nu-l cunosc

îndeajuns pe Fullaway. S-ar putea să fie un om ireproşabil, dar e totuşi aici numai în trecere, un fel de pasăre călătoare. Nu uitaţi, Mr. Allerdyke, că pe cât se pare până acum nimeni în afară de Fullaway sau vreun funcţionar de-al lui n-a putut şti că vărul dumneavoastră aducea giuvaierurile din Rusia. Şi faptul acesta are pentru mine o foarte mare importanţă.

Allerdyke îl privi mirat. Acelaşi lucru îl spusese şi Appleyard, şi acum după oarecare gândire trebuia să recunoască că aveau dreptate. Numai Fullaway şi secretara lui ştiuseră ceva despre afacerea bijuteriilor.

— Ai dreptate, zise el. Bănuiesc că m-ai chemat dintr-un motiv temeinic?

— Desigur, răspunse Chettle liniştit. Voiam să vă comunic unele noutăţi şi să vă pun unele întrebări în legătură cu ele. Îngăduiţi-mi să păstrez oarecare ordine în şirul chestiunilor, Mr. Allerdyke. Mergem mai întâi în High Street, aş vrea să vă arăt exact locul unde a fost împuşcat Lydenberg. Apoi ne vom duce la poliţie, unde trebuie să vă arăt unele mărunţişuri, despre care avem de vorbit. Dar în drumul nostru spre High Street pot să vă povestesc că la cercetarea corporală a celui asasinat nu s-a găsit niciun fel de hârtie care să ne poată da vreun indiciu asupra persoanei sale – şi nici despre crima săvârşită asupra vărului dumneavoastră. Dar în buzunarul interior al pardesiului se afla o carte poştală care fusese expediată de aici, din Hull. Iat-o. Puteţi vedea că această carte l-a adus la locul unde a fost împuşcat.

Chettle scoase dintr-un portofel vechi o carte poştală obişnuită, care avea o pată într-un colţ.

— Sângele lui, explică el scurt. A fost atins direct în inimă. Vedeţi, e doar o singură frază scurtă.

Allerdyke o luă şi o privi cu un sentiment în care se amestecau şi silă şi interes. Scrisul era subţire, colţuros, drept şi avea un aspect ciudat. Mica comunicare, căreia îi

lipsea iscălitura, suna astfel:

„High Street mâine unsprezece punct partea stângă case vechi”.

— Desigur că scrisul vă este necunoscut, Mr. Allerdyke, spuse Chettle. Fireşte că nu l-aţi văzut niciodată.

— Nu! răspunse Allerdyke. Niciodată.

— Aşa se pare, aprobă Chettle. În orice caz l-au dus pe omul acela la moarte. Şi acum vreau să vă arăt unde a murit şi cât de uşor i-a fost ucigaşului să-l omoare şi să scape neobservat.

Opri trăsura la colţul lui High Street şi porni cu Allerdyke spre locul crimei.

— N-am mai văzut niciodată o stradă atât de veche şi atât de dărăpănată, zise detectivul. Să ne transpunem în locul lui Lydenberg, care întocmai ca şi noi mergea de-a lungul părţii stângi a străzii – chiar în faţa acestor case goale – căutând pe omul cu care trebuia să se întâlnească. Puţinii oameni care trecuseră pe stradă în timpul acela şi-l văzuseră spuneau că se uita în dreapta şi în stânga. Apoi deodată a răsunat o detunătură şi Lydenberg căzu – chiar aici – la pământ.

Trase pe Allerdyke după sine într-o casă dărăpănată şi părăsită, puse mina pe geamul spart şi opac din pricina murdăriei.

— Fără îndoială că de aici şi-a pândit ucigaşul victima şi că prin gaura din geamul ăsta l-a ochit.

— A văzut cineva cum sau întâmplat lucrurile? întrebă Allerdyke, privind teatrul tragediei.

— Mai. mulţi oameni l-au văzut căzând, răspunse Chettle. Spun că ar fi făcut o săritură, că s-a întors şi apoi a căzut pe caldarâm. Şi crezuseră cu toţii că e vorba de o sinucidere. Aceasta i-a dat fireşte ucigaşului timp

— Ca să poată fugi.

— Un om deosebit de abil! zise Allerdyke.

— Se pare! răspunse detectivul. Dar cred că în spatele crimei se ascunde unul din bandă.

— Unul din bandă? repetă Allerdyke. Şi care-i părerea dumitale?

— Iat-o! răspunse detectivul. Furtul bijuteriilor ducesei Nastirseviei şi al bijuteriilor Celiei Lennard este ori opera unei bande nespus de dibace ori a unei singure persoane, care s-a folosit atât de Lydenberg cât şi de camerista franceză ca de nişte unelte, pentru ca apoi să-i ucidă, să-i reducă pe veci la tăcere. Părerea mea e că Lydenberg e hoţul giuvaierurilor ducesei Nastirseviei, iar franţuzoaica hoaţa bijuteriilor stăpânei sale. Dar cum a fost realizat totul, cine a organizat şi a condus toată lovitura, asta rămâne până acum o enigmă.

— Şi n-ai niciun indiciu pentru clarificarea enigmei? întrebă Allerdyke.

Chettle zfenbi, aruncând însoţitorului său o privire prudentă.

— De, nu ştiu, Mr. Allerdyke, zise el. Poate că avem o urmă, şi poate că nu. Tocmai acesta e motivul pentru care am vrut să vă vorbesc. Veniţi cu mine la poliţie, Vă rog.

Într-o odăiţă din clădirea poliţiei, Chettle arătă însoţitorului său bagajele şi lucrurile mortului, care fuseseră aduse acolo de la hotelul gării.

— Nu se poate deduce nimic din ele Mr. Allerdyke, zise el arătându-i fiecare obiect în parte. Vă amintiţi că omul acesta se dăduse drept doctor norvegian care avea de aranjat afaceri particulare la Hull. Dacă e exact sau nu, informaţiunile pe care le-am cerut în Norvegia ne vor clarifica. Cât priveşte lucrurile lui, n-avea asupră-şi decât un bilet de întoarcere de la Hull la Christiania şi o sumă mare de bani englezeşti şi străini. Am ajutat poliţiei la cercetarea hainelor sale; ne-am dat toată osteneala, şi singura valiză pe care-o avusese cu sine am tăiat-o peste

tot. Nu era nimic ascuns într-însa. Totuşi eu personal am găsit ceva. Nimeni nu ştie despre asta, nici măcar Scotland Yard.

Chettle deschise o cutie pătrată de carton, în care se aflau unele obiecte care aparţinuseră lui Lydenberg – două inele, un briceag, un portmoneu cu bani, o tabacheră cu ţigări, un ceas cu lanţ. Luă ceasul în mână, îl desprinse de lanţ şi-l arătă lui Allerdyke, care-l urmărise cu încordată curiozitate.

— Vedeţi ceasul acesta, Mr. Allerdyke, zise el. Am deschis capacul şi…

Spunând aceasta, făcu să sară capacul ceasului şi arătă lui Allerdyke o fotografie tăiată rotund, care se încrusta perfect în capac. Allerdyke, văzând fotografia, scoase un strigăt de uimire.

Era fotografia vărului său, James Allerdyke.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el. James. Ăsta-i James – şi aici în ceasul acesta?

— Îl recunoaşteţi, vasăzică? întrebă Chettle cu un zâmbet amar: Nu vă îndoiţi câtuşi de puţin de asta?

— Îndoială, vorbeşti de îndoială? exclamă Allerdyke. E fotografia făcută chiar de mine acum două luni.

Bănuială întemeiată

Chettle râse din nou, clătinând din cap mulţumit. Puse ceasul pe masă şi arătă cu vârful degetului fotografia.

— Te pomeneşti că asta o să constituie pentru cineva primul pas spre eşafod, zise el. Ah, e tare ciudat că obiecte cu o înfăţişare atât de nevinovată pot duce pe cineva la spânzurătoare! Va să zică, chiar dumneavoastră l-aţi fotografiat, Mr. Allerdyke? Ştiţi asta sigur de tot?

— Fireşte, fotografia e făcută de mine acum vreo nouă săptămâni. Era într-o dimineaţă de duminică, în grădina mea, când vărul meu era venit în vizită. Mă pricep la fotografiat, deşi nu sunt decât amator. Aveam tocmai la mine aparatul, şi cum îl văzusem pe James într-o poziţie

favorabilă şi într-o foarte bună lumină, am apăsat butonul. Şi curg era o fotografie bună, după developare am făcut şi câteva copii.

Detectivul avea o figură îngrijorată.

— Câte? întrebă el. Câte Mr. Allerdyke? Sper că v-aţi putea aminti lucrul acesta – e o chestiune foarte importantă.

— Îţi pot spune exact, răspunse Allerdyke cu ton hotărât. Am o foarte bună memorie atât pentru lucruri importante cât şi pentru lucruri fără importanţă. Ştiu că am făcut patru copii. Una am lipit-o într-un album, în care păstrez cele mai reuşite fotografii pe care le-am făcut, celelalte trei i le-am dat lui James – le-a pus în portofel.

— Toate erau ca şi aceasta, nelipite pe carton?

— Toate erau la fel ca aceasta, afirmă Allerdyke. Şi deoarece lucrul pare să fie foarte important, îţi pot spune şi ce-a făcut James cu două din ele. Una a dat-o verişoarei noastre Grace – Mrs. Henry Malins – o doamnă din Bradford, cealaltă unui prieten al meu, fotograf amator şi el; se numeşte Wilson Firth. I-a dat-o în prezenţa mea, la Hotel Midland, într-o zi când eram împreună în salonul de fumat, la o ţigară. Ar fi aşadar două copii, şi asta din ceas e a treia.

— Dar întrebarea – marea întrebare – cea mai importantă întrebare, Mr. Allerdyke, e aceasta: cum a ajuns fotografia în posesia lui Lydenberg? întrebă detectivul cu înţeles. Dac-am putea şti…

— Poate că i-a dat-o James pe vapor, zise Allerdyke gânditor. Au venit doar împreună din Christiania şi poate că au fost mai mult timp împreună. Ţi se pare posibil?

— Nu, răspunse Chettle hotărât. Nu, domnule! Şi vreau să vă spun de ce cred că acest lucru este imposibil. Dacă vărul dumneavoastră ar fi dăruit fotografia acestui om, o cunoştinţă de călătorie întâmplătoare, atunci Lydenberg, după toate probabilităţile, ar fi băgat-o în

portofel printre hârtiile sale. În realitate însă Lydenberg, vedeţi, a tăiat-o atât de exact că se potriveşte perfect în capacul ceasului – o purta astfel ca nimeni să n-o poată vedea sau găsi, dar el s-o aibă oricând la îndemână, s-o poată privi. Nu, Mr. Allerdyke, vărul dumneavoastră n-a dat lui Lydenberg fotografia aceasta. Fotografia i-a fost trimisă lui Lydenberg. Şi i-a fost trimisă cu un scop anumit. Şi anume: să-l poată recunoaşte pe Mr. Allerdyke de la prima întâlnire.

Allerdyke clătină din cap.

— Da, zise el. Sunt de acord cu dumneata. Cel mai important şi unicul lucru pe care-l avem de făcut acum este…

— Să aflăm cui a dat vărul dumneavoastră copia aceasta, îl întrerupse Chettle agitat. Fireşte că-i lucru foarte greu. Cu siguranţă că a dat-o cuiva şi acest cineva a ştiut de afacerea cu bijuteriile şi a trimis lui Lydenberg fotografia, pentru ca să-l poată recunoaşte. Mr. Allerdyke, în fotografia aceasta stă dezlegarea tainei noastre!

Chettle puse ceasul înapoi în cutie, sigilă la loc sfoara şi rândui apoi în valiză toate lucrurile care-i aparţinuseră lui Lydenberg. Allerdyke îl privea în tăcere, cufundat în gânduri.

— Şi acum ce am de făcut, întrebă el deodată. Desigur că ai un plan, altminteri nu m-ai fi chemat.

— Da, am un plan, îi aprobă Chettle, şi de aceea v-am chemat. După părerea mea persoana suspectă e Fullaway, deşi m-aş feri să mă pronunţ în mod public; dumneavoastră însă pot să v-o spun. Fullaway şi numai Fullaway!

— Şi ce pot face? întrebă Allerdyke.

— V-aş ruga să aflaţi într-un chip oarecare dacă vărul dumneavoastră a dat fotografia lui Fullaway, urmă

Chettle. Avusese legături de afaceri cu Fullaway înainte de a pleca în Rusia – v-a vorbit despre asta, nu-i aşa?

— Desigur, legăturile lor de afaceri durează de câţiva ani. Şi în martie s-au întâlnit la Londra.

— Bine, zise detectivul. Atunci asta s-a întâmplat foarte curând după ziua în care l-aţi fotografiat. După toate probabilităţile mai avea în portofel fotografia când s-a întâlnit cu Fullaway.

— Asta-i mai mult decât probabil, îl aprobă din nou Allerdyke.

— Atunci daţi-vă toată osteneala, Mr. Allerdyke, zise Chettle cu seriozitate, să rezolvaţi într-un mod cât mai discret chestiunea aceasta.

— Lucrul nu-i chiar aşa de uşor, zise Allerdyke gânditor. Dacă James i-a dat într-adevăr lui Mr. Fullaway fotografia şi dacă Fullaway s-a folosit de ea în modul de care-l bănuieşti, atunci fii încredinţat că are să fie destul de deştept şi n-o să se dea de gol.

— Încercaţi cel puţin!

— O, de încercat am să încerc în orice caz! exclamă Allerdyke. Şi am să caut să fiu cât se poate de prevăzător. De altfel mi-a şi venit o idee şi, dacă nu mai doreşti nimic de la mine, am să mă şi duc la poştă să dau o telegramă în legătură cu chestiunea ce ne interesează.

— Pentru moment n-aş avea nevoie de dumneavoastră, răspunse Chettle. Dar cred că n-o să plecaţi chiar în astă seară înapoi la Londra.

— Nu văd la ce-ar servi să rămân aici?

— Aştept pentru azi după amiază sau spre seară un răspuns de la poliţia din Christiania, zise Chettle. Am rugat să mi se dea informaţii amănunţite asupra lui Lydenberg, care s-a dat aici drept doctor în medicină stabilit în Christiania, venit la Hull pentru chestiuni familiare. Am făcut la Hull toate cercetările, ne-am istovit pot spu’le, dar nu există niciun om care să ştie despre Lydenberg. Nu mă îndoiesc, fireşte, câtuşi de puţin, că în afară. de furt şi de asasinat n-avea absolut nimic de făcut aici. Şi de aceea

aştept cu atâta încordare să văd ce-o să mi se comunice despre el din Christiania. Aşadar, dacă mai rămâneţi azi aici, v-aş putea comunica cu siguranţă răspunsul poliţiei de acolo.

— Bine, zise Allerdyke. Atunci am să descind la hotelul gării. Vino, te rog, la ora şapte, să luăm masa împreună.

— Vă sunt foarte îndatorat, Mr. Allerdyke, răspunse Chettle. Am să vin!

Allerdyke se duse apoi la poştă şi expedie următoarea telegramă menajerei sale din Bradford:

„*Expediază imediat colet poştal Mr. Allerdyke Hotel Waldorf Londra album fotografii legat safian. Se găseşte în camera de lucru pe birou. Allerdyke*”.

Chettle îl găsi aproape de şapte în salonul de fumat al hotelului şi-i arătă îndată o telegramă.

— A sosit abia acum o jumătate de oră, zise el, după ce se aşezară într-un colţ al salonului de fumat. Este tocmai ceea ce aşteptam. Vă rog, citiţi-o!

Allerdyke luă telegrama şi o citi cu atenţie:

„Am făcut cele mai amănunţite cercetări asupra lui Lydenberg. E hotărât lucru că n-a practicat niciodată aici, şi nici sub vreun al nume. Necunoscut ca locuitor al oraşului. S-a putut stabili că a venit în Christiania prin Lund şi Copenhaga la 7 mai, şi că a plecat la Hull cu vaporul «Perisco» la 10 mai”.

— Aţi observat datele? întrebă Chettle. 7 şi 10 mai. În ziua de 8 mai a telegrafiat vărul dumneavoastră lui Fullaway din Christiania. Mr. Allerdyke, nu mai încape nicio îndoială că acest Lydenberg, oricine ar fi fost, fusese trimis din Londra să-l spioneze pe vărul dumneavoastră în Christiania. Am socotit că a călătorit pe uscat – prin Belgia, Olanda, Germania, Danemarca, Suedia şi Norvegia. Înţelegeţi, a fost trimis din Londra, şi cu cât vom afla mai repede cui a dăruit fotografia, cu atât va fi mai bine!

— M-am şi pornit pe lucru, zise Allerdyke. Te poţi bizui pe mine.

Când ajunse a doua zi la Hotel Waldorf, găsi acolo albumul de fotografii legat în safian. În cursul după amiezii îl luă şi se duse ca din întâmplare la birourile lui Franklin Fullaway. Totul arăta acolo ca de obicei – drăgălaşa Mrs. Marlow bătea la maşina ei de scris, Fullaway era în biroul său cu obişnuita ţigară de foi şi citea un ziar american. Salută cu prietenie pe Allerdyke.

— Ai fost plecat ieri? întrebă el. Acasă?

— Am avut multe de făcut, răspunse Allerdyke, ocolind un răspuns exact. A trebuit să-mi rezolv unele lucruri. Iată o probă.

— Desigur vreo Biblie a familiei? întrebă Fullaway, privind albumul împachetat cu îngrijire.

— Nu, fotografii, răspunse Allerdyke. Se hotărî să şi pună îndată întrebarea şi deschise albumul. Sunt întrucâtva fotograf amator, urmă el râzând. Iată, probabil, ultima fotografie a lui James. Ce crezi de ea?

Fullaway privi fotografia, fără să bănuiască că vizitatorul său îl fixa cu ochi pătrunzători.

— O, zise americanul zâmbind. O fotografie cu adevărat excelentă – o asemănare uimitoare! Asta am spus-o şi atunci când am văzut fotografia pentru întâia oară. Desăvârşită, Allerdyke! Nici măcar un fotograf de meserie n-ar fi putut face ceva mai bun.

Allerdyke constată că inima începuse să-i bată cu putere. Trebui să facă sforţări enorme să nu-şi trădeze tulburarea lăuntrică.

— Ah, zise el. Ai mai văzut fotografia asta? James ţi-a arătat-o?

Fuliway dădu din cap, şi arătă apoi cu mâna spre uşa camerei alăturate, de unde se auzea ţăcănitul maşinii de scris.

— I-a dat una doamne Marlow, când a fost aici ultima

dată, răspunse el. Au vorbit despre fotografii de amator, şi a scos o copie din buzunar, ca să i-o dăruiască. Spunea că e cai mai bună fotografie pe care a avut-o vreodată. Eşti priceput, Allerdyke – încă n-am văzut un portret atât de plin de viaţă. Ei, ce mai e nou?

19

Vizită târzie

Allerdyke izbuti cu greu să se stăpânească încât să răspundă calm la întrebarea lui Fallaway. Era un moment foarte critic pentru el. Acum ştia cui dăduse James fotografia pe care Chettle o găsise apoi ascunsă în capacul ceasului lui Lydenberg, ştia că femeia care primise fotografia era aproape de tot, despărţită de el doar de un perete şi de o uşă; ştia că între ea şi Lydenberg, sau cei care fuseseră în relaţii cu Lydenberg, existase o înţelegere misterioasă şi îngrozitoare. Toate acestea erau sigure – şi ceea ce părea tot atât de sigur era că Fullaway nu ştia nimic şi era tot atât de nevinovat ca şi el. Fu o clipă în care era aproape hotărât să comunice lui Fullaway tot ce ştia – dar se stăpâni.

Ce mai e nou? zise el râzând. Nimic d. după câte ştiu. Domnii aceştia de la poliţie par a nu fi deloc grăbiţi. Dumneata ai auzit ceva?

— Nici eu. Ducesa a fost azi dimineaţă aici, a venit şi Miss Lennard. Dar niciuna nu mi-a comunicat nimic însemnat. Ducesa s-a gândit la toate amănuntele şi e convinsă mai mult ca oricând, că afară de dânsa şi de vărul dumitale nimeni în Rusia nu a ştiut ceva despre bijuterii. Fuseseră totdeauna singuri de câte ori discutaseră chestiunea; nimeni nu a fost de faţă când i-a predat bijuteriile, şi ea nu a pomenit. nimănui, absolut nimănui, de aceasta. De aceea, crede că aici în Anglia trebuie să se fi comis o indiscreţie în această privinţă.

— Şi Miss Lennard ce voia?

— O, ea a găsit mai multe certificate şi recomandaţii

privitoare la franţuzoaică, răspunse Fullaway. Le-am examinat pe toate. N-am găsit nimic interesant. Totuşi am trimis-o cu ele la Scotland Yard; e treaba poliţiei să se ocupe cu astea. Ai într-adevăr fotografii frumoase aici, Mr. Allerdyke, urmă el, tot răsfoind albumul. Astea sunt probabil imobile ale dumitale din Bradford?

Allerdyke, care voia ca Fullaway să nu ştie că adusese albumul cu un scop anume, profită bucuros de întrebare şi începu să-i explice una câte una imaginile. Erau fotografiile fabricilor lui, a caselor lui de comerţ, a casei unde locuia, peisaje din Bradford şi altele, despre care se putea conversa plăcut. În acest timp intră Mrs. Marlow cu scrisori pe care Fullaway trebuia să le semneze.

— Mrs. Marlow se pricepe mai bine decât mine, observă americanul aruncând o privire spre secretara lui.

Mrs. Marlow, sunt instantanee luate de Mr. Allerdyke – îţi aminteşti că Mr. James Allerdyke ţi-a dat şi dumitale o fotografie făcută de Mr. Allerdyke?

Allerdyke, care nu-şi luase ochii de la secretară, nu putu surprinde nici cel mai mic semn de tulburare pe chipul ei.

— Oh! da, răspunse ea cu cel mai indiferent ton. Îmi amintesc – era o fotografie extraordinar de bună.

În clipa aceea îi veni lui Alierdyke o idee.

— Care din copii v-o fi dat-o? întrebă el. Una din ele – am tras numai câteva – avea o pată care o să se întindă şi mai mult. Dacă v-a dat cumva tocmai acea copie, Mrs. Marlow, v-aş da mai bine alta în schimb. O aveţi aici?

Dar Mrs. Marlow clătină din cap cu aceeaşi mină indiferentă.

— Nu, răspunse ea fără nicio ezitare. Am luat-o acasă, Mr. Alierdyke. Dar pe copia mea nu se află nicio pată, aş fi observat-o numaidecât. Îmi permiteţi să privesc şi eu albumul, Mr. Fullaway?

Alierdyke lăsă albumul şi plecă. Era uimit de sângele

rece al doamnei Marlow. Dacă avea legătură cu asasinatele şi prădăciunile comise, cum era convins el, atunci îşi dădea seama şi de marea importanţă a fotografiei. Şi totuşi vorbea de asta cu linişte şi nepăsare, parcă ar fi fost vorba de un simplu petec de hârtie. Bineînţeles că nu o putea avea nici la birou nici la ea acasă – fotografia se afla la Hull, ascunsă cu grijă în vechiul ceas de buzunar al lui Lydenberg.

— Straşnic tupeu are femeiuşcă asta! mormăi Allerdyke, coborând scara. Dură, ageră, de un calm imperturbabil. Nimic nu i-a tulburat echilibrul. O femeie afurisit de primejdioasă! Trebuie să recunosc. Dar acum ce fac? Experienţa şi observaţia îl învăţaseră pe Marshall Alierdyke că un sfat bun e în toate situaţiile dificile un ajutor preţios. În genere el era omul care se hotăra şi lucra din propriul imbold, dar ştia, de asemenea, ce importantă era, într-un moment ca acesta, o discuţie cu un cunoscut. De aceea se duce la magazinul său unde-l găsi pe Ambler Appleyard. îi smulse promisiunea că va păstra tăcerea şi-i povesti apoi tot ce aflase de ieri încoace.

Appleyard îl asculta atent. Trecuseră abia două sau trei ceasuri de când ascultase un alt raport – acela al fraţilor Gaffney.

— Aşa stăm deci! exclamă Alierdyke, când fu gata expunerea. Chettle acesta are dreptate – tot misterul e în legătură cu fotografia. Şi e limpede că fotografia a ajuns de la Mrs. Marlow la Lydenberg? Dar cum şi când a făcut lucrul acesta? O, de-am putea rezolva dilema aceasta!

Tăcu un moment, privind necăjit la directorul lui comercial.

— Ştii ce aş avea poftă să fac? urmă el deodată cu o expresie ameninţătoare. M-aş duce numaidecât la „poliţie, aş povesti de-a fir a păr tot ce ştiu şi aş cere s-o aresteze neîntârhiat pe muierea asta îndrăcită. Ce crezi?

— Eu cred că pentru asta e încă prea devreme, Mr.

Allerdyke. Dar am şi eu a vă istorisi ceva. Şi eu, în lipsa dumneavoastră, am făcut oleacă pe detectivul – am să vă raportez toate, pe rând. Vă amintiţi că într-o dimineaţă mi-aţi arătat pe Mrs. Marlow, care intra tocmai la Rothschild? Eu am recunoscut-o îndată!

— Dumneata ai recunoscut-o? întrebă Allerdyke surprins la culme. De unde şi până unde?

— Am recunoscut-o, repetă Appleyard. De doi ani e cunosc. Locuieşte în aceeaşi casă cu mine, în hotelul-pensiune Pompadour, în Bayswater. De doi ani o văd zilnis, dimineaţa şi seara. Dar eu o ştiu drept Miss Slade!

— O Miss? exclamă Allerdyke zăpăcit.

— Drept Miss Slade, da, repetă Appleyard. Îşi apropie scaunul mai mult şi urmă cu o voce mai scăzută: Ascultaţi cu atenţie, vreau să spun tot ce am făcut de ieri de când am primit biletul dumneavoastră.

Îi spuse lui Allerdyke ce însărcinare dăduse celor doi Gaffney şi de ce-l considera pe Rayner confident al domnişoarei Slade. Şi Allerdyke dădea la toate aprobator din cap.

— Ai lucrat bine, n-am ce zice, Ambler, spuse el. Şi dracu' să mă ia dacă n-o să iasă de aici o oarecare clarificare. Dar acum, în clipa asta, ce-i de făcut? Nu crezi că au să fugă, dacă nu procedăm numaidecât la arestarea lor?

— Eu nu cred să avem deocamdată a ne teme de aşa ceva, răspunse Appleyard. E mai mult decât probabil că cei doi nu au nici cea mai mică bănuială că sunt observaţi. Totul a fost aşa de dibaci executat că ei, încât se simt desigur în completă siguranţă. Fireşte că e posibil ca acest Rayner să fie nevinovat, tot atât de nevinovat ca şi dumneata şi ca mine. Dar chestia cu fotografia pledează împotriva lor. Numai nu trebuie stricate lucrurile printr-o grabă prea mare. Nu e nevoie să ne adresăm încă poliţiei, cu toate că pe acest Chettle, dacă s-ar găsi aici, l-am putea

consulta. El, în orice caz, prin descoperirea fotografiei ne-a dat un adevărat punct de sprijin.

— Dar deocamdată ce-am putea face? întrebă Allerdyke.

— Putem folosi pe cei doi Gaffney, răspunse Appleyard hotărât. Sunt băieţi isteţi, dibaci. Să *căutăm să* limpezim cine e de fapt acest Rayner, dacă are relaţii, şi cu cine anume? în ce legături stă cu Miss Slade, cu alte cuvinte cu Mrs. Marlow. Apoi, cine e cu adevărat dumneaei şi de ce poartă două nume. Vă propun, când vă veţi întoarce la hotel, să vorbiţi cu Gaffney. îl cunoaşteţi mai bine decât mine. Oricum e un om pe care se poate bizui şi în care poţi avea încredere. Spuneţi-i să se pună în legătură cu frate-său şi să vină amândoi mâine aici. Atunci vom putea ţine un sfat cu toţii. Înainte de toate socotesc necesar ca Rayner să fie supravegheat – şi pentru o asemenea însărcinare îmi pare foarte potrivit celălalt Gaffney.

— Bine, am să vorbesc cu Gaffney, aprobă Allerdyke. Dar îmi vine în gând că dacă o cunoşti atât de bine pe această Miss Slade sau Mrs. Marlow ar fi prudent să nu te prea arăţi la hotel în societatea mea.

— De la sine înţeles, zise Appleyard. Lasă pe mine. În chesia asta trebuie să procedăm cu cea mai mare băgare de seamă.

Allerdyke se ridică să plece. La uşă însă se mai întoarse o dată.

— Am să revin pe la unsprezece, înainte de prânz, stărui Allerdyke. Astă seară vorbesc cu Gaffney.

Se înapoie la hotel, chemă pe Gaffney la el în cameră şi-l trimise apoi să-şi înştiinţeze şi fratele. Gaffney părea foarte încântat de încrederea ce i se acorda. Frate-său tocmai nu avea niciun post, deoarece firma unde fusese angajat dăduse faliment. Afară de asta asemenea ocupaţii îl încântau îndeosebi.

— Întotdeauna s-a prăpădit după chestii detective, mărturisi Gaffney. O treabă în care să aibă de observat pe cineva, după aşa ceva se dă în vânt.

— Bine, aici are din belşug prilej să se dea în vânt, zise zâmbind cam acru Allerdyke.

Apoi rămase toată după amiaza şi seara singur, chibzuind şi frământând chestiunea. Ceasurile treceau şi, pe la unsprezece, se hotărî să se culce, nemulţumit de sine, când un chelner îi bătu în uşă.

— E un domn jos. Vrea să vă vorbească. A dat o carte de vizită.

Allerdyke îşi aruncă privirea pe cartonul mic. Nu era tipărit; cu creionul era aruncat pe el în grabă un cuvânt: *Chettle*.

20

Numărul cincizeci şi trei

Chettle, pe care azi dimineaţă îl lăsase în Hull, sosise din senin. Nici vorbă că se petrecuse ceva neobişnuit.

Să poftească numaidecât, zise el chelnerului. Şi adu şi o sticluţă cu whisky, un sifon şi pahare. Mai repede. Chelnerul introduse curând pe detectiv.

— Ei, ce te aduce? întrebă Allerdyke agitat. S-a petrecut ceva nou?

În loc de răspuns, Chettle îşi vârî mina în buzunarul de la piept al pardesiului şi scoase un pacheţel sigilat. Rupse sigiliul şi desfăcu învelitoarea de hârtie.

— Am venit direct de la gară. Să chibzuim lucrul împreună, înainte de a hotărî ceva.

— Dar ce-i asta? întrebă Allerdyke cu privirea fixată curios pe pacheţel?

Chettle scoase capacul de pe o cutiuţă şi luă din ea ceasul lui Lydenberg şi cartea poştală care-i dădea întâlnire în High Street. Le puse pe masă şi ţinu mâna peste ceas.

— După plecarea dumneavoastră, m-am gândit ce pas

să fac mai departe. Trecuse prânzul, când îmi trecu deodată prin minte că neglijasem tocmai ce-ar fi trebuit să fac de la început, anume trebuia să scot fotografia aceea din capacul ceasului şi s-o examinez şi pe dos. Mă dusei dar întins la poliţie, luai ceasul, îl deschisei – şi iată ce descoperii!

Tot vorbind, deschisese capacul ceasului, scoase fotografia, o întoarse şi o puse cu dosul în sus pe masă.

— Poftim, vedeţi exclamă el. Iată ce e scris! „Acesta e J.A. După întrebuinţare – arde-o”. Pricepeţi? Şi scrisul e asemănător cu cel de pe cartea poştală. Vă rog, comparaţi cele două scrieri. Să fiu spânzurat, dacă amândouă n-au fost scrise de aceeaşi mină.

Allerdyke apropie amândouă obiectele, ceasul şi cartea poştală de lumina electrică. Le examină câteva clipe cu atenţie şi le puse iar pe masă.

— Nu mai încape nicio îndoială, Chettle, zise el. Nu e nevoie de un expert ca să stabileşti asta. Scrisul e identic.

Turnase două pahare cu whisky, oferi unul vizitatorului şi-şi luă şi el pe celălalt.

Allerdyke nu se mai putu stăpâni:

— La rândul meu am şi eu ceva de povestit. Am descoperit cui i-a dat James fotografia.

Chettle sări în sus uimit.

— Ai şi aflat? exclamă el.

— Da, zise Allerdyke. După un ceas de la întoarcerea mea aici, am şi aflat. James a dat-o – şi vocea îi deveni mai scăzută ca o şoaptă, cu toate că nu-i putea auzi nimeni – secretarei lui Fullaway, femeia despre care am discutat, adică doamnei Marlow. E un fapt stabilit. I-a dat fotografia puţin înainte de plecarea lui în Rusia.

Chettle începu să fluiere încet. Apoi se uită la Allerdyke şi-i zâmbi dând din cap.

— Aşa, secretarei? zise el pe gânduri. Şi cum stau lucrurile cu Fullaway – el are vreo idee de asta?

— James i-a dat fotografia chiar în prezenţa lui Fullaway, răspunse Allerdyke. Se ocupă şi ea puţin cu fotografia, pe cât am aflat – şi a venit vorba de asta când vărul meu era întâmplător în biroul lui Fullaway. Cu ocazia aceea James a scos fotografia şi i-a dat-o, ca model de fotografie reuşită.

— Şi toate astea le-ai dibuit aşa, într-o conversaţie ebişnuită? întrebă Chettle.

— Într-o conversaţie ca toate conversaţiile.

— N-ai trezit nicio bănuială?

— Nu cred, răspunse Allerdyke. O socotesc o persoană înzestrată şi cu totul neobişnuită. Cu toate astea, totul a decurs aşa de firesc că, după părerea mea, ea n-a avut nici cea mai mică idee că aş fi urmărit ceva. În orice caz am putut stabili un lucru: că nu-mi poate arăta fotografia. Zicea că a luat-o acasă. Vorbă să fie f Noi ştim doar unde-i. Uite-o. Dar toate astea sunt numai o parte din noutăţile mele, urmează acum partea a doua. Femeia asta duce o viaţă dublă. E Mrs. Marlow în biroul lui Fullaway şi aici în hotel, dar acolo unde locuieşte e Miss Slade. Ce spui de asta?

Chettle ciuli urechile.

— Când aţi descoperit şi asta? întrebă el. Tot azi?

— Da, tot azi, după amiază, răspunse Allerdyke, cu un uşor simţământ de triumf. Stai să-ţi povestesc. Descoperirea asta, la drept vorbind, se datorează directorului comercial al afacerii mele de aici – lui Mr. Appleyard.

Făcu apoi detectivului un clar şi amănunţit raport despre tot ce Appleyard şi cei doi Gaffney făcuseră, iar Chettle asculta atent.

— Bun, zise el, când Allerdyke terminase. Pân-aici totul este bine. Singura întrebare e dacă aveţi încredere în cei doi tineri – în şofer şi în frate-său.

— Aş încredinţa şoferului meu şi ultimul şiling,

răspunse Allerdyke. În ce-l priveşte pe fratele lui, mă bizui pe cuvântul şoferului meu. De altfel ştiu amândoi că obişnuiesc să plătesc bine serviciile făcute şi devotamentul.

— Asta sună bine, Mr. Allerdyke, aprobă Chettle. Oricum, pare că* ne apropiem de soluţie. Acum, când mi-aţi spus astea, am să mai tac faţă de autorităţi până mâine, când ne vom întâlni cu directorul dumneavoastră şi cu cei doi Gaffney – că trebuie să ţinem o consfătuire. Mâine la unsprezece, ziceţi, în birourile dumneavoastră din Gresham Street?

Băgă ceasul şi cartea poştală la loc în cutiuţa de carton, o vârî în buzunarul de la piept şi plecă. Allerdyke îl petrecu până la ascensor. Dar când se întoarse, i se întâmplă al treilea eveniment, care era şi mai surprinzător şi mai important decât toate celelalte.

Ceva îl făcuse pe Allerdyke să se oprească şi să privească în jos peste balustradă? Zărise pe Mrs. Marlow.

Tânăra femeie se uită cu băgare de seamă, iscoditor, în dreapta şi în stânga. Apoi închise uşa în urmă-i şi o încuie cu o cheie, pe care o vârî numaidecât în buzunar. După asta se furişă în coridor şi dispăru spre camerele lui Mr. Fullaway. Totul durase abia un minut, iar Allerdyke reintră cu un surâs ironic în camera lui.

— S-a uitat ea, nu-i vorbă, în dreapta şi în stânga, murmură el, dar în sus tot a uitat să privească. O, mărunţişurile astea. Şi mai e un noroc: că ştiu din care camere a ieşit!

Se uită la ceas – era exact o jumătate de oră înainte de miezul nopţii. Îşi notă totul în carnetul său şi se culcă. Şi a doua zi dimineaţă, sculat devreme după cum îi era obiceiul, coborî la parter, nu cu ascensorul ca alte dăţi, ci pe scară. Trecu pe lângă uşa de unde ieşise Mr. Mari o w şi îşi notă în gând numărul: 53.

Allerdyke coborî de-a lungul cheiului Tamisei năpădit

de gânduri. Ce putea să însemne că femeia asta se furişa – *evident în taină – Într-o cameră străină*? *Trebuia* să afle lucrul ăsta de la Fullaway.

Americanul. Îşi lua gustarea de dimineaţă totdeauna la o masă anumită, la care Allerdyke stătuse adesea de vorbă cu el. Şi de rândul acesta îl găsi acolo. Îşi trase un scaun, făcând o observaţie banală despre timpul frumos.

— N-am putut da aseară ochii cu dumneata, urmă el punându-şi şervetul. Se vede că erai în oraş.

Da, am fost în oraş, răspunse Fullaway, cu Van

Koon. Nu-l cunoşti pe Van Koon? E un compatriot al meu, care rămâne vara asta aici. Am cinat aseară la Carlton şi ne-am dus apoi la teatrul Haymarket. Voiam să te poftesc şi pe dumneata, dar plecaseşi.

— Foarte amabil din partea dumitale, răspunse Allerdyke.

— Nimic nou? Mai ai ştiri de la poliţie?

— Ţi-ai găsit! răspunse Allerdyke ironic.

— Aşa se vede, zise şi Fullaway. Dar, oricum, e ciudat că nu se anunţă nimeni ispitit de premiul promis. De necrezut cum s-a putut ca ucigaşul franţuzoaicei, ale cărui semnalmente le ştim doar destul de precis, să dispară aşa ca în pământ?

Toată afacerea e o enigmă, bombăni înciudat Allerdyke. Luă o gazetă pe care Fullaway o citise, o aruncase deoparte şi începură să vorbească de lucruri indiferente până ce americanul se scuză că-l cheamă unele afaceri şi ieşi din salon. După plecarea lui, Allerdyke se puse din nou *ka* cumpănească bine lucrurile. Aşadar Fullaway lipsise aseară – fusese la teatru – şi abia pe la miezul nopţii se înapoiase. Deci nu ştia că secretara fusese în camera lui, nici că vizitase altă cameră şi apoi o părăsise. Nu, Fullaway nu bănuia desigur nimic din toată povestea asta!

După ce termină masa, Allerdyke trecu în holul

hotelului unde găsi lista pasagerilor. Citi:

Nr. 53: Mr. Van Koon, New York City, U.S.A.

21

Domnul tânăr cu câini mopşi

Allerdyke, îngândurat, ieşi sub portal, privind forfoteala vie a străzii.

— Hm, ciudată treabă! gândi el. Cine dracu' să mai fie şi Mr. Van Koon ăsta, şi ce putea să caute Mrs. Marlow, zisă şi Miss Slade, aseară la el în odaie, când dânsul lipsea?

Tresări brusc, la auzul glasului lui Fullaway care-l chema. Americanul era însoţit de un domn. Allerdyke ghici numaidecât că trebuie să fie chiar persoana la care se gândea. Să fi avut cam patruzeci de ani, statură mijlocie, faţa palidă, complet rasă; pura ochelari de aur de sub care se vedeau ochii albaştri ca safirul.

— Hei, Mr. Allerdyke, strigă Fullaway în felul lui vioi. Te vrăjeşte strada? Dă-mi voie să-ţi recomand pe Mr. Van Koon, pe care probabil încă nu l-ai întâlnit, măcar că locuieşte sub acelaşi acoperiş cu dumneata! Van Koon, dumnealui e Mr. Allerdyke, de care ţi-am vorbit.

Cei doi domni îşi scuturară mâinile şi se priviră în ochi. Oricine ar fi acest domn, se gândi Allerdyke, are o privire deschisă şi o strângere de mână zdravănă – două lucruri din care el obişnuia să conchidă că avea de-a face cu un om cinstit.

— Sunteţi de mult în Londra? întrebă Allerdyke politicos.

Din prima *săptămână a lui aprilie răspunse Van Koon*. E întâia mea vizită în Anglia, bat toată ziua străzile ca1 să mă familiarizez cu acest impunător oraş. Fullaway îmi spune, Mr. Allerdyke, că sunteţi din Bradford, marele centru manufacturier. Bradfort e un oraş pe care de asemenea mi-am propus să-l vizitez. Ei! dar uite.

Fullaway, un domn care pare foarte grăbit să-ţi

vorbească.

Fullaway şi Allerdyke îşi aruncară ochii în stradă îl şi văzură pe Blindway, care sărise dintr-o trăsură şi venea în fugă spre ei. îl salută şi întrebă dacă puteau veni chiar acum cu el la Scotland Yard. Şeful voia să vorbească imediat cu dumnealor.

— Hai, Allerdyke, zise Fullaway. Van Koon, urmă el, fii atât de bun şi spune-i lui Mrs. Marlow că o rog să se *intereseze dânsa de tot ce mai e de rezolvat*.

Van Koon dădu din cap şi intră iar în hotel, pe când Allerdyke şi Fullaway se urcară cu detectivul într-o maşină şi plecară.

— Dar ce e”? întrebă Fullaway. Ceva nou?

— Nu ştiu precis, răspunse Blindway. Şeful stă de vorbă în biroul lui cu o femeie care susţine că ar avea ceva informaţii în privinţa franţuzoaicei; a trimis şi după Miss Lennard. Ciudată afacere. Sunt de câştigat cincizeci de mii de lire sterline. Doamne, Doamne!

— În orice caz pe femeia asta o interesează banii, zise Fullaway. N-ai auzit ce spunea?

— Nu, răspunse Blindway.

Îi conduse îndată în aceeaşi cameră în care discutaseră chestiunea mai înainte. Acolo mai erau Celia Lennard şi o femeie sărăcăcios îmbrăcată, de vârstă mijlocie. După câteva scurte cuvinte de salut, se aşezară şi Allerdyke şi Fullaway pe câte un scaun.

— Dumneaei e Mrs. Perigo, spuse poliţistul. Mrs. Perigo din strada… Ce stradă spuneaţi?

— Locuiesc în Alpha Place din Park Street, zise Mrs. Perigo, cu o voce înceată, liniştită. Numărul paisprezece. Sunt călcătoreasă.

— Notează Blindway, zise şeful către detectiv. Susţineţi aşadar, Mrs. Perigo, că aţi văzut de mai multe ori pe Lisette Beaurepaire cu un tânăr. Unde şi când a fost asta?

— În trei rânduri, domnule şef. În trei rânduri ştiu sigur că i-am văzut împreună; şi poate o a patra oară, însă nu-s atât de sigură, acum cel puţin. Dacă-mi daţi voie s-a spus aşa cum mă taie capul pe mine…

— Cum de nu. Povesteşte cum îţi place.

— Păi, să fi fost, pe cât mi-aduc aminte, pe la mijlocul lui martie, începu Mrs. Perigo calm. Acum două luni adică. Mă arsesem, păcatele mele, rău la mină, aşa că nu era chip să mai lucrez. Şi cum se făcuse vremea destul de caldă, mă duceam de stăteam pe o bancă în Kensington Garden, unde am văzut-o pe domnişoara a cărei pozăaţi dat-o în gazetă…

— Un moment, Mrs. Perige, o întrerupse poliţistul. Miss Lennard, s-ar simplifica lucrurile foarte mult, dacă v-aş întreba ceva. Vă aflaţi dumneavoastră sau camerista dumneavoastră pe vremea aceea de care vorbeşte Mrs. Perigo, adică pe la mijlocul lui martie, în oraş?

— Da, răspunse Miss Lennard cu hotărâre. Ne aflam atunci la Londra. Am stat până la 29 martie, când am plecat în Rusia.

— Te rog, Mrs. Perigo, continuă.

— Când am văzut pozele astea prin gazete i-am zis vecinei mele, Mrs. Watson: Tii, asta-i domnişoara pe care am văzut-o de câteva ori în Kensington Garden; avea o îmbrăcăminte atât de elegantă şi o faţă atât de drăguţă că mi-a bătut la ochi şi aş cunoaşte-o şi dintr-o mie. Că eu, vezi, în grădină stăteam tot într-un loc anume, domnule, lângă un buştean rostogolit – mai e şi acu tot acolo; în trei după amiezi a venit şi domnişoara asta – tot aşa cam pe la ceasu patru –, şi acolo se întâlnea cu un tânăr, dar de ăsta nu-mi aduc aşa de bine aminte ca de dânsa, de fată.

— Încă un moment, Mrs. Perigo. Şeful se întoarse iar spre Celia. Obişnuia camerista dumneavoastră să iasă uneori la ora aceea? întrebă el.

— Este posibil. Eu luam masa la nişte prieteni, şi cum

n-o luam cu mine, putea face ce voia cu vremea ei.

Şeful se adresă iar lui Mrs. Perigo.

— Dumneata ai văzut aşadar pe domnişoara a cărei fotografie s-a tipărit în gazetă întâlnindu-se de trei ori cu un domn tânăr? întrebă el.

— De trei ori, da, aproape de tot de locul meu. Ei stăteau pe scaune cu taxă, din alea ce se plătesc un penny şi-ţi dă bilet. Şi vorbeau într-o limbă străină, din care fireşte nu înţelegeam boacă. Apoi, cu altă ocazie, am zărit-o ceva mai depărtişor trecând pe lângă lac; dar de recunoscut tot am recunoscuteo după aerul ei elegant şi după fixonomie; eu ce văd o dată, îmi rămâne întipărit, altă i şi poza…

Mrs. Perigo scoase la iveală o foaie de gazetă mototolită.

— Dar pe cavaler nu-l pot, din păcate, descrie mai amănunţit, zise ea. Aproape că nu l-am luat în seamă. Era tânăr, atât, şi vorbea tot limba aia păsărească, în care-i vorbea fata. Asta pot spune sigur, că doar l-am auzit.

Cei doi tineri stăteau aşa de aproape de dumneata?

— Uite ca dumneaei, tot atât de aproape.

— Şi n-ai putea să ne spui nimic de domnul cel tânăr, Mrs. Perigo? întrebă stăruitor şeful. Mai gândeşte-te, poate-ţi aminteşti.

Mrs. Perigo se uită mâhnită la poliţist şi dădu deodată din cap.

— Păi, de câte ori îl vedeam, zise ea, şi faţa i se învioră, avea cu el două potăi de câini cu nasurile boante şi cu cozile încovrigate, bată-i pârdalnicu.

— Mopşi? întrebă şeful.

— De, aşa le-o fi zicând, mocşi, răspunse Mrs. Perigo. Eu spun drept, nu am cunoscut ce soi erau, că în viaţa mea n-am ţinut asemenea javre. Dar de arătat aşa arătau, cum spusei. Şi-i ţinea totdeauna de un lanţ subţire, că erau cam boiereşti, asta se vedea, hrăniţi bine şi cu funduliţe

albastre la zgărzi. Şi el, tânărul, parcă avea ochii negri şi părul închis…

— Altceva n-ai mai putea spune? întrebă şeful, prietenos.

— De, regret, altceva n-aş putea spune, dar în privinţa celor ce am spus pot să declar şi cu jurământ.

Cinci minute mai târziu Mrs. Perigo părăsea localul poliţiei cu un mic avans, iar Allerdyke pornea în cea mai mare grabă spre Gresham Street; era în întârziere pentru consfătuirea hotărâtă. Iar în drum repeta anumite cuvinte din declaraţiile femeii.

„Un domn tânăr, cu ochi negri şi cu părul închis, cu doi mopşi. Mopşi cu funde albastre la zgardă11…

Încurcătură tot mai mare

Era unsprezece şi jumătate când Allerdyke ajunse la Gresham Street., Chettle sta în uşa casei comerciale; se vedea că-l aşteaptă, şi cum îl văzu coborând din maşină îl întâmpină.

— Câteva cuvinte între noi, înainte de a intra, Mr. Allerdyke. Cei de aici cred că eu mă aflu în Hull. Dar trebuie să mă prezint totuşi şefilor mei – nu merge altfel. Problema e cât trebuie să le povestesc din toată istoria. Dacă doriţi să tăinuiţi ceva, sau chiar tot, sunt dispus să tac. Fireşte, în cazul acesta…

— Ei, în cazul acesta? întrebă Allerdyke nerăbdător.

— Vreau să vă vorbesc foarte sincer, Mr. Allerdyke, zise Chettle, codindu-se şi vădit jenat. Eu sunt un om sărac şi am o familie numeroasă. Aş putea să tac, dacă aş căpăta o anumită parte din recompensa stabilită. Fiecare are dreptul să se gândească la sine. Şi dacă am urmări problema asta independent de poliţie, atunci bineînţeles…

Allerdyke scutură hotărât din cap.

— Nu, asta nu merge, Chettle, zise el. Trebuie să-ţi îndeplineşti datoria faţă de superiorii dumitale. Dacă ei dezleagă enigma şi recompensa se dă poliţiei, îţi vei primi

şi dumneata partea cuvenită. Nu, nu vreau tăinuiri! Păţi raportul cum îţi cere datoria.

— Dar bine, nu înţelegeţi, Mr. Allerdyke, întrebă detectivul îngrijorat. Nu vă daţi seama ce urmări ar avea aceasta? Dacă mă prezint acum la Scotland Yard – şi dacă-i povestesc şefului că am găsit fotografia vărului dumneavoastră în capacul ceasului lui Lydenberg şi că, după mărturia dumneavoastră, acesta a dat fotografia asta lui Mrs. Marlow, zisă şi Miss Slade – ce credeţi că se va întâmplat apoi?

— Ce? întrebă Allerdyke.

— Până într-o jumătate de oră ea ar fi arestată, răspunse Chettle hotărât!

— Şi de ce n-ar aresta-o? întrebă Allerdyke.

— Pentru că printr-asta s-ar încurca poate toată afacerea! exclamă Chettle.

— Ştii ceva? zise Allerdyke. E bine să intrăm şi să ne sfătuim în privinţa asta cu Mr. Appleyard. Părerea lui preţuieşte mult pentru mine.

Cei doi Gaffney aşteptau în sala de expediţie a magazinului. Allerdyke îi rugă să aibă un pic de răbdare şi intră cu detectivul în biroul lui Appleyard. îi povesti tot ce se petrecuse, iar la sfârşit îi spuse şi părerea lui Chettle.

Ambler Appleyard prinse numaidecât toată situaţia şi găsi şi soluţia. Chettle nu avea obligaţia să-şi facă mai mult decât strict datoria. Era desigur, prin funcţia lui, obligat să raporteze de găsirea fotografiei – asta da, trebuia s-o facă. Dar nu era nevoie să spună nimic despre cele ce-i comunicase Allerdyke. De aceea Chettle să se ducă şi să raporteze tot ce descoperise el, dar despre Allerdyke să tacă deocamdată.

— Da, aşa e cel mai bine, admise şi Allerdyke. Chettle du-te la şeful poliţiei şi spune-i ce ai găsit, dar pe mine lasă-mă deoparte. Am să mă prezint şi eu când o fi timpul şi voi purta de grijă să nu ai supărări. Dacă va trebui

cumva să te întorci la Hull, mai vii să mă vezi înainte, nu?

Când Chettle plecă, Allerdyke închise uşa în urma lui şi-i aruncă o privire zâmbitoare slujbaşului său.

— Ştii Ambler, omul are perfectă dreptate, zise el. O mişcare de şah greşită şi tot jocul nostru s-ar duce dracului. Dacă femeiuşcă asta are cea mai slabă bănuială – totul se strică! Acum ce facem cu cei doi Gaffney?

— Nu ştiu, răspunse Appleyard, dacă pentru moment avem nevoie de serviciile lor. Poate între timp mai aflăm ceva despre cocoşatul Rayner. Mai întâi e sigur că este în legătură cu Miss Slade, Dumneata ai văzut-o ieri noapte pe la unsprezece şi jumătate în Waldorf-hotel, iar eu am văzut-o cu o oră mai târziu în tovărăşia lui Rayner la Pompadour. Afară de asta, am aflat că el are, în imobilul Klytemnestra, în Arunde Street, o afacere sub numele de Gavin Ramsey? Aş propune, pentru a mai afla câte. ceva despre el, să-i faci pur şi simplu o vizită de afaceri.

— Eu? O vizită de afaceri? întrebă Allerdyke mirat. Dar ce afaceri învârteşte omul?

— E agent de invenţii, răspunse Appleyard. Mai înainte habar n-aveam că există măcar aşa ceva; dar pare că el trage din treaba asta un venit destul de frumuşel. Oameni care au făcut o invenţie i se adresează, şi el îi ajută să şi-o patenteze şi chiar să şi-o valorifice. Ai tocmai la îndemână un pretext perfect. Funcţionarul dumitale Gankrodger a inventat scaunul de cale ferată. De un an stă aici modelul lui, şi i-ai promis doar să te interesezi ca să-şi plaseze invenţia. Ia pur şi simplu modelul şi du-te cu el la acest Rayner sau Ramsay. îi spui că ai auzit în City despre dânsul de la Wilmington, Wilmingtonii au fost cei de la care am căpătat informaţia asupra lui.

— Ei, şi ce să fac la el? întrebă Allerdyke.

— Aşa, să-l vezi mai de aproape, răspunse Appleyard. Ştii ce puternică bănuială avem în privinţa lui Miss Slade. Ea se află în cea mai strânsă legătură cu Rayner, trebuie

deci să aflăm cât mai mult despre. acest Rayner. Du-te chiar acum la el, şi pe urmă vom mai vedea ce avem de făcut.

Allerdyke chibzui un moment dacă trebuie să dea urmare bizarei propuneri. La urmă se ridică cu o expresie hotărâtă a feţii.

— Da, am în orice caz un bun motiv, zise el. Pune să-mi împacheteze drăcia aceea.

Peste o jumătate de oră era introdus într-o elegantă sală comercială; Mr. Gavin Ramsay trona la un birou impunător, înconjurat cu rafturi şi clasoare pline de tot felul de modele – de maşini, de jucării mecanice. Posesorul „muzeului11 examină cu un zâmbet amabil pe Allerdyke şi pachetul ce-l ţinea în mină.

— Domnul Marshall Allerdyke? întrebă agentul, aruncând o privire pe cartea de vizită.

— Da, domnule, zise acesta, punând jos pachetul. Mr. Ramsay, nu? Am auzit de dumneavoastră de la Wilmington, în City. Aici aduc, urmă el deschizând pachetul, modelul unui scaun pentru căi ferate, pe care unul din funcţionarii mei, un om foarte dibaci, l-a inventat. Omul meu n-a izbutit până acum să convingă vreo companie de cale ferată să-i examineze invenţia. Credeţi că aţi putea face ceva?

Cocoşatul se ridică din fotoliul lui, examină modelul şi puse o serie de întrebări despre scopul invenţiei, care-i dovediră lui Allerdyke că avea de-a face cu un om foarte inteligent. De asemenea, felul sincer şi degajat în care vorbea făcu o impresie excelentă asupra vizitatorului său.

Bine. Mr. Allerdyke, zise el în cele din urmă. Lăsaţi modelul şi hârtiile aici, am să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Allerdyke îi mulţumi şi se ridică. Făcuse în orice caz un serviciu impiegatului său Gankrodger, îl văzuse pe Ramsay sau Rayner şi-i vorbise. Între timp, Ramsay luase în mână cartea lui Allerdyke şi-şi aruncase privirea asupra-i.

— Sunteţi vărul lui Mr. Allerdyke de care se vorbeşte în legătură cu asasinatul şi furtul de bijuterii?

— Da, eu sunt, răspunse Allerdyke, care făcuse un pas spre uşă. Aţi urmărit chestiunea?

— Da, foarte de aproape, îl asigură Ramsay. O afacere ciudată şi încâlcită.

— Va trecut cumva prin minte vreo rezolvare posibilă? întrebă Allerdyke uimit.

Ramsay zâmbi:

— Pentru asta nu cred că a sosit încă momentul. M-am interesat întotdeauna de asemenea lucruri şi socotesc că este o greşeală, în asemenea cazuri încurcate, să vrei să ajungi prea repede la o soluţie.

— Propuneţi răbdare; dar aici sunt în joc giuvaieruri în valoare de aproape trei sute de mii de lire sterline, zise Allerdyke.

— Nici vorbă, răspunse Ramsay. Dar dorinţa şi râvna dumneavoastră, după c-ît am înţeles din ziare, urmăreşte mai mult prinderea ucigaşului.

— Asta e drept, confirmă Allerdyke.

Ramsay zâmbi iar, în vreme ce vizitatorului său se pregătea de plecare.

— Eu sunt de părere, zise el calm, că tot acest mister se va rezolva în mod surprinzător. Tocmai în cazuri ca acestea apare deodată o întorsătură neaşteptată. La revedere.

Allerdyke ieşi cam zăpăcit.

— Aş pune mâna-n foc că e un om cinstit, îşi zise el. Dar dacă e un bandit, bine mai ştie să se ascundă! în orice caz, ştie ceva. Hotărât, ştie ceva! Ce să fie?

Clătină din cap – încurcată i se mai părea afacerea. Dar nu bănuia că peste câteva minute ea avea să se încurce şi mai mult. Când ajunse la hotel, îl întâmpină de la intrare Mrs. Marlow. Era frumoasă, tânără fermecătoare ca totdeauna. Cum dădu cu ochi de el, ridică mica poşetă

ce-i atârnă de mină.

— O, Mr. Allerdyke, zise deschizând-o şi scoţând un plic. Aici am ceva pentru dumneavoastră. Priviţi – e fotografia pe care mi-a dat-o vărul, dumneavoastră. Iată, n-aţi avut dreptate – n-are nici cea mai mică pată – e chiar o copie neobişnuit de clară.

Şi puse în mâna lui Allerdyke fotografia, care după toate socotelile era aceea pe care Chettle o găsise în ceasul lui Lydenberg.

23

O condamnare la moarte

— După cum vedeţi, e o fotografie cât se poate de clară, repetă Mrs. Marlow râzând. Nu are nici urmă de pată. V-aţi gândi pesemne la vreo altă copie.

— Aşa se pare, zise Allerdyke distrat. Da, fireşte, la alta. E drept că nu-i nicio pată pe ea.

Vorbea ca buimăcit privind fotografia pe amândouă feţele. Şi cum n-avea niciun motiv s-o reţină, i-o înapoie.

— Am s-o dau s-o lipească pe un carton şi să-i pună ramă, zise Mrs. Marlow vârând din nou fotografia în poşetă şi pregătindu-se de plecare. Nu ştiu cum de-am rătăcit-o un timp, că n-a fost chip s-o găsesc; şi iată că azi dimineaţă m-am pomenit cu ea ca din întâmplare.

Îl salută zâmbind şi ieşi în strada inundată de lumină, pe când Allerdyke, mai uluit ca nicicând, se îndreptă spre restaurantul hotelului. La intrare întâlni pe Fullaway, care era grăbit ca de obicei.

— O, ce bine s-a nimerit, Allerdyke, zise americanul trăgându-şi la o parte prietenul.

— Mă bucur că te-am întâlnit, căci doream să vorbesc cu dumneata. Cred că n-ai nimic împotrivă dacă Van Koon şi cu mine vom încerca să câştigăm premiul. Vă este doar egal dumitale, ducesei Nastirsevici sau lui Miss Lennard cine obţine recompensa, dacă se află cine au fost ucigaşii şi se regăsesc giuvaierurile furate?

— Ai vreo idee? întrebă Allerdyke cu privirea încordată.

— La drept vorbind – da! Avem o idee – un gând, răspunse Fullaway. Am discutat adineauri cu Van Koon despre toată afacerea. E un om foarte inteligent şi are şi experienţă în domeniul acesta. Dar fireşte că vrem să păstrăm pentru noi ideea. Mai întâi de toate vrem să lucrăm absolut independent de poliţie.

— Ai perfectă dreptate, îl aprobă Allerdyke. E absolut indiferent cine primeşte răsplata. Eu, personal, vreau pedepsirea ucigaşilor.

— Ne-am înţeles, dacă vine vreun poliţist de la Scotland şi doreşte informaţii, eu nu ştiu nimic. Nu te aştepta să povestesc ceva înainte de a fi isprăvit cercetările noastre. Eu personal cred că suntem pe adevăratele urme.

— Fă ce-ţi place, răspunse Allerdyke; probabil că nu sunteţi unicii care şi-au propus să câştige premiul.

Intră apoi în restaurant şi-şi comandă dejunul. Dar mâncă cu gândul într-altă parte. Privea distrat înaintea lui şi se gândea la întâmplările din dimineaţa aceea. Aluzia nebuloasă a lui Rayner sau Ramsay privind neaşteptata limpezire a enigmei; înştiinţarea lui Fullaway că el şi Van Koon voiau să intre în acţiune; declaraţia lui Mrs. Perigo despre franţuzoaică şi despre tânărul cu câinii mopşi – toate acestea nu erau nimic faţă de faptul că Mrs. Marlow îi arătase adineauri fotografia despre care crezuse că se află în ceasul de buzunar al lui Lydenberg.

— Oare m-o fi înşelat memoria? Să fi făcut eu mai mult de patru copii? Nu, nu. Memoria nu m-a înşelat niciodată până acum, şi sunt sigur că n-am copiat mai mult de patru ori fotografia. James avea trei şi eu una. A mea e sus, în album. Ştiu precis ce a făcut James cu ale lui. Verişoara Grace posedă una, Wilson Firth pe cealaltă; a treia i-a dat-o lui Mrs. Marlow, care mi-a şi arătat-o! Dar

atunci de unde e fotografia din ceasul lui Lydenberg, care, pot să jur că e copia făcută de mine? îţi vine să înnebuneşti în harababura asta!

Stătea necăjit, frământându-şi mintea, când Chettle se apropie de masa lui. Allerdyke îl pofti să se aşeze şi-i oferi o băutură.

— Ei, întrebă el, ce mai e nou?

— Am fost la poliţie, zise detectivul, şi am relatat numai ce ne-am înţeles să spun. Ei nu pun niciun preţ pe fotografie, care nu dovedeşte altceva decât că cineva a dat-o lui Lydenberg pentru ca acesta să recunoască numaidecât pe vărul dumitale. Ei! ar judeca altfel şeful dacă ar şti cele descoperite de dumneavoastră. Aşa însă se interesează numai de informaţiile date de Mrs. Perigo. Acolo crede ei că ar fi de găsit o urmă adevărată, un bun început. Cineva trebuie să fi avut mopşii aceia sau îi mai are încă, şi urma asta trebuie căutată. Până atunci, eu am să plec, pe câteva zile cel puţin, din nou la Hull.

— Mai ai ceasul la dumneata? întrebă Ailerdyke.

— Fireşte, răspunse Chettle, bătându-se cu mâna peste buzunarul de la piept. Aparţine deocamdată poliţiei din Hull, şi trebuie să-l depun acolo. Vrei să-l mai vezi o dată, Mr. Ailerdyke?

— Goleşte-ţi paharul şi vino, te rog, în camera mea, zise Ailerdyke. Om fuma sus o ţigară. Da, spuse el, părăsind restaurantul, când urcau scara, trebuie să mai văd o dată ceasul, sau mai bine-zis fotografia. Nu eşti grăbit cred.

— Mai am o oră întreagă, răspunse Chettle.

Ailerdyke încuie uşa camerei sale, puse whisky şi sifonul pe masă şi aduse o cutie cu ţigări.

— Şezi, Chettle, şi serveşte-te. Un pic de whisky nu’s; – „că Aprinde-ţi o ţigară şi pune şi un pumn de ţigări în buzunar, pentru drum, că sunt bune. Şi acum arată-mi fotografia.

Chettle scoase ceasul şi-l deschise. Ailerdyke privi fotografia cu încordare pe o faţă şi pe de alta, în vreme ce detectivul se uita la el plin de aşteptare.

— Ai scos la lumină ceva nou? întrebă el.

În loc să-i răspundă Ailerdyke puse fotografia pe masă şi trecu la o altă masă de unde luă albumul de fotografii. îl răsfoi până ce găsi ce căuta. Luă fotografiile una după alta şi le examină de-aproape. Şi deodată îi veni o idee. Cu o exclamaţie lăsă albumul la locul lui, şi se întoarse spre detectiv.

— Chettle, acum ştiu ce-i cu fotografia dumitale. Noi crezusem că copia asta era aceea pe care James a dat-o lui Mrs. Marlow!

— Şi nu e? strigă detectivul uluit.

Ailerdyke râse mulţumit.

— Acum mai puţin de o oră, răspunse el, mai exact cu câteva momente înainte de intrarea dumitale în hotel.

Mrs. Marlow mi-a arătat fotografia pe care i-a dăruit-o James. Am privit bine, bine copia. Şi când ai venit, tocmai mă trudeam să mă dumiresc de unde provenea copia dumitale? Acum am găsit dezlegarea şi blestemat să fiu dacă asta nu întunecă şi mai mult misterul. Dar, în orice caz, ştiu ce-i cu copia asta.

— Şi ce-i? întrebă Chettle, nespus de încordat.

— Este o fotografie a fotografiei mele, exclamă Allerdyke şi izbi iritat cu pumnul în masă. Lucrul e limpede de tot. Să vezi – nu te pricepi poate mult în meşteşugul fotografierii, dar o să mă poţi totuşi urmări –, eu întrebuinţez totdeauna, da totdeauna, un anumit fel de hârtie pentru copiile mele. Dar copia asta, vezi, pe care ai găsit-o în ceasul lui Lydenberg e executată pe un gen eu totul deosebit de hârtie şi trebuie să fie o reproducere. Nu e originalul scos de mine, ci copiat după el. M-ai înţeles?

Chettle, care-i urmărise atent explicaţiile, dădu din cap afirmativ.

— Cum nu! Omul care a făcut treaba asta îşi cunoaşte meseria! Splendid! Şi ce concluzie trageţi de aici?

— Următoarea! răspunse Allerdyke. Adineauri Mrs. Marlow îmi spunea că fotografia o rătăcise o vreme şi numai din întâmplare azi dimineaţă a dat iar de ea. Conchid din toate astea că cineva a pus mâna pe a patra copie, cea de la Mrs. Marlow, sau a căpătat-o de la ea şi a fotografiat-o. Poza din ceasul lui Lydenberg e o fotografie după fotografia mea.

— Aşa că acum – începu Chettle cam tărăgănat.

— Aşa că acum problema noastră e să descoperim cine a executat reproducerea asta. Hai, pleacă liniştit la Hull, şi fă acolo ce ai de făcut. La rândul meu am să lucrez de asemenea aici. Spuneam adineauri că nu ştiu dacă toată afacerea nu a devenit şi mai misterioasă, dar, în orice caz, am făcut un pas înainte.

Chettle puse ceasul cu fotografia la loc în cutie şi o vârî în buzunarul de la piept.

— Un pas înainte, Mr. Allerdyke, e mult într-o asemenea chestiune, zise el. Şi care va fi pasul al doilea, t dacă-mi dai voie să-ntreb?

— Vreau să aflu cine a făcut reproducerea, răspunse Allerdyke hotărât. Nu va fi treabă uşoară! Dar trebuie să-ţi spun părerea mea. Informaţia despre vânzarea giuvaierurilor a transpirat din birourile lui Fullaway. Cel care a umblat prin hârtiile lui. a putut să pună mina şi pe fotografia lui Mrs. Marlow, luând-o ca s-o copieze şi readucând-o. Cine puţea fi acela? Asta trebuie să aflu, fie ce-o fi. Dar să trecem la altă chestie: spuneai că oamenii poliţiei vor să caute urmele indicate de Mrs. Perigo? Le crezi într-adevăr şi dumneata atât de importante?

— În problema asasinării franţuzoaicei sunt într-adevăr foarte importante, răspunse Chettle.

Îşi vârâ mina în buzunarul hainei şi scoase o foaie de

hârtie cam boţită.

— Aici e o corectură tipografică a anunţului despre premiu; va fi afişat la toate posturile poliţieneşti din ţară şi va fi publicat şi în ziare.

Allerdyke luă corectura, care era încă umedă, şi o citi. Se cerea celor ce aveau vreo cunoştinţă să dea informaţiuni asupra unui tânăr cu părul de culoare închisă şi cu ochi negri, probabil un străin, care la jumătatea lunii martie s-a plimbat, câteva zile prin Kensington Garden, purtând de lanţ doi câini mopşi eu funde albastre la zgardă.

— La asta trebuie negreşit să pice vreun răspuns, observă Chettle. Se va găsi cineva care să-şi aducă aminte de tânărul în chestie şi care să ştie ceva despre dânsul. Dar am spus-o dinainte lui Blindway că nu ştiu dacă acesta e un simplu afiş sau o sentinţă la moarte!

— O sentinţă la moarte? exclamă Allerdyke. Ce vrei să zici cu asta?

— Ce vreau să zic? repetă Chettle cu un râs amar. Iacă, asta: dacă tânărul care vorbea cu Lisette în Kensington Garden şi plimba mopşii e cumva şi el un fel de unealtă a bandei criminale, aceasta îl va înlătura tot aşa cum i-a înlăturat pe Lydenberg şi pe franţuzoaică.

Allerdyke clatină din cap aprobând. Pricepea ce spunea detectivul. Când îl văzu plecat, se aruncă în fotoliu, îşi aprinse una din cele mai tari ţigări şi căzu pe gânduri încercând să găsească soluţia problemei ce-l chinuia şi pe care nu înţelegea s-o lase nerezolvată.

Un oarecare Federmann

Când a doua zi Allerdyke părăsea hotelul spre a se duce la Gresham Street, un „groom” al hotelului alergă după el.

Mr. Allerdyke, Mr. Allerdyke, sunteţi chemat la telefon. Allerdyke se întoarse şi constată că-l sunase Blindway. Acesta îl ruga să vină imediat la poliţie şi să

aducă şi pe Mr. Fullaway. E nevoie de amândoi; e vorba de chestia Perigo.

Allerdyke promise că vine, şi se duse să-l caute pe Fullaway. îl găsi; acesta tocmai voia să coboare. Păru foarte contrariat.

— Ştii ce-am spus ieri. N-aş mai vrea să am de-a face cu aceşti poliţişti. Van Koon şi cu mine vrem să lucrăm cu metodele noastre proprii, aşa că…

— Cum doreşti, îl întrerupse Allerdyke. Dar eu, în locul dumitale, m-aş folosi de ocazie pentru a afla ceva nou.

— La o adică ai dreptate, aprobă Fullaway. Cheamă. un auto şi peste două minute sunt la dumneata.

Când coborâră în faţa localului poliţiei, tocmai sosea şi Celia Lennard cu alt automobil. Părea cam plictisită.

— Eram tocmai la cafea, când m-au chemat, spuse Celia. Ei, să vedem ce lucru senzaţional ne pregătesc dumnealor!

În cabinetul şefului poliţiei se afla un domn bondoc şi gras, francez sau elveţian, cu o panglicuţă de decoraţie la butonieră. Părea nervos şi contrariat, şi ochii lui negri scânteiau. La intrarea elegantei doamne se ridică repede de pe scaunul lui şi făcu o reverenţă cam comică, de-o extremă politeţe.

— Domnul-Aristide Bonnechose, îl recomandă şeful cu un uşor surâs. Domnul Bonnechose crede că ne poate comunica ceva. E o completare la celee relatate de Mrs. Perigo. E vorba, fireşte, de tânărul de care vorbise Mrs. Perigo, cel cu clinii mopşi din grădina Kensington.

— Sunt mopşii consoartei mele, zise Bonnechose cu o nouă înclinare. Doi mopşi – Fifi şi Chou-Chou.

IOÎ

— Domnul Bonnechose, urmă şeful, este proprietarul unui stabiliment.

— Al unui Cafe-Restaurant, completă Bonnechose

repede. Mic, dar elegant – Cafe Bonnechose, Oxford *Street*. Casă fondată acum nouă ani; am preluat-o de la primul patron, după moartea acestuia.

— Domnul Bonnechose a citit azi dimineaţă în ziare despre depoziţia doamnei Perigo şi s-a prezentat imediat la noi. Mi-a povestit că îl cunoaşte pe tânărul care în primăvara asta a făcut doamnei Bonnechose serviciul de a-i plimba de câteva ori câinii de rasă. Pare într-adevăr să fie tânărul de care a pomenit Mrs. Perigo. Şi acum, domnule Bonnechose, fii bun şi ne istoriseşte amănuntele.

Francezul îşi drese glasul şi-şi răsuci mustaţa îngrijită.

— Cu toată plăcerea, cu toată plăcerea, vă voi istorisi imediat totul, începu el. Veţi înţelege că atât consoarta mea cât şi eu personal suntem extrem de ocupaţi. Nu avem mult personal şi trebuie de aceea să ne îngrijim de toate singuri. De aceea nu prea găsim timp liber să ieşim la plimbare… Soţia mea are o slăbiciune pentru câini – acum are doi mopşi: Fifi şi Chou-Chou. Preţioase animale cu peaigriuri în regulă şi tare drăguţi. Consoarta mea îşi face sânge rău că nu poate să-i plimbe. S-a întâmplat însă, astă primăvară, să vină în restaurantul nostru un tânăr – un compatriot de-al meu din Elveţia franceză, cantonul Vaud. Ne-am împrietenit repede, şi…

— Numele tânărului? i-o tăie şeful.

— Spunea că ţţ cheamă Federmann, răspunse Bonnechose – Karl Federmann. Îmi povestea că umblă să-şi găsească un loc de servitor la un domn bogat. Fusese chelner la Londra – cred într-un hotel – n-am prea dat multă atenţie la ce spunea în privinţa asta. În orice caz, în vremea când umbla după serviciu, avea foarte mulţi bani. La gustarea de dimineaţă comanda ce-i mai bun; uneori venea şi seara de cina la noi. Nu suntem un local scump – un fruştuc bun pentru doi şilingi, un dineu pentru trei şilingi – asta nu însemna nimic pentru el. Cum nu era

ocupat, sta mult de vorbă cu nevasta mea sau cu mine. Venind vorba într-o zi de cei doi bieţi câini de rasă neplimbaţi, îşi dădu cu părerea că prea se îngrăşaseră. Soţia mea oftă şi spuse că asta se datora lipsei de mişcare. Federmann era un om tare bun la inimă şi numaidecât se oferi să-i plimbe el. Chiar a doua zi veni şi nevastă-mea le puse fundele acelea albastre şi le spuse să fie cuminţi. Multe zile a plimbat mopşii noştri – ba la Hyde Park, ba la Kensington Garden. Om de zahăr, *mă rog*, şi apoi, deodată, nu l-am mai văzut pe prietenul nostru' Federmann. Nici de auzit n-am mai auzit nimic de el, până ce am citit azi jurnalele. Ne-am uitat unul la altul şi imediat am zis. „Ăsta-i Federmann! îl caută. A făcut vreo poznă!" Şi soţia mea a fost de părere că trebuie să mă prezint imediat la poliţie, ştiată-mă.

— Şi asta-i tot ce ştiţi 7 întrebă şeful.

— Tot – *parole d'honneur* – tot!

— Cam când a apărut tânărul întâia oară în restaurantul dumneavoastră 7

— Cam pe la începutul lui martie sau finele lui februarie.

— Şi când a dispărut 7

— Pe la începutul lui aprilie – de atunci nu a mai dat pe la noi. Şi clinilor parcă le pare rău…

— Ascultaţi, domnule Bonnechose, zise şeful. Nu v-a împărtăşit omul ăsta niciun amănunt despre el?

— Nimic altceva decât ce v-am spus.

— N-a spus unde locuieşte?

— Nu, niciodată.

— N-a venit niciodată însoţit de cineva? N-a adus cu el vreun amic sau vreo amică?

Bonnechose se lovi peste frunte.

— Ah, da, exclamă el surprins. O dată a venit cu o doamnă sau domnişoară, o franţuzoaică. Era înaltă – adică mai înaltă de cum sunt îndeobşte franţuzoaicele – zveltă,

foarte elegantă. Avea părul negru, ochii negri, nu chiar frumoasă, dar atrăgătoare.

— Lisette! exclamă Celia.

— Nu v-a spus cine era?

— Nu, nu a pomenit nicio vorbă despre ea. Era în genere un om foarte închis, acest Federmann, nu aflai nimic de la el în ce priveşte chestiile lui personale.

— Şi pe altcineva n-a adus niciodată cu el? Pe un domn, de exemplu 7

Bonnechose negă energic din cap, dar apoi se lumină deodată la faţă.

— Nu, zise el. Dar staţi, o dată – numai o dată – l-am văzut pe Federmann pe stradă vorbind cu un alt domn. Era pe Shaftesbury Avenue. Un bărbat voinic, impunător, ras complet, cu părul castaniu – un francez, mi s-a părut. Cu totul necunoscut mie, de altfel.

Şeful schimbă o privire cu Allerdyke şi cu Fullaway – amândoi ştiau ce vrea să însemne privirea asta. *Descrierea lui* Bonnechose se potrivea în mod frapant cu bărbatul care înnoptase cu Lisette Beaurepaire la *hotel*.

Şeful era tocmai să pună o nouă întrebare, când intră un om, căruia i se citea pe faţă că avea să comunice ceva urgent superiorului său. Şeful se ridică de pe scaun, se duse până la uşă şi ascultă comunicarea agentului. Apoi se întoarse cu faţa gravă:

— Am primit în momentul acesta o ştire care se referă probabil la tânărul de care vorbeam adineauri, zise el. Un om tânăr a fost găsit mort azi dimineaţă, în împrejurări suspecte, într-un hotel din City – împrejurări foarte asemănătoare cu cele ale morţii franţuzoaicei. Iar descrierea semnalmentelor – zicând aceasta îşi aruncă privirea pe o foaie de hârtie ce o ţinea în mână – mî face să cred că e vorba de acest Federmann.

— O, încă unul! exclamă Allerdyke.

Îi veni deodată în gând ce spusese Chettle. Cererea

publică de informaţiuni fusese aşadar într-adevăr o condamnare la moarte! Şeful îi aruncă o privire străpungătoare. Părea că ghiceşte ce se petrecea în sufletul lui.

— Îmi pare rău că iar trebuie să vă deranjez, dar trebuie să vă rog pe toţi să mă însoţiţi la hotelul din City. Nu trebuie să lăsăm nimic necercetat, şi dacă cineva poate identifica pe omul acesta…

— Uf, nu vreţi cumva să vă însoţesc şi eu, exclamă Celia necăjită. Vă rog, lăsaţi-mă să-mi văd de treabă – mi-i silă de ororile astea…

— Vă înţeleg Miss Lennard, zise şeful. Dar de dumneavoastră şi de domnul Bonnechose am nevoie mai mult decât de oricine.

Blindway, domnul Bonnechose şi Mr. Fullaway urcară împreună într-o maşină. Celia, Allerdyke şi şeful într-o altă maşină şi porniră spre City. Se opriră într-o stradă liniştită în apropierea docurilor la intrarea unui hotel, de modă veche. Hotelierul şi câţiva agenţi poliţieneşti le ieşiră înainte, iar prin deschizătura uşilor îi priveau capete curioase, pe când urcau spre uşa unei camere înaintea căreia păzeau doi sergenţi. Şeful se adresă cu un cuvânt încurajator Celiei.

— O privire va fi probabil de-ajuns, zise el. Dar uitaţi-vă cu toată atenţia.

În clipa următoare stăteau toţi şase înaintea unui pat îngust, pe care zăcea întins cadavrul unui om tânăr.

— Ei? întrebă îndată şeful. Ce ziceţi, Miss Lennard?

Celia respiră adânc.

— Acesta e omul care venise la Hull, şopti ea, parca pentru a nu trezi pe cel adormit. Omul care se dăduse drept frate al Lisettei. L-am recunoscut numaidecât.

— Şi dumneata, domnule Bonnechose? îl recunoşti?

Francezul clătina din cap impresionat.

— Federmann, zise el tulburat. O, da, e fără nicio

îndoială Federmann. Săracul băiat!

Şeful se întoarse să plece, spunând celorlalţi că asta era tot ce dorise de la domniile lor. Dar Fullaway, care Holbase uimit ochii asupra mortului, îl apucă de braţ.

— Staţi puţin! Şi eu îl cunosc pe omul acesta – dar nu sub numele de Federmann. Eu îl cunosc sub numele de Fred Ebers. A fost cameristul meu în Hotel Waldorf, de la începutul lui aprilie anul acesta până la sfârşitul primei, săptămâni din mai. Şi acum, după toate cele câte ştim, daţi-mi voie să-mi exprim părerea că mortul e ultimul instrument de care s-a folosit marele necunoscut. Franţuzoaica, Lydenberg şi acum omul ăsta – de toţi s-a descotorosit! Dar cine să fie oare bărbatul din spatele perdelei? Cine să fie marele asasin?

25

Cartea de vizită ele pe uşă

Şeful nu răspunse îndată izbucnirii iritate a lui Fullaway. Conduse micul grup în sală şi se adresă Celiei şi domnului Bonnechose.

— Asta e tot, Miss Celia, vă mulţumesc. Îmi pare rău că a trebuit să vă amestec în această afacere penibilă, dar nu se putea altfel. Domnule Bonnechose vă sunt îndatorat veţi mai primi veşti de la mine. Până atunci vă rog nu pomeniţi nimic de asta, nimănui, în afară de soţia dumneavoastră; şi mai ales nimic clienţilor. Mr. Allerdyke sunteţi atât de amabil să conduceţi până la un auto pe Miss Celia şi să vă întoarceţi cu Mr. Fullaway? Trebuie să mai vorbim cu agenţii şi cu personalul hotelului.

Când Allerdyke se întoarse în hotelul care fusese teatrul noii crime, găsi pe Blindway aşteptându-l jos. Detectivul îl conduse în camera unde şeful, Fullaway şi un inspector al cartierului City stăteau de vorbă cu patronul şi patroana hotelului. Patronul, un om morocănos, părea să răspundă numai în silă la întrebările, puse.

— Nu ştiu mai multe decât despre oricare pasager

care ia întâmplător o cameră, zise el morocănos.

— Răspunde-mi te rog la câteva întrebări, îl întrerupse calm şeful. Când a venit tânărul aici?

Patronul făcu un gest spre soţia sa.

— A sosit ieri seară pe la ora şapte, zise patroana, Eram chiar eu la birou. L-am înscris şi i-am dat camera nr. 27.

— Era singur?

— Singur. Avea un geamantan de mină, care se afla acum în camera lui, un pardesiu şi-o umbrelă.

— V-a spus bineînţeles un nume, poate şi adresa.

— S-a înscris sub numele Frank Herman, Walthamstow, răspunse hoteliera, în vreme ce se uita într-un registru de pasageri. Poftim e scris de mâna lui.

Şeful luă registrul, examină înscrierea, şi puse condica iar pe masă.

— Bine, şi ce-aţi mai observat la el în cursul serii *T*

— N-ai nimic, răspunse patroana; a luat în sala derestaurant două cotlete şi o cafea. A citit ziarele până pe la zece şi jumătate; l-am văzut chiar eu urcând scara, aproape de unsprezece. Cum azi dimineaţă nu l-am văzut şi nici gustarea de dimineaţă n-o comandase, am întrebat pe fata de serviciu, care mi-a spus că pe uşa lui se află o carte de vizită pe care scrie să nu fie sculat înainte de unsprezece.

— Unde e cartea?

— Aici, în plicul acesta, zise femeia, care părea mai dezgheţată şi mai cooperantă decât patronul. Am luat-o când am văzut ce s-a întâmplat. O vreţi dumneavoastră?

— Vă rog, zise şeful. Luă plicul, se convinse că în el se află cartonul, şi se adresă iar patroanei.

— Cine a descoperit ce se întâmplase? insistă el.

— Păi, fata de serviciu, zise hoteliera; puţin după unsprezece a venit jos să-mi spună că nu-i răspunde nimeni din odaia numărul 27, unde a bătut de mai multe

ori. Cum ştiam că vrea să apuce vaporul spre Rotterdam, care pleca pe la prânz, am trimis pe bărbatu-meu la el. Şi dacă a văzut că nici el nu căpătă niciun răspuns, în niciun chip, atunci…

— Atunci am intrat, eu şi fata, întrerupse hotelierul, că mai avem o a doua cheie. Şi l-am văzut întins mort, pe pat, cum l-aţi văzut şi dumneavoastră. Şi era rece şi ţeapăn, se vedea că era mort de mult.

— După opinia medicului era mort de şase, şapte ceasuri, explică inspectorul sectorului.

— N-ai observat nimic neobişnuit în camera lui? întrebă şeful pe patron. Nu era neorânduială?

— Nu, răspunse întrebatul. Şi nimic nu a fost atins, cum poate atesta şi poliţia pe care am chemat-o îndată. Banii, ceasul de buzunar şi toate lucrurile lui erau neatinse, nu este aşadar la mijloc o jefuire. Şi – urmă el cu emoţie oarecum sunând a reproş – puteţi spune ce vreţi, nu e vorba aici de niciun asasinat. E o sinucidere, nimic altceva. Nu vreau ca hotelul meu să fie compromis, să treacă drept un cuib de asasinate.

— Până acum n-a pronunţat nimeni cuvântul asasinat, îl întrerupse liniştit şeful. Dar pentru că dumneata singur ai adus vorba, ia să cercetăm puţin ce pasageri au mai tras aici noaptea trecută.

Deschise registrul şi privi pe ultimii înscrişi.

— Sunt aici trei, ba nu, patru inşi, care au venit după acest aşa-zis Frank Herman. Vă erau cunoscuţi?

— Numai unul din ei, răspunse hoteliera. Mr. Peter Donaldson din Dundee. E reprezentantul unei firme de iută şi vine adesea pe aici. Se mai află şi acum în hotel, cel puţin mai era acum o oră, şi rămâne două sau trei zile în oraş. Ceilalţi doi – Mr. şi Mrs. Nielsen – par străini. Au, dormit, au luat cafeaua devreme şi au plecat.

— Şi pe cel de-al patrulea – John Barcombe din Manchester – nu l-aţi cunoscut? întrebă şeful, cu ochii pe

numele ultimului înscris. Văd că i-aţi dat camera nr. 29 – aşadar foarte aproape de camera lui Herman.

— Nu, pe acesta nu-l cunoaştem, explică hoteliera. A venit cam pe la nouă seara şi a mâncat ceva înainte de a se urca în odaia lui. Pe la opt dimineaţa a cerut cafeaua şi o gustare şi a părăsit apoi hotelul. Foarte mulţi pasageri vin şi pleacă astfel.

— V-aţi uitat la acest Barcombe? N-aţi putea să ne daţi oarecari indicii?

— Nu prea mult, dar tot îmi amintesc. Era un bărbat puternic, cam palid la chip, cu părul castaniu deschis şi avea mustăţi. Purta un costum închis şi nu avea geamantan ori altceva. Spunea că era silit să rămână peste noapte la Londra. Un domn cu o înfăţişare foarte liniştită, cumsecade – a achitat înainte, la primirea camerei, pentru masa de seară, cameră şi fruştuc.

Şeful cercetă cu atenţie înscrisul din condică şi arătă cu degetul numele John Barcombe. Era un scris de un aspect neobişnuit, cu încolăcituri mari şi înflorite.

— Asta îmi pare un scris prefăcut, observă el. Şi acum ia observaţi: vedeţi înscrierea lui Herman? Examinaţi scrisul şi comparaţi-l cu cel de pe cartea de vizită care era fixată pe uşa lui Herman.

Scoase cartea de vizită din plic şi o puse lângă înscrisul din condică. Marshall Allerdyke, care se aplecase peste umărul său să poată vedea mai bine, era aproape să strige de uimire, căci scrisul de pe cartea de vizită era cu siguranţă acelaşi cu cel de pe cartea poştală adresată lui Lydenberg şi cu scrisul de pe spatele fotografiei. Trebui să facă o mare sforţare să-şi înăbuşe exclamaţia care-i sta pe buze.

Să examinăm iscălitura, zise şeful. Din prima aruncătură de ochi nu se poate observa vreo asemănare cu scrisul de pe cartea de vizită, unul are o grafie neobişnuită, celălalt, cel de pe carte, e un scris comercial, subţire şi

nervos. Şi totuşi între ele se găseşte o asemănare ciudată, frapantă. Priviţi puţin litera „*a*”; e bizară, dar caligrafiată la fel în ambele. Omul acesta era atât de obişnuit să facă pe *a* asemănător cu *a* grecesc, că l-a caligrafiat şi în scrisul prefăcut la fel. Deci nu mă îndoiesc că Barcombe a scris cartea şi a fixat-o pe uşă. Şi nu mă îndoiesc că tot el e omul care a omorât şi pe franţuzoaică.

Hotelierul sări în sus.

— Vasăzică, socotiţi că tot ar fi fost un asasinat f exclamă el furios. Mă aşteptam eu la una ca asta! De îndată ce poliţia se amestecă într-o afacere, totul se transformă în grozăvii senzaţionale. De ce, mă rog, numaidecât un omor? De ce? E o sinucidere pur şi simplu. O sinucidere... Şi v-aş fi foarte recunoscător dacă s-ar ridica de aici imediat cadavrul, căci nu vreau ca hotelul meu onorabil să-şi piardă buna reputaţie!

Cu o mutră mânioasă părăsi camera şi femeia îl urmă. Poliţia însă nu se sinchisi câtuşi de puţin, şi agenţii începură să cerceteze cu de-amănuntul obiectele mortului. Un lucru era limpede: mobilul crimei nu fusese furtul, în portofel şi pungă se aflau încă sume importante de bani în aur şi bancnote. Şi ceasul de aur cu lanţul, precum şi cele două inele aveau o valoare oarecare.

— Aproape aceleaşi împrejurări ca în hotelul în care am găsit-o pe camerista contesei, zise şeful, ridicându-se. N-aveţi nici, cea mai mică îndoială, Mr. Fullaway, că mortul e într-adevăr fostul dumitale fecior?

— E indiscutabil! îl asigură Fullaway. De altminteri aş putea aduce foarte multe persoane care să-l identifice!

— Poate că împrejurarea aceasta să ne aducă ceva, observă şeful. Dar acum trebuie să plec.

Allerdyke era pe jumătate hotărât să ia deoparte pe şef şi să vorbească cu el despre descoperirea lui Chettle, privitoare la scrisul de pe cartea de vizită. Dar pe când mai cumpănea, Fullaway îl apucă de mâneca hainei.

— Vino cu mine, îi şopti Fullaway. Vino, acum trebuie să acţionăm direct.

26

Cineva care cunoaşte taina

Allerdyke rămase uimit de înfrigurata energie cu care Fullaway îl trăsese afară din hotel, silindu-l să se urce în primul automobil pentru a-i duce la Hotel Waldorf. 11 cunoştea bine pe american, aşa că ştia cât de agitat şi de nervos putea deveni uneori, ca astăzi însă nu-l mai văzuse niciodată.

— Allerdyke, exclamă el, când maşina se puse în mişcare, afacerea trebuie dusă mai departe. Renunţ la orice pretenţie asupra recompensei. Toată afacerea asta; e mult prea serioasă ca să se poată proceda în taină. Am. să-i spun lui Van Koon că ceea ce ştim sau presupunem trebuie împărtăşit şi celorlalţi. Acum trebuie să-l demascăm în sfârşit pe omul care se află în spatele tuturor acestor lucruri. Allerdyke, trebuie să acţionăm.

Allerdyek râse. Cu cât se agita mai mult celălalt, cu atât era el mai liniştit.

— Frumos! zise el cu ton flegmatic. O să ne punem aşadar pe lucru şi vom rezolva marea enigmă. Ştii desigur cum să procedezi.

— Aşteaptă până ce vom ajunge la hotel, răspunse Fullaway. Ai să-ţi dai îndată seama care e părerea mea.

Căzură amândoi în adâncă tăcere, până ce automobilul opri în faţa Hotelului Waldorf. Acolo, Fullaway îşi conduse în mare grabă însoţitorul în apartamentul său, adresându-se agitat secretarei sale.

— Mrs. Marlow, zise el, fii te rog bun, du-te în camera lui Van Koon şi pofteşte-l încoace. E vorba de o chestiune importantă. Te rog şi pe dumneata să vii înăuntru, ţin să fii de faţă.

Allerdyke, care examina cu atenţie pe femeia aceasta, înconjurată de atâtea mistere, observă că ea nici

nu clipise măcar din gene. Nu trecuse niciun minut şi ea se şi întoarse cu Van Koon.

— S-a întâmplat ceva? se informă el, salutând pe Allerdyke cu o înclinare a capului. Arde Vezuviul?

— Te rog, Van Koon, aşază-te, zise Fullaway, după. ce îi conduse pe toţi în biroul său particular.

— Mrs. Marlow, închide uşa de afară şi vino şi dumneata înăuntru. Avem de ţinut o consfătuire foarte serioasă. Vă rog, aşezaţi-vă cu toţii.

Aşteptă până ce-i văzu aşezaţi în jurul mesei rotunde din mijlocul odăii.

— Avem noutăţi, Van Koon, zise el. Eu şi Allerdyke ne-am întors chiar acum de la un hotel din docuri, unde am văzut cadavrul unui tânăr omorât în aceleaşi împrejurări ca şi camerista franceză. Am dat şi de urmele unui bărbat ale cărui semnalmente se potrivesc exact cu cele ale însoţitorului Lisettei Beaurepaire. Eu personal, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că avem de-a face în ambele cazuri cu acelaşi ucigaş. Mrs. Marlow, tânărul mort, pe care i-am văzut chiar adineauri, este feciorul pe care l-ar»

avut în serviciul meu aici în hotel – Fred Ebers. Îţi aminteşti de el?

— Desigur, răspunse Mrs. Marlow liniştită şi netulburată. Mi-l amintesc foarte bine.

— Acest Ebers, urmă Fullaway, adreşându-se lui Van Koon, era din Elveţia franceză şi se angajase aici în hotel ca servitor, la mine şi la alţii. În orice caz o cunoştea pe Ltsette Beaurepaire şi era în legătură cu ea, căci Miss Lennard l-a identificat ca fiind bărbatul care s-a prezentat la Hull ca frate al Lisettei. Şi acest Ebers – ca să simplificăm lucrurile să rămânem la numele acesta – avea acces prin camerele mele. Şi ceea ce aş voi să şciu de la dumneata Mrs. Marlow – crezi oare că el s-a încumetat să umble printre hârtiile, scrisorile şi registrele noastre? Ar fi putut, de exemplu, afla că mă ocupam cu vânzarea

giuvaierurilor ducesei Nastirsevici sau că Miss Lennard ar fi cumpărat de la mine perlele lui Pinkie Pell? Ia gândeşte-te?

Mrs. Marlow părea că e de mult gata să răspundă. Spuse fără cea mai mică şovăială:

— Dacă a făcut cineva lucrul acesta, apoi s-a întâmplat din propria dumitale vină, din completa dumitale lipsă de grijă, Mr. Fullaway, zise ea. Ştii bine că sunt pedantă în privinţa aceasta. În orice caz, din clipa în care intru aici dimineaţa, de la ora zece până la cinci după amiază, n-are nimeni posibilitatea să vadă hârtiile sau registrele noastre. Le ţin întotdeauna pe pupitrul meu, atâta vreme cât mă. aflu în birou, iar la prânz, cât zăbovesc la masă, le încui în casa de bani. Dar dumneata n-ai nicio grijă! De ţâţe ori n-am văzut dimineaţa că peste noapte ai scos hârtiile din casă şi că se lăfăie pe mese, la vederea oricui.

— Ştiu; ştiu, aprobă Fullaway gemând. Sunt îngrozitor de neglijent.

— Fireşte că lăsând la voia întâmplării registrul de copiat şi caietul cu duplicatele telegramelor noastre, urmă Mrs. Marlow cu ton calm, Ebers putea foarte bine să citească totul cât se poate de comod. Că doar intra aici destul de des. Şi documentele noastre sunt cât se poate de limpezi, Mr. Fullaway. Oricine a putut scoase din registrele noastre tot ce putea să-l intereseze.

Van Koon, care ascultase atent, se întoarse semiironic semidojenitor spre Fullaway, care sta jenat şi lovea cu degetele în masa lustruită.

— Eşti într-adevăr cam prea neglijent, dragă prietene, zise el clătinând din cap. Dacă-ţi laşi hârtii atât de importante la îndemâna oricui, după cum susţine doamna, atunci nici nu te poţi aştepta la ceva mai bun. E limpede că dumneata i-ai oferit acestui Ebers toate posibilităţile să afle ce voia. Dar acum se impune o singură

întrebare: ce a făcut tânărul acesta cu datele pe care şi le-a procurat aici? Acesta e esenţialul.

— Da, exclamă, Allerdyke. Asta-i întrebarea.

Fullaway lovi cu pumnul în masă.

— Lucrul e foarte limpede, zise el. A vândut ce ştia unei bande de tâlhari. Trebuie să fi fost cu siguranţă o bandă întreagă. Susţin că e absolut cu neputinţă ca toate acestea să fi fost născocite şi realizate de către o singură persoană. Asta-i lucru cert. Dar întrebarea rămâne aceeaşi – cine sunt criminalii?

Nimeni nu răspunse la această întrebare. Allerdyke îşi vârâse mâinile în buzunare şi-l privea fix pe Fullaway. Mrs. Marlow desena modele invizibile pe tăblia mesei, Van Koon scoase un briceag din buzunar şi începu să-şi potrivească colţurile unghiilor, cu o figură distratâ.

— Este o chestie pe care am susţinut-o întotdeauna, Fullaway, zise în sfârşit Van Koon. N-ai vrut să ştii nimic despre asta, dar sunt nevoit să revin asupra ei. Lasă-mă să pun azi întrebarea prietenilor dumitale, sunt cu toţii destul de deştepţi spre a-şi da *6* părere.

— Mă rog, n-am nimic împotrivă, zise Fullaway, făcând din mână o mişcare de indiferenţă. Spune liniştit ce gândeşti, Van Koon, sunt de acord.

Van Koon se adresă lui Allerdyke şi lui Mrs. Marlow.

— De la început l-am făcut atent pe Fullaway asupra a două aspecte, zise el. Mai întâi de toate n-avem nici cel mai neînsemnat indiciu să putem bănui că complotul ar fi fost pus la cale în Rusia şi că de acolo ar fi fost îndreptat încoace; în al doilea rând sunt dovezi lim pezi că tot complotul a început la Londra şi. că de aici a fost condus. Dar cine ştia în Londra despre afacerea cu bijuteriile? Fireşte că Fullaway.

Tăcu o clipă şi privi cu atenţie pe secretară. Şi Ăllerdyke, care o privea de asemenea, văzu cum ochii ei rămaseră tot atât de calmi şi de nepătrunşi ca de obicei.

Era clar că femeia aceasta posedă o extraordinară stăpânire de sine. Van Koon zâmbi şi urmă:

— Dar mai este cineva, zise el, lovind în masă. Un om al cărui nume Fullaway nu vrea să-l amestece în povestea asta, Delkin!

Fullaway începu să râdă tare şi făcu o mişcare de nerăbdare.

— Sfinte Doamne, exclamă el ironic. Un multimilionar! Lucrul e ridicol, Van Koon! Delkin m-ar da pur şi simplu pe uşă afară, dacă l-aş întreba.

— Dar Delkin trebuie întrebat cu orice preţ, îl întrerupse Van Koon. Milionar sau multimilionar, Delkin a fost a treia persoană; îl las deoparte pe Ebers, deşi a fost fără îndoială o unealtă a bandei, care ştia că James Allerdyke transportă bijuterii în valoare de două sute de mii de lire sterline. Acesta e un fapt asupra căruia nu se poate trece cu vederea.

— Eh! exclamă Fullaway. Delkin, care şi-ar putea cumpăra cel mai mare magazin de bijuterii din Londra ori din Paris.

— Dar care-i părerea dumitale, Mr. Van Koon? întrebă Allerdyke, întrerupând cuvintele iritate ale lui Fullaway. Ai ajuns desigur la o concluzie.

— Nu ştiu dacă mă pricep să trag concluzii, răspunse Van Koon, dar ştiu că am o minte sănătoasă. Nu spun nicidecum că Delkin ar fi având vreun amestec în complot, dar propun ca să i se pună o întrebare decisivă şi anume dacă a comunicat cuiva despre proiectul cumpărării bijuteriilor, şi cui? Cred că e de absolută importanţă să i se pună această întrebare.

— Ce motive ai împotriva unei astfel de întrebări? reluă Allerdyke, adresându-se lui Fullaway.

— Fullaway ridică din umeri.

— O, nu ştiu, răspunse el. În orice caz, pasul acesta mi se pare lipsit de orice importanţă şi nici n-aş vrea să-l

deranjez pe Delkin. Nădăjduiesc că bijuteriile acestea tot se vor găsi la urma urmelor şi că vei duce vânzarea la bun sfârşit. N-am avut decât două convorbiri cu Delkin – una în hotelul său şi una aici –, ştia de vânzare-şi că trebuia tăinuită.

Mrs. Mariow ridică deodată capul şi zise repede: uiţi, Mr. Fullaway, că ai primit o scrisoare de la Mr. Delkin.

În care-ţi comunica că voia să aibă un drept de preferinţă la cumpărarea bijuteriilor ducesei Nastirsevici pe care le va aduce Mr. James Allerdyke din Rusia.

— Ah, da, ai dreptate! exclamă Fullaway, lovindu-şi fruntea. Uitasem. Era o scrisoare cu totul particulară a lui Delkin şi…

— Nu, îl întrerupse Mrs. Marlow. Era scrisă şi iscălită de secretarul lui Mrs. Delkin. Deci şi secretarul avea cunoştinţă despre această afacere.

Van Koon clătină din cap şi-i aruncă o privire piezişe.

— Asta-i! exclamă el. Secretarul avea cunoştinţă despre aceasta. Cum am putea şti dacă nu cumva secretarul lui Delkin…

— Oh, toate astea sunt prostii Van Koon! îl întrerupse Fullaway. Secretarul lui Delkin, Merryfield, este după cât ştiu de mulţi ani în serviciul acestuia, şi…

Dar Allerdyke se ridicase deodată şi-şi apucă pălăria care se afla pe o măsuţă alăturată. Şi-o puse pe cap şi se adresă lui Fullaway.

— Sunt de acord cu Mr. Van Koon, zise el. Şi deoarece sunt vărul şi executorul testamentar al lui James Allerdyke, am să mă duc să-l caut pe Mr. Delkin la hotelul său – dacă nu mă înşel Hotel Cecil? N-are niciun rost Fullaway să iei aşa de uşor lucrurile. Delkin ştia despre afacere şi acum Mrs. Marlow ne povesteşte că şi secretarul său avea cunoştinţă de asta. Mă simt dator să vorbesc personal cu toţi aceia care au avut cunoştinţă de

lucrul acesta. Poate că aflu lucruri importante.

Van Koon se ridică şi el.

— Îl cunosc pe Delkin întrucâtva, am să vă însoţesc.

— Bine, zise Fullaway, în cazul acesta, să ne ducem toţi trei. Nu sunt decât câţiva paşi până la el. Mrs. Marlow, dacă doreşte cineva să-mi vorbească, mă întorc îndată după dejun.

Cei trei bărbaţi ieşiră. Secretara rămase câteva minute cufundată în gânduri – până ce o singură lovitură a ceasornicului de pe cămin o făcu să tresară. Se duse repede în cealaltă odaie, îşi puse mantila şi pălăria şi părăsi hotelul, apucând în direcţia Arundel Street.

Milionarul, străinul şi ducesa

Cei trei bărbaţi se strecurară prin vălmăşagul mulţimii de pe chei şi se apropiară de Hotel Cecil. Deodată, Fullaway îi făcu atenţi asupra unui automobil particular care intra în curtea hotelului.

— Iată, în maşină e Delkin, şi… lângă el ducesa Nastirsevici! Dar cine să fie celălalt bărbat? Pare un compatriot de-al nostru, ce crezi Van Koon?

Acesta îşi întoarse capul, iar Allerdyke, care nu-l mai văzuse pe Delkin, privea şi el curios, dorind să vadă bine pe omul care făcuse o avere atât de însemnată cu comerţul de carne conservată. Dar în automobil se aflau doi domni lângă ducesă. Unul înalt, drăguţ, cu o înfăţişare marţială, cu mustaţa uşor răsucită în sus şi monoclu, cu fţa energică. Celălalt era cât se poate deneinteresant: scund, bondoc, cu privirea prietenoasă, cu ochelari cu ramă de aur.

— Care din cei doi e Delkin? întrebă Allerdyke.

— Bărbatul cel scund cu ochelari, răspunse Fullaway. Pe cât e de nearătos pe atât e de şiret. L-ai cunoscut pe celălalt Van Koon?

Van Koon se întoarse şi privea înspre direcţia de unde veniseră.

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse el. Dar tocmai a trecut pe lângă noi un domn.: Îl cunosc – e din Boston – şi tare aş vrea să-i vorbesc. Aşteptaţi-mă acolo în vestibul o clipă, Fullaway, nu zăbovesc mult.

Dispăru în vălmăşagul mulţimii.

Fullaway nu mai făcu nicio observaţie. Intră în vestibulul hotelului şi privi în juru-i. Deodată arătă spre un colţ depărtat:

— Iată, Delkin, ducesa şi omul care era cu ei stau. împreună la o masă. Habar n-aveam că Delkin şi ducesa se cunosc. Dar e fireşte, dacă locuiesc în acelaşi hotel şi sunt amândoi americani. Ce să facem acum, Allerdyke? Să ne ducem la ei sau să-l aşteptăm pe Van Koon până s-o întoarce.

— Să aşteptăm, răspunse Allerdyke.

Se aşezară la o măsuţă.

— Să bem ceva, propuse acesta, făcând semn unui chelner.

— Două păhăruţe de Cherry – ori mai bine trei – Van Koon o să fie curând şi el aici.

Dar minutele trecură şi Van Koon nu apăru.

— Mare prostie din partea lui Van Koon, zise Fullaway. Timpul trece şi ştiu că Delkin ia masa la două. Hai, Allerdyke, urmă el ridicându-se. Când o veni Van Konn ştie el unde să ne găsească. Am să te prezint eu lui Delkin.

Când milionarul din Chicago auzi numele lui Allerdyke îl privi cu vădit interes. îl pofti pe el şi pe însoţitorul său să se aşeze la masa lui.

— Vorbeam tocmai despre cazul dumneavoastră, Mr. Allerdyke, zise el calm. Fullaway, nu ştiu dacă-l cunoşti pe domnul, deşi e foarte cunoscut. Mr. Chilverton, renumitul detectiv newyorkez. Chilverton, Mr. Fullaway, Mr. Allerdyke.

Fullaway şi Allerdyke priveau cu mare interes pe cel ce le fusese prezentat.

— Mr. Delkin, i-aţi povestit lui Mr. Chilverton despre afacerea noastră? întrebă Fullaway.

— Nu i-am povestit decât ce a putut citi şi dânsul în toate ziarele, răspunse Delkin. Cât priveşte afacerea noastră, cum o numeşti, ducesa găseşte că înaintează prea încet. Ce crezi Mr. Allerdyke?

— Probabil e în însăşi natura acestei afaceri ciudate ceva ce o face să meargă încet, răspunse Allerdyke. Apar mereu lucruri noi, Mr. Delkin. Chiar şi astăzi, şi am venit anume aici să ne consultăm cu dumneata în chestiunea, aceasta. Fullaway o să vă povestească mai bine ca mine.

Fullaway îi puse la curent pe scurt cu descoperirea făcută chiar în acea zi la micul hotel din apropierea docurilor şi îi comunică concluziile trase din această împrejurare. Povesti în ce relaţii fusese el cu acest Ebers-Federmann-Herman, şi la urmă descrise convorbirea care avusese loc în biroul său. Apoi spuse, adresându-se lui Allerdyke:

— Las în seama lui Mr. Allerdyke să spună de ce am venit aici. A fost ideea lui şi a lui Von Koon – nu a mea.

— O spun cu plăcere, zise Allerdyke. Mr. Delkin, am vrut să vă întreb dacă mai ştie cineva despre afacerea cu bijuteriile în afară de secretarul dumneavoastră? E o întrebare deschisă şi veţi înţelege de ce v-o pun.

— Fireşte, zise Delkin, prietenos. Aveţi deplină dreptate să mă întrebaţi, şi pot să vă răspund cu un nu hotărât. Cât despre secretarul meu, pe care-l am de peste doisprezece ani în serviciu, pot să vă asigur că e un om demn de toată încrederea, şi nu i-am vorbit decât atât cât a fost nevoie ca să scrie scrisoarea aceea. Nu cunoaşte amănuntele. Nu domnule, n-am vorbit cu nimeni despre acesta, nici măcar cu fiica mea. Fireşte că în zilele din urmă m-am întreţinut cu ducesa asupra acestui subiect. Şi acum, deoarece sunteţi aici, Mr. Fullaway, vreau să vă spun şi eu deschis ce gândesc. Cred că întregul complot a

fost plănuit în biroul dumitale.

Fullaway se înroşi deodată la faţă şi privi pe milionar cu oarecare mânie.

— Dar, daţi-mi voie, Mr. Delkin, exclamă el. Eu…

— Linişteşte-te, tinere, îl întrerupse Delkin. Nu m-am gândit, fireşte, la dumneata personal. Dar ştii că am fost de câteva ori în birourile dumitale, şi eu am spirit de observaţie. Ce ştii despre femeia pe care o ai în serviciul dumitale? O cred prefăcută. Cine e ea? Un lucru e clar, după toate câte mi-ai spus chiar dumneata, şi anume că n-ai faţă de dânsa nicio taină în chestii de afaceri.

Fullaway nici nu încercă măcar să-şi ascundă necazul şi mânia.

— O am pe Mrs. Marlow de peste trei ani în serviciul meu, răspunse el. A venit la mine cu certificate şi recomandări excelente, şi am şi eu absolut aceleaşi motive să mă încred în ea cum ai şi dumneata să te încrezi în secretarul dumitale.

— S-ar putea, zise Delkin, ca oamenii cei mai demni de încredere să cadă la urma urmelor în cele mai grele ispite. Orice om de afaceri ştie lucrul acesta. Ce credeţi despre aceasta?

Allerdyke se feri să spună ceea ce gândea. Ridică doar din umeri.

— În orice caz, se pare că vestea aducerii bijuteriilor din Rusia de către vărul meu a fost aflată din Londra, zise el prudent. Şi anume din biroul lui Fullaway.

— Prin acest Ebers, exclamă Fullaway iritat. E curată prostie să se presupună măcar că Mrs. Marlow ar fi putut avea cel mai. mic amestec.

Delkin râse încet.

— Insist: taina afacerii cu bijuteriile a transpirat din biroul dumitale. Şi n-ar strica dacă ai face cercetări ceva mai precise.

Fullaway se ridică.

— În orice caz nu are nicio valoare, zise el cu bruscheţe, să mai discutăm aici despre lucrul acesta. Sper că în curând se vor limpezi lucrurile, şi atunci se va cunoaşte adevărul în toată realitatea lui. Vino, Allerdyke.

Cei doi bărbaţi părăsiră masa. Dar înainte de a fi ajuns în stradă, Chilverton, care se luase repede după ei, îi reţinu.

— Iertaţi-mă, zise el, pot să vă pun o. Întrebare? Cine e de fapt acest Van Koon, pe care l-aţi pomenit?

— Un american, răspunse Fullaway, care e aici în Londra încă de la începutul primăverii. Se afla împreună cu noi, când veneam spre dumneavoastră. Dar s-a întors tocmai când dumneata şi Delkin intraţi în curtea hotelului cu automobilul.

Chilverton aruncă o privire asupra lui Fullaway.

— M-a văzut? întrebă el.

— Fireşte! zise Fullaway. S-a interesat cine sunteţi, sau mai bine-zis eu am fost acela care am întrebat.

— Dumneata ai întrebat, observă Allerdyke. Şi apoi el a plecat…

— Descrieţi-mi-l, vă rog, îi rugă Chilverton.

Ascultă cu atenţie pe Fullaway care-i dădu amănunte despre înfăţişarea lui Van Koon.

— Hm! mormăi el. Pot să vă însoţesc la hotelul dumneavoastră? Cred că-l cunosc pe omul acesta şi. aş vrea să-l văd.

Unul din portari sta la intrarea Hotelului Waldorf. Fullaway îi făcu semn să se apropie.

— L-ai văzut pe Mr. Van Koon? întrebă el.

— Mr. Van Koon? Da, domnule. S-a întors la câteva minute după ce a părăsit cu dumneavoastră hotelul, şi-a luat de sus o valiză de mină, a lăsat vorbă că va lipsi peste noapte şi a plecat cu un automobil. Părea foarte grăbit.

Înainte ca Fullaway să fi putut vorbi, Chilverton apucă pe portar de braţ.

— Poate că ai auzit întâmplător unde i-a spus să meargă şoferului?

— Da, domnule, răspunse omul. Gara Sf. Paner as. Fără ca să mai spună un cuvânt, Chilverton se întoarse, ieşi grăbit în stradă sări în primul automobil neocupak şi o porni cu cea mai mare viteză, iar Allerdyke şi Fullaway se priviră uimit. Apoi Allerdyke râse.

— Acum ştim de ce s-a întors Van Koon, zise el încet, L-a recunoscut pe Chilverton. Dar de ce l-a făcut aceasta să şteafgă puţina? Şi cine e el de fapt?

28

Prima urmărire

Fullaway mai rămase o clipă în portalul hotelului, privind în josul străzii, în forfoteala căreia dispăruse automobilul lui Chilverton. Apoi se întoarse ridicând deznădăjduit din umeri şi porni alături de Allerdyke.

— Asta nu o mai pot înţelege, zise el după ce ajunseră în tăcere la primul cât.

Allerdyke râse ironic.

— Nu cunosc atâtea despre lume ca a dumneata, Fullawya. Dar mă gândesc că aici nu e nevoie de cine ştie ce explicaţii. Când cineva se face nevăzut la apariţia unui detectiv, atunci omul acela ştie că este căutat. Cred că amicul dumitale van Koon a fugit de Chilverton şi că Chilverton îl urmăreşte acum.

Ajunseseră tocmai în faţa camerei pe care o ocupase-Van Koon, şi Allerdyke îşi aduse aminte de clipa în care o văzuse pe Mrs. Marlow furişându-se afară. Până-n clipa de faţă se ferise să povestească ceva lui Fullaway despre aceasta, deoarece, aştepta desfăşurarea evenimentelor. Dar acum, când se părea că însuşi Van Koon e un individ dubios, nu trebuia oare să-i împărtăşească totul? Tot cumpănind, merseră mai departe, şi Fullaway deschise uşa care dă în birourile sale. Vârî mâna în cutia care se afla în spatele uşii, şi scoate câteva scrisori şi o telegramă. Cu o

mişcare grăbită desfăcu telegrama, pentru ca după o clipă s-o arunce cu un strigăt iritat pe masa de lângă el.

— La naiba cu toată povestea! exclamă el furios. Allerdyke, te rog citeşte şi spune-mi ce poveste îndrăcită o mai fi şi asta!

Allerdyke luă telegrama şi citi cu voce tare:

„Regret că va trebui să lipsesc de la birou o zi sau două. Sunt împiedicată de afaceri particulare şi extraordinar de urgente. Maflow”.

Râse forţat, puse înapoi pe masă telegrama şi privi pe Fullaway, care se plimba cu paşi agitaţi prin odaie.

— Da, zise Allerdyke, asta pare şi mai ciudat decât întâmplarea cu Van Koon. Adu-ţi aminte că ai părăsit-o pe funcţionara dumitale exact la ora unu, şi după cum se poate vedea, telegrama a fost expediată după zece minute de la oficiul din East Ştrand. Se conchizi de aici?

— Că e o zăpăceală blestemată! strigă Fullaway. Am impresia că sunt înconjurat de tot felul de taine diabolice.

Allerdyke se prefăcu că se adânceşte din nou în citirea telegramei. Dar în realitate cumpănea. Să-i povestească acum lui Fullaway ce ştia? Era foarte ispitit s-o facă; dar în ultimul moment, prevederea lui înnăscută îl reţinu.

— Spuneai adineauri lui Delkin că ai cele mai bune recomandări asupra lui Mrs. Marlow. Ce fel de recomandări sunt acestea, Fullaway?

— Recomandări de afaceri! răspunse Fullaway agitat. Cele mai bune! Firme de primul rang. Du-te în persoană la una din ele şi informează-te şi dumneata.

— Ce ştii despre viaţa ei particulară?

— Ei, la naiba, ce are a ace viaţa particulară a acestei femei cu mine? se răsti Fullaway. Nu ştiu absolut nimic. Atâta vreme cât soseşte fix la zece şi pleacă la cinci şi-şi face datoria nu mă sinchisesc câtuşi de puţin de viaţa ei particulară. Ei, drăcia dracului.

— Trebuie să ştii desigur unde locuieşte? întrebă Allerdyke calm.

— Nu, răspunse Fullaway. Undeva prin Westend, cred. Nu ştiu. Nu mă ocup câtuşi de puţin de afacerile particulare ale funcţionarilor mei.

— Dar de astă dată afacerile lor particulare au ceva de-a face cu dumneata, zise Allerdyke. De altminteri cred că telegrama aceasta e numai un pretext. Ce-ai de gând să faci?

— Oh, nu ştiu! exclamă Fullaway. M-am săturat de-a binelea de toată povestea asta.

Allerdyke îşi scoase ceasul.

— Trebuie să plec, zise el. Mai am de rezolvat unele chestiuni comerciale. Mai târziu o să mai stăm de vorbă.

Fullaway nu dădu niciun răspuns, şi Allerdyke îi părăsi. îl căută pe Gaffney şi plecă cu el.

— Cât timp îţi trebuie ca să-l aduci încoace pe fratele dumitale? întrebă el.

— Cu un automobil în douăzeci de minute! răspunse Gaffney repede.

— Atunci ia un automobil, adu-l pe fratele dumitale şi vino cu el la biroul meu, zise Allerdyke. Am să fiu şi eu acolo.

Opri un automobil şi se duse la Gresham Street. Ambler Appleyard, căruia îi povesti întâmplările din cursul dimineţii, îl ascultă în tăcere şi cu cea mai mare atenţie.

— Mr. Allerdyke, zise el apoi, după scurtă pândi re, nu te sinchisi prea mult de ceea ce a hotărât Chilverton în legătură cu Van Koon. Indiferent dacă există vreo legătură între Van Koon şi Mrs. Marlow sau Miss Slade, trebuie s-o găsim! Asta-i datoria noastră.

Crezi că o fi fugit? întrebă Allerdyke.

— Cred că vreo observaţie scăpată cu prilejul consfătuirii din camera lui Fullaway a hotărât-o să procedeze în felul acesta, răspunse Appleyard. Spuneai că

a expediat telegrama de la oficiu' East Ştrand zece minute după plecarea dumneavoastră. Atunci cu siguranţă că s-a dus mai. Întâi în Aroundel Street, să-l caute pe Rayner, alias Ramsay. Păcat că nu l-am supravegheat în continuu. Dar vom lămuri îndată şi asta, când vor veni cei doi Gaffney.

Cei doi fraţi sosiră după câteva minute, şi după o scurtă consfătuire ştia ce are de făcut fiecare. Cel mai mare, şoferul lui Allerdyke, trebuia să închirieze o cameră cât se poate de aproape de Hotel Pompadour, ca să poată fi la dispoziţia lui Appleyard. Albert Gaffney, fratele mai tânăr, a fost însărcinat cu Supravegherea lui Rayner. Dacă Mrs. Marlow, alias Miss Slade, avea vreo bănuială, atunci nu era deloc probabil că se va întoarce seara în locuinţa ei.

— Singurul lucru ce ne mai rămâne de făcut, zise Appleyard, după ce cei doi Gaffney primiră destui bani ca să facă faţă la orice eventualităţi, este să hotărâm o întâlnire pentru diseară. Deoarece e cu putinţă ca Rayner sau Miss Slade, sau amândoi, să se întoarcă totuşi la Pompadour, propun să alegem un punct de întâlnire cât mai în apropierea Pompadurului.

— Pot să vă şi indic un local, zise cel mai mare dintre Gaffney. Aproape de tot de Lancaster se află un bar liniştit, ceva mai retras de stradă. La ce oră să ne găsim acolo?

Appleyard propuse ora unsprezece şi jumătate. La ora aceea ar putea şti dacă Mr. Rayner şi Miss Slade se vor fi întors acasă. Şi Albert Gaffney ar putea da un raport despre cele observate în timpul zilei.

— Crezi că vom ajunge la vreun rezultat? întrebă Allerdyke pe procuristul său după plecarea celor doi Gaffney.

— Poate, răspunse Appleyard. Acest Albert Gaffney e un flăcău isteţ, dacă va fi pe urmele lui Mr. Rayner. n-o să-l slăbească din ochi. În afară de asta, sunt mai mult ca sigur că Miss Slade, în momente de grea cumpănă, se va adresa

lui Rayner. Ce aveţi acum de gând, Mr. Allerdyke?

— Propun să ne distrăm puţin, răspunse Allerdyke.

Luăm mai întâi masa împreună, apoi o să ne ducem la vreun teatru, ca să mai scurtăm din timp.

Albert Gaffney stătea într-un colţ liniştit al barului „când sosiră acolo şi ceilalţi trei. Appleyard se convinsese că nici Rayner nici Miss Slade nu se întorseseră încă la Pompadour: Gaffney şoferul n-avea nimic de comuni cât; iar fata lui Albert Gaffney exprimă o mină dezamăgită şi nemulţumită, când fu întrebat despre rezultatele obţinute.

— Nu e vina mea şopti el, aplecându-se peste maşala care se aşezaseră. Dar mi-au scăpat. Şi culmea, chiar în ultimul moment, tocmai când lucrurile începuseră să devină interesante.

— Ai văzut ceva? întrebă Allerdyke.

— Am să vă spun totul, spuse Albert Gaffney. i-am văzut pe amândoi şi i-am urmărit până ce a survenit afurisitul acela de incident. Aşadar, am stat de pază până la ora şase în faţa casei de pe Aroundel Street. Atunci a ieşit el. Dar nu s-a urcat în automobilul său, deşi îl aştepta. S-a dus la staţia metropolitanului Temple şi a cerut un bilet pentru Cannon Street. L-am urmat. Coborî la Cannon Street şi se duse la ghereta de cărţi a gării. O găsi acolo – ea-l aştepta. Au stat un timp de vorbă apoi au intrat în hotelul gării. Au luat masa acolo, iar eu făcui acelaşi lucru, fără să-i scap o clipă din ochi. După masă au rămas împreună, şi se părea că aşteaptă pe cineva. Acest cineva era un bărbat cu înfăţişarea unui voiajor comercial de clasă mai bună. Se aşează la masa lor, comandă un pahar de vin, şi toţi trei începură să vorbească în şoaptă. În sfârşit, se ridicară şi ieşiră pe peronul gării, apoi se urcară cu toţii într-un automobil. Luai şi eu o maşină şi-i poruncii şoferului să nu scape din ochi maşina cealaltă. Făcu întocmai o bună bucată de timp. Mai întâi se opriră la un mic restaurant, în apropierea gării Liverpool Street – ea şi

voiajorul comercial, să-i zicem aşa, coborâră şi intrară înăuntru; Rayner rămase în maşină. Apoi ce doi se întoarseră cu încă un bărbat, care avea aceeaşi înfăţişare ca şi primul, şi se urcară toţi trei în automobilul lui Rayner, care demară în direcţia Aagate. Maşina mea se ţinu strâns pe urma lor, până ce un afurisit de autobuz se intercală între ei şi mine, blocând de altminteri întreaga circulaţie. Sării îndată din maşină, deşi riscasem să-mi frâng gâtul când traversam strada ca să-i urmăresc; era totuşi prea târziu. Dispăruseră pur şi simplu. Dar mi-am notat numărul automobilului.

Appleyard dădu din cap aprobator.

— Bine, zise el. Şi asta e ceva, Gaffney, şi adresându-se lui Allerdyke, cred că în astă seară nu se mai poate întâmpla nimic. Propun ca mâine dimineaţă – de pildă, la zece – să ne întâlnim cu toţii pe Grehsam Street. Atunci vă voi putea comunica dacă s-au întors la Hotel Pompadour.

Allerdyke se înapoie la hotelul său şi pe drum se gândi la uimitoarele evenimente din timpul zilei. Dar la sosirea lui la Waldorf-hotel îl aştepta o nouă surpriză. Sub portal îl reţinu portarul.

În sala de aşteptare e un domn care doreşte să vă vorbească. Aşteaptă de mai bine de o oră.

Pachetul din Hull

Era Chettle, care stătea singură în sala de aşteptare.

— În sfârşit, exclamă el. V-am aşteptat cu nerăbdare; sunt foarte obosit. Trebuia să vin la dumneata. Am noutăţi.

— Hai să urcăm la mine, zise Allerdyke. Am şi eu noutăţi; o mulţime. Nu l-ai văzut pe Fullaway de când aştepţi aici?

— N-am văzut pe nimeni în afară de oamenii hotelului, răspunse detectivul.

Urmă pe Allerdyek; în cameră aproape căzu pe un scaun.

— Iertaţi-mă, zise el. Dar sunt obosit ca un câine.

— Bea ceva, insistă Allerdyke, punând în faţa lui o carafă şi un sifon. Am să iau şi eu un pahar; sunt istovit. Să ştii, Chettle, nu mai rezist mult la peripeţiile astea. Dar să sperăm că ne apropiem de sfârşit.

Detectivul bău un pahar cu whisky şi oftă uşurat.

— Aşa cred şi eu Mr. Allerdyke. Pare că lucrurile încep să se limpezească, deşi n-am ajuns încă la capăt. Aveţi aşadar noutăţi?

Allerdyke îşi aprinse o ţigară de foi şi împinse cutia spre musafirul său.

— Povesteşte mai întâi dumneata. Vom vedea apoi ale cui veşti sunt mai importante.

— Când m-am întors la Hull, începu detectivul, trăgându-şi scaunul mai aproape de masă, am aflat că un tânăr a întrebat de două trei ori în lipsa mea de funcţionarul poliţiei criminalistice din Londra care venise pentru cercetarea crimei de la hotelul gării. I s-a spus că m-am întors iar la Londra şi încercară să-l descoasă. Dar el le spuse că sau îmi va vorbi acolo, în Hull, sau mă va căuta la Londra. Atunci îl informară că mă voi întoarce azi la douăsprezece. Şi azi la douăsprezece m-a căutat într-adevăr un băiat tânăr şi inteligent. Se numeşte Martindale. Mi-a cerut să jur că voi păstra toată discreţia în privinţa mărturisirilor sale. Apoi mă întrebă care ar fi partea lui de câştig din premiul de cincizeci de mii de lire sterline. Trecu un timp până ce l-am făcut să înţeleagă cum stau lucrurile şi l-am convins să-mi povestească ceva.

— Şi chiar ştia ceva important? întrebă Allerdyke. Voia fireşte o parte din premiu.

— Da, avea ce povesti, răspunse Chettle, lucruri cât se poate de importante. E funcţionar la secţia de bagaje în staţia North-Eastern din Hull. De la 13 mai până acum trei zile şi-a petrecut concediul în nordul Scoţiei la o rudă. În seara de 12 mai, aşadar în seara în care vărul dumitale ajunsese în Hull, tânărul Martindale rămăsese mai târziu

ca de obicei la postul său. Cam pe la zece intră în birou un străin, care avea un pacheţel învelit în hârtie cafenie şi sigilat în multe locuri cu ceară neagră. Voia să ştie când pleacă spre Londra primul Expres şi dacă ar putea expedia cu el pachetul. Martindale îi explică că va pleca îndată un Expres la Selby cu legătură pentru Londra. Pachetul va fi predat cu siguranţă mâine dimineaţă la Londra adresantului, şi că în schimbul unei taxe va putea fi expediat printr-un factor special. Domnul primi sfatul, predă pachetul, plăti şi-şi văzu pe drum. Martindale înmâna după câteva minute pachetul şefului de la vagonul de bagaje al primului tren.

Chettle tăcu o clipă, adâncit în gânduri, apoi bău o înghiţitură de whisky.

— Pentru Martindale, urmă detectivul, toată această întâmplare era fireşte ceva absolut lipsit de importanţă. Şi nici nu se mai gândise la asta, cu atât mai mult cu cât chiar a doua zi plecă în concediu şi puţinele jurnale ce-i căzuseră în mină abia le luase în seamă. Abia după întoarcerea sa la Hull citi amănunţit despre crimă şi se gândi că omul care-i predase în seara aceea pachetul ar fi putut fi vărul dumitale.

— Da, da, zise Allerdyke clătinând din cap. Mă aşteptam la asta.

— După fotografiile din ziar e convins că e vorba de vărul dumitale, urmă Chettle. Şi mi-o confirmă şi după ce-i arătai fotografia din capacul ceasului. „Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că ăsta-i, zise el îndată. Mi-l amintesc foarte bine!” Deci ştim acum cine e expeditorul pachetului, dar cui i-a fost trimis el?

Martindale a oferit şi acest răspuns. Copiase numele şi adresa destinatarului din registrul staţiei. Ai vrea să ghiceşti, Mr. Allerdyke, al cui nume era scris pe hârtie?

— Ei, la naiba cu toate ghicitorile! răspunse Allerdyke. Spune-l.

Chettle se aplecă şi mai mult spre el şi fără de voie aruncă o privire spre uşă.

— Pachetul, zise el pe şoptite, era adresat lui Franklin Fullaway, la hotelul Waldorf din Londra!

Allerdyke holbă ochii, făcu fără de voia lui o mişcare; ca şi când ar fi vrut să plece undeva – apoi se aşeză la loc.

— Da, zise el. Dar i l-a predat lui oare?

— Am să ajung şi la asta, răspunse Chettle. Fireşte că întrebarea aceasta e de cea mai mare importanţă» După ce am cules toate informaţiile de la Martindalev m-am urcat în trenul pentru Londra. Martindale îmi spusese de la care oficiu fusese expediat pachetul, şi astfel mă putui duce drept la ţintă. A trebuit, fireşte, să-mi spun numele şi să-mi arăt legitimaţia, să mi se deschidă în sfârşit registrele. Imediat am obţinut chitanţa de primire, deoarece ştiam data exactă.

— Fusese într-adevăr predat? întrebă Allerdyke agitat. Cine l-a luat în primire?

— Chitanţa era iscălită de Mary Marlow, pentru Franklin Fullaway, zise Chettle, iar foarte încet; pa chetul a fost predat la amiază, la douăsprezece şi jumătate!

Allerdyke îşi aprinse din nou ţigara care se stinsese.

— Eşti sigur că era iscălitura ei? Nu-i cu putinţă să fie vreo eroare?

— Era în orice caz iscălitura unei femei, a unei femei instruite, răspunse Chettle. Dar vezi că m-a frapat totuşi ceva.

— Ce anume? întrebă Allerdyke nerăbdător.

— Ceva ciudat! răspunse Chettle. A iscălit de două ori pentru primirea pachetului. În locul primitorului erau mâzgălite la repezeală cu un creion două iniţiale – F.F. Deasupra se iscălise Mrs. Marlow cu cerneală.

Allerdyke îşi reîmprospăta în memorie întâmplările din 13 mai.

— Spuneai că pachetul a fost predat la 13 mai, pe la

amiază, la douăsprezece şi jumătate? întrebă el îngândurat. Dar la timpul acela Fullaway nu era aici, ci în drum spre Hull. Ne-am întâlnit acolo îndată după ora două. Şi acum se naşte întrebarea dacă are cunoştinţă că pachetul sosise în lipsa lui. L-o fi primit el oare? Şi dacă l-a primit de ce n-a pomenit nimic despre aceasta? Era doar de la James!

— Dar se poate pune o întrebare cu mult mai importantă, Mr. Allerdyke, zise Chettle. Şi anume: ce era în pachet?

Allerdyke sări în sus. Până acum nu făcuse altceva decât să ia cunoştinţă de comunicările 5 efectivului, fără să se mai gândească la altceva.

— Cum? întrebă el, simţind că se trez... În el o oarecare bănuială. Nu crezi cumva…

— Cred cu siguranţă, îi tăie Chettle calm şi hotărât – cuvântul, că pachetul acela conţinea bijuteriile ducesei. Sunt atât. de încredinţat de asta că mi-aş vârî mina în foc.

Allerdyke clătină din cap.

— Nu, nu, zise el neîncrezător. Nu-mi pot închipui ea James să fi expediat bijuterii în valoare de un sfert de milion de lire sterline cu trenul, ca pe un simplu bagaj! Fii serios!

— Am văzut lucruri şi mai ciudate decât asta, Mr. Allerdyke, răspunse el cu ton ferm. Lucruri cu mult mai ciudate. Vărul Dumitri a, după cum l-aţi descris, era un om cu mintea ageră. Era grăbit să profite de orice ocazie. În timpul călătoriei m-am gândit mult, la asta. Să presupunem că avea bănuiala că nişte bandiţi erau pe urmele lui; se temuse probabil că nici hotelul din Hull nu-i sigur pentru el. Atunci ce putea face el să se elibereze de avutul ce-i fusese încredinţat? Şi de ce ar fi fost pericol ca un pachet cu o înfăţişare atât de modestă să nu ajungă, la destinaţie? Se expediază aproape zilnic, tot în felul acesta, bijuterii de mare valoare de la Londra le Paris şi viceversa.

Probabilitatea că pachetul să se piardă între Hull şi Londra era infimă. Sunt ferm încredinţat că Mr. Allerdyke trimisese la Londra bijuteriile în pachetul acela.

— Dar în cazul acesta ar fi şi telegrafiat în acelaşi timp, interveni Allerdyke.

— De unde putem şti dacă n-o fi vrut să telegrafieze a doua zi de dimineaţă? ripostă Chettle. Probabil că avusese intenţia, dar n-o mai putuse aduce, fireşte, la îndeplinire. Nu, Mr. Allerdyke, bijuteriile au ajuns aici la hotel, şi acum trebuie să acţionăm! Ce crezi?

— Vrei să povesteşti totul oamenilor poliţiei? întrebă Allerdyke.

— N-am încotro, răspunse Chettle. Dar doream să te întreb dacă n-ai vrea să povesteşti şi dumneata tot ce ştii.

— Da, răspunse Allerdyke. Cred că va fi primul lucru ce-l voi face mâine dimineaţă. Dar acum să-ţi povestesc ce s-a petrecut aici în lipsa dumitale.

Povesti detectivului pe scurt dar exact tot ce se întâmplase.

— Rămâi peste noapte în hotel, zise el apoi. Poţi lua camera şoferului meu. Mâine dimineaţă voi telefona lui Appleyard, să ne întâlnim în faţa Scotland Yard. După ce voi schimba cu el câteva cuvinte, vom putea intra la şeful dumitale, şi apoi…

Chettle clătină din cap.

— Dar femeia asta are un avans de o noapte, Mr. Allerdyke, spuse el.

— Acum nu mai putem schimba nimic, zise Allerdyke hotărât. – în afară de asta, nu putem şti ce o fi-aflat Appleyard în timpul nopţii.

Dar când Allerdyke se întâlni dimineaţa cu Appleyard, în faţa clădirii Scotland Yard-ului, acesta nu-i comunică decât că atât Rayner cât şi Miss Slade nu se întorseseră peste noapte la domiciliul lor, şi fără să rostească vreun cuvânt, Allerdyke făcu un semn lui Chettle

să-l anunţe pe şeful poliţiei.

30

Ascunzătoarea din casa de bani

În faţa unui grup de agenţi ai poliţiei criminaliste, convocat de urgenţă, cei trei povestiră tot ce ştiau. Unul după altul expuseră datele pe care le deţineau – Chettle descoperirea sa din Hull, Allerdyke, ceea ce se petrecuse în hotel, iar Appleyard viaţa dublă a lui Miss Slade, care era în acelaşi timp şi Mrs. Marlow. Poliţiştii ascultară cu atenţie, nefăcând decât rar câte o observaţie, căutând să limpezească ceva neclar printr-o întrebare. La urmă se sfătuiră între ei, un timp, apoi plecară toţi, în afară de omul care luase conducerea investigării afacerii. – Cu o expresie hotărâtă a feţei se adresă vizitatorilor săi.

— Fireşte că acum nu avem de făcut decât un singur lucru, zise el. Trebuie să cerem un mandat de arestare împotriva acestei femei şi un ordin de percheziţie domiciliară şi să cercetăm lucrurile ei în hotelul acela particular de care aţi vorbit. Toate acestea se vor face imediat. Dar ce fac acum cei doi bărbaţi, de care aţi pomenit, Mr. Appleyard, cei doi Gaffney?”

— Unul din ei, şoferul, răspunse Appleyard, stă de pază în faţa Hotelului Pompadour. Celălalt – Albert Gaffney – s-a dus în Cannon Street. Vrea să vadă dacă nu poate da cumva de automobilul cu care au mers ieri Rayne r şi Miss Slade.

— Nu poate dăuna, cu nimic făcând asta, observă şeful. Dar tare aş fi vrut să-i pun unele întrebări privitoare la omul cu care s-au întâlnit cei doi după cină în Cannon Street şi la celălalt, pe care l-au luat eu ei în apropierea gării Liverpool Street. Se ţine legătura cu biroul dumneavoastră din Gresham Street?

— Desigur, răspunse Appleyard.

— Atunci telefonaţi, vă rog, ca de îndată ce va veni să fie trimis aici, zise şeful. Regret că nu mă pot lipsi nici de

dumneata nici de Mr. Allerdyke. Am nevoie de depoziţiile dumneavoastră pentru mandatul de arestare şi de percheziţionarea domiciliului; apoi doresc să mă însoţiţi şi la Hotelul Pompadour.

— Vreţi să întreprindeţi o percheziţie domiciliară? întrebă Allerdyke, după ce Appleyard plecase să telefoneze. Credeţi că o să găsiţi ceva?

— Avem toate motivele să-i percheziţionăm domiciliul, răspunse şeful. Cu toate astea, nu cred să găsim ceva. Dacă este în legătură cu banda, atunci e desigur pregătită pentru o fugă urgentă şi a înlăturat tot ce i-ar putea pricinui neplăceri. Principalul e să punem mâna chiar-pe femeie, şi e într-adevăr păcat că Albert Gaffney a fost împiedicat s-o urmărească până la capăt.

În curând se întoarse şi Appleyard de la telefon.

— Am vorbit cu Albert Gaffney, zise el. E la birou. A dat de şoferul automobilului şi a căpătat informaţiile necesare. Dar, cu destulă părere de rău, par să nu fie de nicio importanţă.

— Asta nu se poate şti niciodată, zise şeful. Ce-a fost?

— Şoferul a mers cu toţi patru până la colţul bisericii Wiiitechapel şi i-a părăsit acolo, zise Appleyard. Asta-i totul.

— Tot e ceva, zise şeful poliţiei. Dar să lăsăm astea şi să mergem la Hotelul Pompadour.

Hotelul acesta particular era o casă foarte liniştită în timpul zilei; majoritatea locatarilor plecau la zece dimineaţa, ca să se întoarcă abia la şase seara. De aceea era o completă tăcere în tot hotelul când şeful, însoţit de Chettle, intră în hol şi ceru să vorbească directorului şi soţiei sale. Allerdyke şi Appleyard aşteptau prin apropiere, pe aleile grădinii Kensington, desfăşurarea evenimentelor.

Conducătoarea hotelului, o doamnă foarte venerabilă, care: se-mbrăca întotdeauna în negru, primi cu o privire plină de neîncredere pe cei doi vizitatori şi-i

conduse într-un rpie cabinet particular din spatele biroului, în primul moment crezuse că e vorba de ceva simplu, dar de la primele cuvinte pe care le rostise şeful simţi o spaimă de gheaţă cotropindu-i sufletul.

— Doamnă, zise şeful, după cum mi s-a spus, soţul dumitale e plecat, deci cu dumneavoastră trebuie să rezolvăm problemele. Suntem funcţionari ai poliţiei criminaliste şi avem mandat de arestare şi de percheziţie împotriva unuia din locatarii acestei case.

Directoarea hotelului căzu pe un scaun şi privi cu ochi mari pe cei doi vizitatori. Devenise palidă ca o moartă.

— O, desigur că e o eroare, strigă ea cu vocea pierdută. Aveţi un mandat de arestare? N-o fi cumva vorba de vreunul din servitori?

— N-avem nimic cu servitorii, zise şeful poliţiei. E vorba de o pensionară a dumneavoastră, e tânără doamnă, pe care o cunoaşteţi ca Miss Slade.

Directoarea se ridică iritată. Un zâmbet dispreţuitor se ivi deodată pe buzele ei.

— Am presimţit eu că trebuie să fie la mijloc o eroare! exclamă ea. Miss Slade? Dar aista-i absolut cu neputinţă, domnul meu. Miss Slade e o persoană demnă de toată stima – locuieşte de trei ani în hotelul meu.

— Sunt încredinţat, răspunse şeful cu un zâmbet şters, că locuitorii acestei pensiuni sunt în general persoane demne de toată stima, dar un lucru e clar, că am un mandat de percheziţie şi de arestare împotriva lui Miss Slade, şi deoarece timpul meu e foarte preţios, vă rog să-mi uşuraţi pe cât se poate îndatorirea aceasta atât de penibilă. Dar înainte de toate, câteva întrebări. Miss Slade este acasă?

— Nu, răspunse conducătoarea pensiunii.

— Şi probabil n-a fost acasă nici în noaptea trecută.

— Nu, n-a venit, răspunse femeia ca buimăcită.

— A fost asta ceva neobişnuit? întrebă şeful.

Cea întrebată îşi muşcă buzele. Ar fi preferat să nu răspundă, dar avea sentimentul că era de datoria ei să dea toate informaţiile cerute de un om al poliţiei.

— Ei, da zise ea şovăitoare. N-aş putea spune ce a silit-o pe Miss Slade să lipsească în noaptea asta, dar trebuie să mărturisesc că e neobişnuit din parte-i. Nu s-a mai întâmplat ca Miss Slade să fi lipsit noaptea de – acasă, afară de perioadele când pleca în concediu… Apoi sunt foarte uimită că a lipsit fără să-mi spună ceva, fără să-mi dea de ştire măcar prin telefon.

— Bine, zise şeful, zâmbind din nou. Mai e ceva neobişnuit în legătură cu absenţa ei?

Directoarea se sperie, din nou şi privi pe şef, de parcă acesta ar fi fost în stare să-i ghicească gândurile cele mai tainice.

— Da, zise ea fără voie. A mai lipsit unul din pensionarii mei, fără să lase nici el vreun mesaj. Şi e un bun prieten al lui Miss Slade, aşa că cineva spusese – azi dimineaţă, în glumă, că or fi fugit şi s-or fi căsătorit.

Şeful clătină din cap.

— Nu cred, zise el, să-i ardă acum lui Miss Slade de măritiş; are ea alte griji. Dar vă rog să ne arătaţi odaia lui Miss Slade, şi v-aş fi recunoscător să fiţi de faţă la percheziţie.

Dar nu numai directoarea hotelului veni în odaie, ci şi soţul ei, care tocmai sosise şi oare căpătase o figură îngroziţă când auzi despre ce e vorba.

Odaia lui Miss Slade, destul de încăpătoare, era jumătate odaie de primire. Modul în care era aranjată dovedea un gust aproape artistic. Ceea ce-l frapă însă mai mult pe Chettle, care privea totul cu ochi de expert, era o fotografie înrămată, care se afla pe cămin. O arătă superiorului său. i.

— Asta-i fotografia lui James Allerdyke, zise el cu glas scăzut. Cealaltă poză a fost copiată după asta. Ciudat, nu-i

aşa, s-o vedem amestecată în afacerea asta?

Şeful dădu din cap afirmativ. Era într-adevăr foarte ciudat faptul ca Miss Slade, alias Mrs. Marlow, dacă era într-adevăr părtaşe la asasinarea lui James Allerdyke, să-i ţină fotografia într-o ramă scumpă de argint pe cămin, unde o avea în fiecare zi în faţa ochilor. Dar cum spunea Chettle îngândurat, cât trăieşte omul vede multe şi la urma urmelor aveau altele de făcut decât să-şi spargă capul eu d-alde astea.

Perchiziţia se scurse fără niciun rezultat. Directorul hotelului şi soţia sa priveau uimiţi eu ce repeziciune şi siguranţă cercetau cei doi poliţişti dulapurile, sertarele şi cuierele. Dar nu erau chiar atât uimiţi, ca poliţiştii, că în toată camera nu se afla – în afară de fotografia lui Allerdyke – niciun obiect, niciun petec de hârtie care să stabilească legătura dintre Miss Slade de la Hotel Pompadour cu Mrs. Marlow de la Hotel Waldorf, sau care să aibă vreo legătură cu evenimentele cercetate.

În sfârşit, şeful ridică din umeri resemnat. Apoi se adresă celor doi.

— Dar dumneavoastră nu posedaţi niciun lucru de-al lui Miss Slade? întrebă el. Nu v-a încredinţat nimic?

Directoarea hotelului aruncă o privire întrebătoare soţului ei. El dădu din cap.

— Spune domnilor ce ştii! zise el. N-are niciun rost să tăinuim ceva.

— Ah, zise şeful. Aveţi aşadar ceva?

— Un mic pacheţel, răspunse femeia. Ni l-a dat acum câteva zile să-l păstrăm în casa noastră de bani. Spunea că se află în el obiecte de preţ şi că n-are curaj să-l ţină în cameră. Se află şi acum în casa de bani.

— Trebuie să-l vedem, zise şeful.

Jos la scară portarul întâmpină grupul.

Mr. Chettle e aici? întrebă el. Sunteţi chemat urgent la telefon.

Şeful făcu un semn. de aprobare lui Chettle, care porni cu portarul. El o urmă pe directoarea hotelului în biroul ei. Ea descuie casa de bani, cotrobăi prin cuprinsul ei, şi-i înmână un pacheţel învelit în hârtie cafenie şi sigilat cu ceară neagră. Înainte de a-l descinde, Chettle se întoarse cu o mină serioasă şi uluită şi-i şopti ceva. Cu un scurt salut, cei doi poliţişti părăsiră hotelul, pe când şeful ţinea pacheţelul în mână.

31

Ceainăria din Hydepark

Cei doi poliţişti porniră, după ce părăsiseră Hotelul Pompadour, în toată graba spre intrarea Nancastor a grădinii Kensington. Ajunşi acolo şeful se opri, respirând adânc şi privind în juru-i.

— Nu se arată încă nimeni, Chettle? întrebă el. Nu spusese să ne grăbim?

— Spunea că în două minute vor pleca, răspunse Chettle. Şi nu le trebuie mult până aici.

— Sunt nerăbdător să ştiu ce-o fi vrând să însemne» asta? zise şeful. Trebuie să se fi petrecut ceva nou, de când am părăsit Scotland Yard. De altfel vom găsi şi în pachetul acesta ceva surprinzător. Mi se pare…

— Uite-i că vin, îl întrerupse Chettle, arătând spre un automobil închis care rula cu mare viteză. Blindway şi încă doi.

Blindway coborî din automobil şi luă pe şef deoparte.

— Acum o jumătate de oră, poliţia din City ne-a chemat la telefon, zise el. Primise o comunicare misterioasă, că ucigaşul de la hotelul din doeuri are azi o întâlnire cu aliaţii săi la o ciainărie dki Hydepark. Dacă poliţia din City ar vrea să trimită câţiva agenţi îmbrăcaţi civil, ar afla cine sunt criminalii. Poliţia din City ne-a rugat să venim şi noi. De aceea am adus doi oameni; dumneata şi Chettle veţi fi de asemenea acolo. Propun să mergem cu toţii la ceainărie – fireşte că nu împreună, ci câte unul sau

câte doi, ca şi când am fi venit întâmplător.

— Încolo niciun fel de amănunte? întrebă şeful. Nici despre omul care ne va arăta pe ucigaş?

— Nimic, răspunse Blindway. Cel puţin noi n-am primit nicio comunicare în sensul acesta. Tot ce ne rămâne de făcut e să fim la întâlnire şi să ţinem ochii bine deschişi pentru clipa hotărâtoare.

— Şi când o să fie clipa hotărâtoare? întrebă şeful ironic. Toată povestea asta îmi pare îndeajuns de neclară, Blindway. De ce nu ne-au comunicat ceva precis?

— Asta n-o pot şti, răspunse dedectivul; se pare că într-adins ne-a fost dată ştirea în termeni neclari. Întâlnirea e hotărâtă pentru ora două.

Şeful chemă şi pe ceilalţi doi.

— Cel mai bine ar fi să mergeţi direct acolo. E unu şi un sfert – aveţi destul timp. Doi din dumneavoastră veniţi dintr-o direcţie. Ceilalţi doi din direcţie opusă. În orice caz voi fi şi eu acolo până la ora două.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Chettle cu o căutătură curioasă spre pacheţel.

— Nu, mai bine te duci cu Blindway, răspunse. şeful. El are să-ţi povestească. ce s-a petrecut. Trebuie, să mă întâlnesc cu Mr. Allerdyke şi cu Mr. Appleyard; o să venim acolo împreună.

Cei patru agenţi poliţieneşti intrară în Hydepark, şeful însă se îndreptă spre Kensington Gardens, unde descoperi îndată pe Allerdyke şi pe Appleyard. Se aşeză lângă ei, arătându-le pacheţelul.

— Eu şi Chettle, zise el, am percheziţionat camera şi lucrurile lui Miss Slade şi n-am găsit nimic care să ne fi dat vreun indiciu că ea ar fi Mrs. Marlow. Singura particularitate a încăperii o reprezenta fotografia lui. James Allerdyke. Se afla într-o ramă foarte frumoasă de argint, pe cămin. Ce credeţi despre asta, domnii mei?

— Ciudat! zise Appleyard după un moment de

gândire.

— R Foarte ciudat! întări Allerdyke încreţind fruntea. Foarte ciudat, când stai să le cumpăneşti pe toate!

— Ciudat şi de neînţeles, aprobă şi şeful. Dacă Miss Slade, alias Mrs. Marlow, e un membru al bandei care l-a asasinat pe vărul dumitale, atunci e de neînţeles de ce a înrămat fotografia şi a aşezat-o într-un loc de unde putea s-o vadă în fiecare dimineaţă când deschidea ochii şi în fiecare seară când se culca. Tot timpul m-am gândit la lucrul acesta. Mi se pare, Mr. Allerdyke, că mi-ai spus o dată că vărul dumitale era un mare admirator al femeilor.

— Cam aşa ceva, zise Allerdyke. Da, îi cam plăceau femeile; dar fără prea multe urmări, îi plăcea doar societatea lor.

— Fireşte, îl aprobă şeful. Nu cumva el şi Mrs. Mariow se vedeau şi în afară de orele de birou? Dar de ce să ne batem acum capul cu asta; sunt în joc lucruri mai urgente. Şi mai întâi de toate asta!

Până atunci ţinuse pacheţelul într-un jurnal. Acum îl desfăcu spre a arăta conţinutul celor doi bărbaţi curioşi: la culme. Allerdyke scoase un strigăt de surprindere.

— Hârtie cafenie, sigilată cu ceară neagră! zise el, amintindu-şi cele povestite de Chettle. N-o fi cumva…

— Pacheţelul acesta, zise şeful, scoţând un briceag din buzunar, a fost dat de curând în păstrare de către MLss. Slade directoarei Hotelului Pompadour. Aceasta l-a pus în casa de bani şi mi l-a dat acum douăzeci de minute. E vremea să văd ce conţine.

Cei doi aşteptară plini de încordată atenţie, pe când şeful desfăcea cu prudenţă sforile pacheţelului. Erau două coli de hârtie care înveleau o cutie veche de ţigări.

— Iată şi cutia de ţigări! zise şeful.

Deschise capacul; ceilalţi doi se aplecară curioşi, şi în lumina care pătrundea prin ramurile1 copacilor văzură o strălucire de perle şi diamante.

— Bijuteriile ducesei Nastirsevici! zise şeful încet. Am fost sigur de asta, din clipa în care directoarea hotelului mi-a predat pacheţelul. Fireşte că acesta e coletul pe care vărul dumitale l-a predat la Hull. A căzut în mâinile lui Miss Slade, alias Mrs. Marlow – şi iată-l! E limpede!

Toţi trei priviră un moment în tăcere conţinutul cutiei. Apoi Allerdyke se ridică brusc.

— Povestea e cât se poate de tulbure! exclamă el. Dar dacă sunt într-adevăr bijuteriile acelea atunci am făcut un mare pas înainte.

Şeful împachetă la loc cutia de ţigări, apoi o înveli şi în jurnal.

— Fireşte că am făcut un pas mare înainte, zise el. Şi sper că azi vom ajunge şi mai departe. Să mergem acum la Hydepark. Pe drum am să vă povestesc ce avem de făcut, acolo.

Cei doi se priviră uimiţi.

— Ce-o fi vrând să însemne toate astea! exclamă Allerdyke. Prea mi se par toate pline de mister, şi mă tem că poliţia o fi căzut victimă vreunei glume proaste. Ce spui de asta, Ambler?

— În afacerile de acest fel se ivesc adesea asemenea surprize, răspunse eu prudenţă Appleyard.

— Un răspuns straşnic, Mr. Appleyard, zise şeful râzând. Mr. Allerdye, să nu te miri dacă în astă seară cineva va ridica pretenţii asupra sumei de cincizeci de mii de lire sterline!

— Crezi chiar serios lucrul acesta? întrebă Allerdyke neîncrezător.

— Nu m-ar mira eltuşi de puţin, răspunse şeful. În orice caz pare-se că se pune la cale ceva important. O să se limpezească îndată ce atitudine avem de luat. Grădina ciainăriei e, pe cât mi-aduc aminte, destul de mare. O să ne aşezăm la o masă, cu aparenţa a trei domni care-şi beau

liniştit cafeaua şi fumează. Ne vom arăta foarte adânciţi în conversaţiile noastre, dar în acelaşi timp trebuie să urmărim cu mare atenţie tot ce se petrece în jur. De aceea, fiţi cu ochii în patru, dar nu arătaţi pentru nimic prea mare interes, şi mai ales nu lăsaţi să se observe dacă recunoaşteţi pe cineva.

Era o zi caldă, aproape ca-n toiul verii, şi grădina din faţa ciainăriei era plină de clienţi. Unii beau ceai, alţii cafea, mulţi mâncau îngheţată. Pe promenada din faţă se vedeau copii cu îngrijitoarele lor, şi nimic nu arăta că pe „scenau aceasta avea să se desfăşoare actul final al unei drame.

— Deocamdată nu văd nimic demn de remarcat, zise Allerdyke, după ce găsiseră loc la o măsuţă lăturalnică. Nu văd decât femei, bărbaţi şi copii necunoscuţi – cel mult că acolo stă Chettle de vorbă cu un alt bărbat.

— Ai dreptate, aprobă şeful.

Comandă trei cafele chelneriţei care trecea grăbită, îşi aprinse ţigara de foi pe care i-o oferise Allerdyke şi privi apoi cu prefăcută nepăsare mulţimea. Eu văd cel puţin şase detectivi, care aparţin poliţiei din City, şi poate că sunt şi mai mulţi. Par să fie răspândiţi prin toată grădina.

— Şase! exclamă Appleyard. Şi patru dintre ai dumneavoastră sunt şi ei aici. Toate astea arată că că aşteptaţi la o luptă serioasă!

— Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla într-o afacere atât de serioasă ca aceasta, răspunse şeful. Trebuie să ai întotdeauna la îndemână forţele necesare. Acum ascultaţi ce vă spun; nu vă ocupaţi de persoanele care se află aici. Fiţi atenţi la cele ce vor veni. E ora două fix. Şi fiţi prudenţi.

Allerdyke îşi plecă deodată capul.

— Să fim prudenţi! zise el. Pe unul îl cunosc. E

Van Koon, pe cuvânt! cu un tovarăş.

Arestarea

Şeful aruncă o privire grăbită, examinatoare asupra celor doi bărbaţi pe care-i anunţase Allerdyke. Aflase de Van Koon şi despre subita lui dispariţie de îndată ce-l zărise pe detectivul american, şi-l privea acum cu interes profesional.

— E cel înalt? întrebă el.

— Da, răspunse Allerdyke, pe celălalt nu-l cunosc. Dar cel înalt e Van Koon. De ce-o fi oare aici?

Şeful nu răspunse observa pe furiş pe cei doi, care se aşezaseră la o masă şi vorbeau acum „cu o chelneriţă. După ce-l examină cu de-amănuntul pe Van Koon, îşi îndreptă atenţia asupra însoţitorului lui, un omuleţ mărunţel, îmbrăcat într-un costum elegant, cafeniu. Părea să fie de vârstă mijlocie, căci mustaţa şi barbişonul lui aveau urmq de încărunţire. Dar toată înfăţişarea îi era destul de tinerească şi la ochiul drept purta un monoclu cu rama de aur.

— Nu-l cunoaşteţi pe celălalt? insistă şeful.

Allerdyke clătină din cap; Appleyard făcu un semn afirmativ.

— Îl cunosc din vedere, zise el. În ultimul timp l-am văzut în oraş de câteva ori, în apropierea lui Threadneedle Street. E întotdeauna foarte elegant îmbrăcat – pare să fie străin.

Şeful luă o înghiţitură de cafea.

— Nu priviţi prea insistent într-acolo! zise el. Am să-i ţin eu sub observaţie pe amândoi. Dar puteţi fi siguri că acest Van Koon a venit pentru acelaşi motiv pentru care ne găsim şi noi aici.

— Allerdyke, ai cărui ochi ageri se îndreptau mereu spre poarta de intrare a localului, apucă deodată braţul şefului.

— Miss Slade! şopti el. Şi Rayner.

Appleyard îi zărise şi el în aceeaşi clipă cu Allerdyke.

Prevăzător plecă capul şi Allerdyke îi urmă pilda.

— Nu-i puteţi confunda, zise Appleyard către. şef. L-am mai descris pe bărbat – e cocoşat. Vin prin mijlocul mulţimii pe uşa ceainăriei.

— Şi au şi intrat, răspunse şeful. Hm, afacerea devine tot mai misterioasă. Tare aş vrea să pot schimba câteva cuvinte cu vreunul din oamenii mei care ştie într-adevăr ceva. Pare-mi-se…

Dar în clipa" aceasta Blindway trecu prin faţa mesei lor. Îşi ţinea privirea îndreptată în sus, părând că observă ceva pe acoperişul ceainăriei, dar în trecere lăsă să cadă la picioarele şefului său un petec de hârtie cocoloşit. Acesta-l ridică, îl întinse pe măsuţa de marmură şi citi conţinutul însoţitorilor săi:

— Cei de la City, spun că informatorul poliţiei s-ar afla aici şi că peste câteva minute îi va aresta pe criminali.

Şeful rupse hârtiuţa în bucăţele mici şi le lăsă să cadă în iarbă.

— Lucrurile se apropie de faza finală, zise el zâmbind. Pare-mi-se domnilor că nu va trebui să jucăm alt rol decât pe cel de spectatori. Cel care apare acum este Fullaway! exclamă Allerdyke destul de tare, uitând de orice prudenţă. Şi – zău, lângă el îl văd pe Chilverton. Dar… iată că ne-a zărit şi el!

Fullaway se apropie cu paşi repezi. Părea agitat şi-i salută scurt, făcând semn detectivului să-l urmeze.

— Hello! făcu el, lovindu-l pe Allerdyke pe umăr. Eşti şi dumneata aici? Atunci desigur că dumneata mi-ai trimis misiva ceea misterioasă.

— Ce fel de misivă? întrebă Allerdyke. Nu trebuie de-altminteri să te faci remarcat – aici se petrec lucruri ciudate! Aşază-te şi dumneata, Mr. Chilverton. Despre ce fel de misivă vorbeşti, Mr. Fullaway?

Americanul sesizase situaţia. Se aşeză pe scaunul pe care i-l indicase Appleyard şi făcu semn însoţitorului său

să-i urmeze pilda.

— Am primit o comunicare ciudată – scrisă la maşină – pe o coadă de hârtie fără antetul vreunui trimiţător, zise el. Asta, acum o oră. Înştiinţarea îmi cerea să vin aici la ora două, când se va clarifica afurisitul cela de mister. Pornii deci, şi tocmai când să mă urc într-un automobil, l-am văzut pe Chilverton şi l-am luat şi pe dânsul cu mine. Aţi primit desigur şi dumneavoastră o astfel de înştiinţare? Şi ce…

— Tăcere! şopti Appleyard. Miss Slade iese din ceainărie! Cine să fie oare bărbatul de lângă ea?

Cei cinci bărbaţi priviră prudent spre uşa deschisă a ceainăriei, care se afla la o depărtare. de douăzeci-treizeci de metri. Miss Slade era însoţită de un bărbat, pe care nu-l văzuse până atunci niciunul din ei. Dar şeful schimbă o privire cu Allerdyke, şi acesta îi făcu un semn afirmativ. Aveau amândoi acelaşi gând. După înfăţişare, acesta trebuia să fie bărbatul pe care oamenii din Paddington-hotel şi cei din hotelul docurilor îl considerau posibilul ucigaş.

— Miss Slade! exclamă Fullaway. Ce tot spuneţi prostii? E doar secretara mea, Mrs. Marlow!

— Sst! îl preveni şeful. Asta-i una din surprizele dumitale, Mr. Fullaway. Dar acum tăcere. Datoria noastră e să observăm. Peste un minut trebuie să se-ntâmple ceva.

Miss Slade şi însoţitorul ei îşi făcură loc prin mulţime şi înaintară spre un loc mai ferit al grădinii, unde nu se jucau decât câţiva copilaşi. În acest timp, doi sau trei inşi care stăteau liniştiţi la o masă învecinată se ridicară şi porniră, fără să atragă atenţia asupra lor, în aceeaşi direcţie. De asemenea, îşi părăsiră masa şi Van Koon cu însoţitorul său şi, prefăcându-se că sunt adânciţi într-o conversaţie serioasă, porniră în direcţia perechii care venea din ceainărie. Deodată, Fullaway, oare nu se mai putea stăpâni, scoase o exclamaţie puternică.

— Ei! Doamne, Chilverton! strigă el. Uite-l pe Van Koon! Şi lângă el e Merrifield, secretarul lui Delkin. Ce dracu'…

Dar detectivul newyorkez, care nu vedea niciun motiv să se abţină, sări cu repeziciune de pe scaunul său. Se strecură prin mulţimea care-l înconjura şi se năpusti asupra „prăzii" sale. Cu un strigăt de mânie se ridică şi şeful, şi în aceeaşi clipă săriră într-ajutor cel puţin doisprezece bărbaţi, care înainte făcuseră impresia unor paşnici cetăţeni veniţi să se plimbe.

Drace! exclamă şeful. Omul ăsta strică totul. Ce vrea de fapt? Fullaway, de ce nu l-ai reţinut? Ia te uită!

Van Koon se întorsese şi-l zări pe Chilverton. Acelaşi lucru făcu şi însoţitorul lui Van Koon. Miss Slade cu bărbatul, de lângă ea deveniră atenţi. Timp de o secundă, Van Koon şi Merrifield se înţeleseră din priviri cu însoţitorul lui Miss Slade şi în aceeaşi clipă făcură gestul de a o lua la fugă. În clipa aceea Miss Slade scoase un strigăt puternic şi-l înşfăcă de braţ cu o forţă de necrezut pe însoţitorul ei, care se zbătea cu furie.

— Ăsta-i omul de la Peddington-hotel! gâfâi ea, când Allerdyke şi vreo şase detectivi o eliberară. Puneţi mâna şi pe ceilalţi doi – Van Koon şi Merrifield. Repede!

Dar Van Koon se găsea în mâna sigură a lui Chilverton, pe când Merrifield, secretarul lui Delkin, era înconjurat de un grup de poliţişti.

33

Destăinuirea lui Miss Slade

Nicăieri nu se adună atât de repede o mulţime de curioşi ca într-un oraş mare; dar nici de împrăştiat nu se împrăştie nicăieri mai repede. În cinci minute poliţiştii eu prizonierii lor ajunseseră la prima staţie de automobile, iar oamenii care-şi părăsiseră ceaiurile şi cafelele se reîntoarseră la mesele lor, fără să fi înţeles mare lucru din cele petrecute. Numai şeful, Allerdyke, Fullaway şi

Appleyard, Miss Slade şi Rayner stau laolaltă, formând un mic grup care se studia reciproc. Miss Slade, care încă nu-şi revenise deplin, îşi aşează pălăria, apoi se adresă şefului mânioasă:

— Nu ştiu cine a fost acela, zise ea cu o privire rece, care s-a amesteca nepoftit în afacerile mele, şi era cât p-aci să strice totul.

— N-am fost eu, răspunse şeful zâmbind. Deci nu aruncaţi vina asupră-mi. Eu n-am fost de fapt decât un spectator imparţial. Aşadar poliţia a intervenit prea repede?

— Fireşte, zise Miss Slade. Dacă aţi mai fi aşteptat cu toţii o clipă, i-aţi fi găsit pe cei trei bărbaţi întruniţi, într-o consfătuire la o măsuţă. I-aţi fi putut atunci aresta fără a stârni atâta vâlvă şi cu mult mai puţină primejdie pentru mine. E o adevărată minune că nu zac acum moartă în iarbă.

— Din fericire a mers totul strună, zise şeful cu liniştitoare amabilitate. Şi principalul e că i-am putut aresta pe cei trei indivizi. Cât priveşte însă atacul precipitat…

— Vina a fost a lui Chilverton, interveni Fullaway, care stătuse ca năucit şi nu-şi lua ochii de la secretara lui. Chilverton singur e vinovat. Cum l-a zărit pe Van Koon n-a mai putut nimeni să-l reţină. Dar ce aş dori să ştiu…

— Am vrea să ştim cu toţii cât mai multe, zise şeful, aruncând secretarei o privire încurajatoare. Miss Slade are desigur foarte multe de povestit. Propun să ne aşezăm cu toţii pe scaunele acelea atât de atrăgătoare. Vom putea acolo…

— Da, şi eu aş vrea să ştiu unele lucruri, îl întrerupse Miss Slade. Aş vrea să ştiu cine sunteţi dumneavoastră şi de ce se află aici Mr. Appleyard.

Appleyard răspunse cu bunăvoinţă la amândouă întrebările. Îi prezentă pe şeful poliţiei şi-i povesti că e

procuristul lui Allerdyke.

— O, în cazul acesta, zise Miss lăade am să vă satisfac curiozitatea neîntârziat. Adică, numai dacă şi Mr. Rayner e de acord?

— Tocmai voisem să vă propun şi eu lucrul acesta, răspunse Rayner. Dar mai întâi să ne aşezăm.

Îşi aşezară astfel scaunele încât formară un semicerc în jurul lui Miss Slade.

— Pare-mi-se că unii dintre domnii aici de faţă ştiu. mai mult decât mine din toată povestea, zise ea, începându-şi istorisirea. Dar ceea ce vă pot spune cu siguranţă e că cei trei bărbaţi sunt făptuitorii sau complicii, jeafurilor şi asasinatelor. Van Koon e un criminal, ăl cărui adevărat nume e Vankin, Merrifield e, după cum ştiţi „secretarul lui Mr. Delkin, iar celălalt e chimist, se numeşte Smail, un om extraordinar de dibaci, care posedă: o prăvălie şi o mică fabrică de chimicale la Whitechapel. E un mare cunoscător al otrăvurilor, şi cred că veţi da de lucruri foarte interesante când veţi cerceta mai de-aproape partea lui în aceste crime. Dar după cum ştiţi şi dumneavoastră astea sunt faptele; şi acum vreţi probabil să ştiţi cum eu şi Mr. Rayner am descoperit toate astea!

— Mai ales dumneata, zise Rayner.

— Să ne amintim dimineaţa de 13 mai, urmă Miss Slade, fără să ia în seamă observaţia lui Rayner. Ca de obicei, dimineaţa la zece am sosit la birou şi am aflat că Mr. Fullaway a plecat urgent dis de dimineaţă la Hull. Ghicii îndată motivul plecării sale – ştiam că Mr. James Allerdyke, care aducea bijuteriile ducesei Nastirsevici din Rusia, debarcase în ajun la Hull şi am tras concluzia că Mr. Fullaway voia să-l întalnească acolo. Dar Mr. Fullaway are obiceiul de a lăsa răvăşite oriunde şi la vedere scrisori şi telegrame, astfel că după puţine minute găsii pe masa sa o telegramă de la Mr. Marshall Allerdyke, care fusese expediată foarte devreme din Hull, şi care aducea vestea

că vărul său murise peste noapte. Aceasta explica firește, m-am gândit, plecarea lui Mr. Fullaway. Îndată m-am gândit la soarta bijuteriilor.

Spre amiaza aceleiași zile veni Mr. Van Koon, pe care-l cunoșteam ca locatar al hotelului și vizitator asiduu al lui Mr. Fullaway, și întrebă de patronul meu; dorea să-i schimbe un cec. îi spusei că așa ceva aș putea face și eu. Luai așadar cecul, scrisei eu însămi un altul și mă dusei la Banca Parrs, care se află pe St. Martin Lane, de unde luai suma echivalentă în numerar. Mr. Van Koon a rămas în birou; răsfoia un pachet de ziare americane, care tocmai sosiseră. Lipsisem vreo patruzeci de minute, și când m-am întors era încă acolo. îi dădui banii, el îmi mulțumi și plecă.

Târziu după-amiază, tocmai când voiam să plec, primii o telegramă de la Mr. Fullaway, din Hull. Îmi comunica moartea în împrejurări misterioase a lui Mr. James Allerdyke și dispariția bijuteriilor Nastirsevici. Firește că înțelesei ce însemna aceasta, și trăsei de aici concluziile mele.

14 mai a fost o zi critică pentru mine. Înainte de amiază un băiat de la oficiul expedierii coletelor mi-a comunicat că în 13 mai, pe la douăsprezece jumătate, adusese un pacheţel adresat patronului și că-l predase unui domn care citea jurnale și care se dăduse drept Mr. Fullaway. Domnul acela – care era firește Van Koon – iscălise de primirea pachetului înscriind pe recipisa de primire inițialele F.F. Tânărul, care nu era slujbaș nou, îmi spusese că se întorsese să ia o iscălitură autentică, deoarece aceste două inițiale nu erau de-ajuns. Îmi dădu așadar formularul și iscălii cu propriul meu nume pentru Mr. Frank Fullaway, deoarece credeam că e vorba de vreun pacheţel oarecare, fără vreo valoare, pe care Van Koon îl pusese probabil undeva prin birou sau prin odăile particulare ale lui Mr. Fullaway. Din recipisă am înțeles că pacheţelul fusese expediat din Hull.

Căutai apoi pachetul, dar nu era de găsit nicăieri. Nu se afla nici în birou, nici în camerele particulare ale lui Mr. Fullaway. Voiam tocmai să mă duc la Mr. Van Koon să-l întreb de pachet, dar mă hotărâi să aştept mai întâi întoarcerea lui Mr. Fullaway. Nu puteam înţelege de ce fusese expediat în ajunul plecării atât de neaşteptate şi de grabnice a şefului meu la Hull. Nu se mai întâmplă nimic deosebit până la întoarcerea lui Mr. Fullaway – dar apoi se succedară o sumedenie de evenimente. Veniră veştile din Hull” şi curând după aceea şi ştirea despre asasinarea franţuzoaieei. Gazetele publicau articole contradictorii. Mr. Rayner locuia în aceeaşi casă cu mine şi începurăm să discutăm despre această afacere. Auzisem de la Mr. Fullaway că probabil se va fixa o mare sumă de bani ca premiu, astfel că plănuii ca împreună cu Mr. Rayner să fac încercarea s-o dobândesc. Şi chiar de aceea hotărâsem, din motive temeinice, fireşte, să nu spun nimic în privinţa pachetului.

Fullaway, care în timpul ultimelor minute dăduse semne de nerăbdare şi agitaţie, nu se mai putu stăpâni.

— De ce nu mi-ai vorbit îndată despre pachet? zise el cu ton aspru. Era de datoria dumitale!

— Aveţi dreptate! răspunse ea. Dar sunteţi mult prea neprevăzător, Mr. Fullaway, ca să vi se poată împărtăşi vreo taină. Ştiam că dacă v-aş spune ceva aţi strica totul. Voiam să rezolv chestiunea singură. De aceea am procedat numai după capul meu. Cred că acum nu mă va mai întrerupe nimeni; am să vă povestesc mai departe.

Fullaway părea că vrea. să mai adauge ceva, dar tăcu, făcând o mutră amărâtă. Miss Slade nici nu-l luă în seamă, şi-şi urmă cu voce calmă povestirea.

— Afacerea se amplifică. Ducesa Nastirsevici sosi fu fixat un premiu de cincizeci de mii de lire sterline. Eu şi Mr. Rayner începurăm să ne consultăm mai serios. Multe depindeau de mine, căci eram peste zi în hotelul în care

locuia Van Koon. Eram în căutarea unei posibilităţi de a pătrunde, în absenţa-i, în camera lui, şi spre norocul meu găsii această ocazie. Într-o clipă amiază, când Van Koon se afla în biroul nostru, mă învoii cu Mr. Fullaway să cinăm împreună şi apoi să ne ducem la teatru. Căutai un pretext ca să mai rămân în birou, şi după plecarea lor mă furişai în camera lui Van Koon – eram pregătită din vreme pentru aşa ceva – şi începui „o percheziţie amănunţită. Găsii pacheţelul. Era învelit în hârtie cafenie şi sigilat. îl luai în biroul lui Mr. Fullaway şi-l deschisei cu grijă. Găsii înăuntru o cutie mică de ţigări care conţinea giuvaierurile ducesei Nastirsevici. Fireşte că le scosei, pusei înăuntru câteva obiecte de aceeaşi greutate, apoi legai şi sigilai pacheţelul, astfel că arăta întocmai ca înainte. Mă întorsei în camera lui Van Koon şi-l pusei la loc în valiza de mână în care-l găsisem. Ştiam acum că Mr. James Allerdyke expediase, îndată după sosirea sa la Hull, lui Mr. Fullaway aceste bijuterii şi că ele au căzut în mâinile lui Van. Koon printr-o simplă întâmplare. Dar voiam să aflu mai multe. Înainte de toate voiam să ştiu dacă Van Koon era în directă legătură cu complotiştii şi dacă ştia că pachetul era de la James Allerdyke şi că în el se aflau bijuteriile. Din fericire Mr. Rayner se şi pusese în legătură cu un detectiv renumit, care-l observa cu mare grijă pe Van Koon, şi în aceeaşi zi în care mă aflam în posesia bijuteriilor, aflarăm prin acest detectiv că Van Koon obişnuia să viziteze magazinul unui chimist pe nume Small, din Whitechapel. După aceea îl mai văzuse de vreo două ori plecând de acolo, însoţit de un bărbat pe care îl urmări, şi în care recunoscui, după descrierea lui, pe Mr. Merrifield, secretarul particular al lui Mr. Delkin.

Fireşte că am pus să fie urmăriţi şi observaţi cu grijă cei trei bărbaţii. Dar numele chimistului mă duse pe o urmă nouă şi foarte importantă. Timp de câteva săptămâni, până-n primele zile ale lunii mai, în Hotelul

Waldorf un tânăr pe nume Ebers a funcţionat ca om de serviciu la diferiţi locatari ai hotelului, între care şi. la Mr. Fullaway. Din pricina aceasta venea mereu în apartamentul lui Mr. Fullaway, şi într-o zi, văzându-mă întâmplător cu nişte materiale fotografice care-mi aparţineau, îmi spuse că şi el este fotograf amator. Îmi recomandă deci diferite materiale, pe care mi le putea procura de la un prieten, un chimist, care era el însuşi un fotograf entuziast, şi-şi prepara singur substanţele necesare. îi dădui lui Ebers bani şi-l r-ugai să-mi procure substanţele de care aveam nevoie după vreo două-trei zile îmi aduse mai multe pachete care purtau toate numele lui Small şi ca adresă o stradă din Whitechapel.

Eu şi Mr. Rayner începurăm aşadar să cumpănim cu luare aminte faptele şi ajunserăm la următoarea concluzie:

Întâi: Ebers putea să intre în apartamentul lui Mr. Fullaway oricând voia şi mai ales când Mr. Fullaway şi chiar eu eram absenţi. Mr. Fullaway n-are nicio grijă de scrisorile şi de telegramele sale, pe care le lasă împrăştiate pe oriunde, aşa că Ebers putea să descopere cu mare uşurinţă orice, şi astfel a dat şi de scrisorile în care era vorba de perlele lui Pinkie Pell şi de bijuteriile ducesei Nastirseviei.

Al doilea: Ebers era un prieten sau un cunoscut al lui Small. Small era fără îndoială un chimist foarte priceput.

Al treilea: Toate împrejurările morţii lui Mr. James Allerdyke şi. a Lisettei Beaurepaire dovedeau un neobişnuit de dibaci asasinat prin otrăvire. Cine ar fi putut pune mai bine la cale aceasta decât un chimist?

Al patrulea: Bijuteriile ducesei Nastirseviei căzuseră în mâna lui Van Koon. Van Koon era un cunoscut al lui Small. Fără îndoială că acelaşi era cazul şi cu Merrifield, care, ca secretar particular al lui Delkin, ştia despre planul de cumpărare al bijuteriilor.

Fără îndoială, aşadar, că Small, Van Koon şi

Merrifield erau aliaţi – şi Ebers făcea şi el parte din banda lor, dacă era complice sau numai o unealtă a lor asta ne era tot una. Dar aici mai e un fapt a cărui însemnătate n-am clarificat-o încă, dar poate că vreunul din dumneavoastră mi-ar putea da vreo informaţie. Iată despre ce e vor. Înainte de a pleca în Rusia, Mr. James Allerdyke îmi dăduse o fotografie, făcută de curând de vărul său, Mr. Marshall Allerdyke, aici de faţă. Fotografia aceasta a stat un timp pe masa mea de scris din biroul lui Mr. Fullaway, până ce într-o bună dimineaţă dispăru. Dar mie nu prea mi se întâmplă să rătăcesc vreun lucru, aşa că răscolii prin toate sertarele, doar oi da de fotografie. Dar n-o găsii. După patru zile se afla din nou pe locul unde ar fi trebuit să fie tot timpul. Părerea mea e că a luat-o Ebers şi că a copi at-o ea s-o dea cuiva, care ăă poată recunoaşte pe Allerdyke de îndată ce l-ar vedea.

Dar acum să continui cu cercetările noastre privitoare la Small, Van Koon şi Merrifield. După descocepririle făcute, Mr. Rayner propuse să înştiinţăm imediat poliţia. Eu însă nu eram de acord căci dovezile nu mi se păreau încă destul de clare, şi voiam să prezint poliţiei un lucru neîndoielnic. Dar mai târziu a trebuit să recunosc că ar fi trebuit să acţionez. Ebers a fost găsit mort într-un hotel din apropierea docurilor, şi la o consfătuire din camera lui Mr. Fullaway Van Koon jucase un rol care bătea la ochi. Acum îmi apăru limpede că făptaşii îşi dăduseră seama că sunt bănuiţi, şi că aveau poate de gând să dispară cu ceea ce ei luau drept bijuteriile ducesei Nastirsevici. Eu şi Rayner luarăm hotărârea să facem pasul hotărâtor. Era un pas foarte primejdios – chiar pentru mine.

Fusesem între timp de mai multe ori la Whitechapel şi cumpărasem din prăvălia lui Small obiecte fotografice, astfel că nu mai aveam nici cea mai slabă îndoială că acesta era bărbatul căutat ca autor al asasinatului Lisettei

Beaurepaire. Acum, deoarece situaţia devenise critică, mă dusei din nou acolo. îl găsi pe Small în faţa prăvăliei lui, şi asta îmi dădu curaj pentru un pas îndrăzneţ. îi spusei că sunt detectiv, că urmăresc cazul acesta din proprie iniţiativă şi că aş fi în posesia unei anumite dovezi. El mă privi, şi ştiam că m-ar fi omorât pe loc, dacă n-aş fi fost atât de prevăzătoare să-i vorbesc într-un loc înţesat de lume. Apoi îi spusei şi mai mult. îi povestit că deşi Van Koon era încredinţat că în pacheţelul pe care-l posedă sunt bijuteriile ducesei Nastirsevici – nu e decât o eroare, căci ele erau în posesia mea. Şi îi comunicai chiar cum ajunsesem la ele. Era cât p-aci să cadă, auzindu-mă, dar îl liniştii, spunându-i că venisem la el să-i propun o afacere. îl asigurai că mi-e absolut indiferent tot ce a făcut el şi asociaţii lui – şi că nu voiam decât bani, nimic altceva decât bani! Cât ar plăti el şi ceilalţi pentru bijuterii şi pentru tăcerea mea? îi amintii de premiul de cincizeci de mii de lire sterline. El mă privi cu ochi sticloşi, ca pe un diavol, şi-mi spuse că ar avea poftă să mă ucidă pe loc, fără să-i pese de cele ce se vor întâmpla după aceea. Dar îl făcui atent că am un revolver în buzunarul jachetei şi că mă şi pricep să umblu cu el. Că degetele mele sunt tot atât de dibace ca şi ale lui şi că ar face mult mai bine să fie prudent. Totul n-ar fi decât o chestiune de bani – cât ar vrea aşadar să-mi dea? Ne învoirăm pentru şaizeci de mii de lire sterline. Azi după amiază trebuia să mă întâlnească aici – şi ceilalţi doi trebuiau să fie şi ei de faţă. Bani trebuiau daţi în schimbul bijuteriilor, pentru care unul din ei trebuia să meargă cu mine la locuinţa mea particulară. Şi – restul îl ştiţi.

Miss Slade tăcu o clipă şi aruncă o privire asupra bărbaţilor care o ascultaseră uluiţi.

— Ştiţi cel puţin tot ce e mai important, adăugă ea deodată. Deoarece asasinarea lui Ebers se făptuise în City, am anunţat poliţia de acolo şi i-am lăsat să trimită încoace

destui oameni. Cred că asta-i tot. Numai că, fireşte – avem pretenţii, Mr. Allerdyke, asupra premiului fixat de dumneavoastră şi de cele două doamne. Şi atunci, fireşte, vă vom preda, chiar în cursul după amiezii, bijuteriile ducesei Nastirteevici. Cât despre bijuteriile lui Miss Lennard, ele se află cu siguranţă ascunse în casa lui Small. Da – asta-i totul.

— Exceptând surpriza de aici, zise şeful cu voce calmă.

Desfăcu jurnalul cu pacheţelul şi-i arătă lui Miss Slade conţinutul.

— Bijuteriile sunt aici, după cum vedeţi. A fost datoria mea, deşi foarte penibilă, să fac o percheziţie în camera dumitale şi să intru în posesia acestor obiecte de preţ. Îmi pare rău, dar…

Miss Slade privi, surprinsă o clipă, pe şef; apoi îi râse în faţă.

— Nu trebuie să vă scuzaţi, zise ea ironic. De altfel ceea ce aveţi aici nu sunt decât nişte copii fără preţ, pe care Mr. Rayner le comandase pentru mine, căci nu puteam şti dacă nu vom fi siliţi să arătăm bijuteriile vreunuia din criminali. Zău, v-aţi gândit că aş fi putut expune unei asemenea primejdii pietrele veritabile? Nu, bijuteriile ducesei sunt în deplină siguranţă, depuse la banca mea, şi dacă chemaţi un automobil, ne putem duce acolo să le scoatem.

34

Mărturisirea lui Merrifield

Târziu după amiază Marshall Allerdyke şi Fullaway apărură încă o dată la Scotland Yard în urma unui urgent aviz telefonic şi fură conduşi îndată înaintea şefului poliţiei. El sta liniştit ca-ntotdeauna la biroul său, pe care se aflau două pacheţele mici, strâns legate cu sfoară.

— Am ajuns în sfârşit la finalul acestei afaceri, zise el, făcând un semn cu mâna vizitatorilor săi să se aşeze.

Rămân firește consecințe foarte neplăcute pentru oamenii pe care i-am putut aresta azi. În orice caz unul s-a sustras acestor consecințe. Small ne-a scăpat.

— A fugit! exclamă Fullaway.

— Small s-a sinucis azi după amiază, răspunse șeful cu același calm ca mai înainte. Un artist, un maestru în domeniul său, chiar dacă era un criminal. I s-a făcut o percheziție corporală foarte amănunțită, puteți fi încredințați de aceasta, astfel că n-aș putea admite decât că avusese o otravă misterioasă în gură – cunoscuta ascunzătoare din măseaua găurită. În orice caz e mort – a fost găsit mort în celula lui. De fapt, e păcat, căci merita spânzurătoarea cu vârf și îndesat. Cel puțin după spusele lui Merrifield.

— După spusele lui Merrifield? întrebă Fullaway agitat. Încă nu pot crede că acest Merrifield e amestecat în afacerea asta.

— Merrifield a făcut mărturisiri complete, zise șeful. Acum o oră mi-a spus totul. A socotit că e cel mai bun lucru ce-l are de făcut; voia, firește, să-și salveze capul.

— Așa, asta voia? întrebă Allerdyke furios. Să nădăjduim că judecătorii n-au să prea pună preț pe subterfugiile lui.

— Nu se poate spune nimic deocamdată, zise șeful, în orice caz are dorința să-și salveze viața și de aceea s-a arătat gata să-mi povestească totul. Firește că am pus să i se stenografieze răspunsurile, dar știu totul și pe dinafară, și dacă doriți am să vă povestesc. Veți recunoaște, Mr. Fullaway, că purtați o mare vină în această afacere, așa cum v-a spus-o în față secretara dumneavoastră, Miss Slade.

— O, știu, știu! îl aprobă Fullaway. Dar ce a mărturisit?

— Trebuie să aveți în vedere faptul că Merrifield nu putea să povestească decât ceea ce știa. Alte amănunte se

vor afla pe parcurs. Cum v-am mai spus, Merrifield caută, fireşte, să se lepede de învinuirile de crimă – chiar dacă admite că a luat parte la jefuire. Spune, aşadar, că ani de-a rândul – şi mai ales de când lucra ca secretar la Mr. Delkin – rămăsese cu desăvârşire cinstit, dar cu câţiva ani în urmă, atât în Londra cât şi în New York, s-a aflat în legături îndoielnice cu Small şi cu Van Koon. A reînnoit cunoştinţa cu Small anul acesta, când a venit cu Delkin încoace; l-a întâlnit întâmplător. Începu apoi să-l frecventeze din nou, şi amândoi reluară relaţiile cu Van Koon – pe care de altfel Chilverton îl căuta pentru o cu totul altă afacere. Small, care dovedea o preocupare diabolică pentru chimie, mai ales pentru prepararea otrăvurilor misterioase, avea aici în Whitechapel o mică fabrică de produse chimice şi o prăvălie care mergea foarte bine. În casa lui se întâlneau cele trei vechi cunoştinţe, şi venea acolo şi Ebers, care era fără îndoială o unealtă a lui Van Koon. Acest Ebers era un observator foarte ager, şi desigur că el a atras cel dintâi atenţia lui Small asupra perlelor lui Miss Lennard şi a giuvaierelor ducesei Nastirsevici. Şi Merrifield ştia despre afacerea cu bijuteriile, dar Ebers putea să dea informaţiunile cele mai precise, deoarece dumneata, Mr, Fullaway, aveai obiceiul să laşi la întâmplare cele mai importante scrisori de afaceri.

— Ştiu, ştiu! zise Fullaway oftând. Sunt cam neglijent.

— Sunteţi cam prea! zise şeful cu o privire asupra lui Allerdyke. Poate că toate astea au să vă servească de învăţătură. În orice caz de aici a pornit cunoaşterea exactă a situaţiei. După spusele lui Merrifield, Small era aşadar cel care a luat conducerea afacerii. În slujba lui se afla Lydenberg, căruia i s-a dat o fotografie a lui James Allerdyke, pe care i-o procurase Ebers, şi-l trimise apoi la Christiania, ca să-şi pândească victima.

— Ştiu asta! interveni Allerdyke. Afacerea a fost bine ticluită.

— Desigur! răspunse şeful. În acelaşi timp, Small află şi despre probabila întoarcere a lui Miss Lennard şi trimise pe Ebers, care cultivase cunoştinţa franţuzoaicei, la Hull s-o ia acolo în primire pe dânsa şi caseta de bijuterii. Lucrul acesta a fost executat fără de nicio greutate. Nu tot aşa de simplă era afacerea Lydenberg; căci James Allerdyke expediase bijuteriile pe adresa dumitale, Mr. Fullaway. Cu toate acestea criminalii avură iarăşi noroc prin faptul că pacheţelul a nimerit prin simplă întâmplare în mâinile lui Van Koon – o întâmplare care a condus-o însă apoi şi pe Miss Slade pe urmele lor.

Şeful făcu o pauză şi clătină gânditor capul.

— Dar în ce priveşte evenimentele următoare, continuă el, nu ştiu dacă Mr. Merrifield spune adevărul despre ele. Poate că minte, dar îmi este foarte greu să i-o dovedesc. Declară cu toată hotărârea că aţi. t el cât şi Van Koon n-au nimic de-a face cu asasinarea lui Lydenberg, a Lisettei Beaurepaire sau a lui Ebers. Mai spune că nu ştie dacă Lydenberg l-a otrăvit pe James Allerdyke, deşi admite că era în planul lor să fie jefuit la Hull. Small era după el unicul făptaş în toate crimele – şi că proceda de obicei fără să consulte pe ceilalţi doi.

Atât Merrifield cât şi Van Koon spun că nu au cunoştinţă dacă Small însuşi plecase la Hull şi-l împuşcase pe Lydenberg sau dacă Lydenberg n-a fost cumva asasinat din iniţiativa vreunei asociaţii secrete, căci acest presupus doctor ar fi avut de-a face cu o astfel de asociaţie.

— Crezi dumneata una ca asta?

— Nu pe de-a-ntregul, mărturisi şeful. În orice caz, acest Small se pricepea de minune să se descotorosească de uneltele sale, de îndată ce nu mai avea nevoie de ele.

Nu încape nicio îndoială că Small a fost acela care a otrăvit pe Lisette Beaurepaire şi pe Ebers. Şi Merrifield

jură că atât el cât şi Van Koon nu au ştiut despre aceasta.

— Dar apoi au aflat?

— Da, asta-i întrebarea la care mai au de răspuns în faţa justiţiei, spuse şeful. Şi n-o să le fie uşor. De altminteri pare-se că luaseră toţi trei hotărârea să se facă nevăzuţi, când a apărut energica Miss Slade. Small le povesti că ea ar avea bijuteriile ducesei Nastirsevici şi că cerea şaizeci de mii de lire sterline. Cum puteau ajunge la o astfel de sumă? Şi acum vine o mărturisire a lui Merrifield care a speriat foarte mult pe Mr. Delkin, căruia i-am povestit lucrul acesta. Delkin are aici în Londra uriaşe conturi deschise la Bancă, astfel că bancherului său nu i se părea deloc curios când acesta iscălea cecuri enorme. Merrifield mi-a mărturisit că este un excelent falsificator; falsificase liniştit un cec al lui Delkin şi ridicase şaizeci de mii de phunzi în bancnote, pe care le avea în buzunar când a fost arestat. Straşnică asociaţie, nu-i aşa?

Urmă acum o tăcere mai lungă. În sfârşit se ridică Allerdyke cu faţa întunecată.

— Mult aş fi dat ca acest Small să nu se fi putut sustrage spânzurătorii, zise el morocănos.

— Sunt convins, zise şeful, că Small şi-ar fi înşelat pe cei doi tovarăşi de nelegiuiri, dacă n-ar fi fost arestat prin intervenţia lui Miss Slade. Dar oricare au fost planurile lui de mai târziu, nu le-a putut aduce la îndeplinire. Aici, în aceste două pacheţele, se află obiectele de preţ furate. Dacă sunteţi amabili domnilor să-mi iscăliţi chitanţele de primire, atunci puteţi duce, dumneata Mr. Fullaway, acest pacheţel ducesei Nastirsevici, iar dumneata Mr. Allerdyke, lui Miss Lennard. Şi n-o să mi-o luaţi în nume de rău, adăugă el zâmbind, întinzându-le chitanţele, dacă voi delega pe lângă fiecare din dumneavoastră câte un agent de pază, ca să vă puteţi duce la bun sfârşit şi fără primejdie misiunea.

SFÂRŞIT

Tiparul executat la ROMCART S. A.
Bucureşti sub comanda nr. 421